
Евангелски принципи

Те ще стигнат до знанието за Изкупителя им и до истинските точки на Неговото учение, та да знаят как да дойдат при Него и да бъдат спасени. 1 Нефи 15:14

ЕВАНГЕЛСКИ ПРИНЦИПИ

Публикувано от
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
Солт Лейк Сити, Юта

Коментарите и предложенията ви относно тази книга ще бъдат приети с благодарност. Моля изпращайте ги до Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150-0024. Е-мейл: cur-development@ldschurch.org. Моля посочете името си, адрес, район и кол. Не пропускайте да посочите заглавието на книгата. После дайте коментарите и предложенията си за силните страни на книгата и областите за възможни подобрения.

© 1978, 2009 г. на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени.

Отпечатано в САЩ

Одобрено на английски: 5/07

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Въведение</i>	1
<i>Глава 1</i> Нашият Небесен Отец	5
<i>Глава 2</i> Нашето небесно семейство	9
<i>Глава 3</i> Исус Христос, наш избран Водач и Спасител . . .	13
<i>Глава 4</i> Свободата на избор	19
<i>Глава 5</i> Сътворението	23
<i>Глава 6</i> Падението на Адам и Ева	27
<i>Глава 7</i> Светият Дух	32
<i>Глава 8</i> Молитва към нашия Небесен Отец	35
<i>Глава 9</i> Божиите пророци	41
<i>Глава 10</i> Писанията	47
<i>Глава 11</i> Животът на Христос	55
<i>Глава 12</i> Единението	65
<i>Глава 13</i> Свещеничеството	73
<i>Глава 14</i> Организация на свещеничеството	79
<i>Глава 15</i> Господният заветен народ	89
<i>Глава 16</i> Църквата на Исус Христос в минали времена . . .	95
<i>Глава 17</i> Църквата на Исус Христос днес	103
<i>Глава 18</i> Вера в Исус Христос	111
<i>Глава 19</i> Покаяние	117
<i>Глава 20</i> Кръщение	125
<i>Глава 21</i> Дарът на Светия Дух	131
<i>Глава 22</i> Даровете на Духа	135

Глава 23	Причастието.....	143
Глава 24	Съботният ден.....	149
Глава 25	Пост.....	155
Глава 26	Жертва.....	161
Глава 27	Труд и лична отговорност.....	167
Глава 28	Служба.....	173
Глава 29	Господният закон за здравето.....	181
Глава 30	Милосърдие.....	187
Глава 31	Честност.....	193
Глава 32	Десятък и дарения.....	199
Глава 33	Мисионерска работа.....	205
Глава 34	Развиване на нашите таланти.....	213
Глава 35	Подчинение.....	217
Глава 36	Семейството може да бъде вечно.....	225
Глава 37	Семейни отговорности.....	231
Глава 38	Вечен брак.....	237
Глава 39	Законът за целомъдрието.....	245
Глава 40	Работа в храма и семейна история.....	255
Глава 41	Светът на духовете след смъртта.....	263
Глава 42	Събирането на Израилевия дом.....	267
Глава 43	Знамения за Второто пришествие.....	273
Глава 44	Второто пришествие на Исус Христос.....	279
Глава 45	Милениумът.....	285
Глава 46	Страшният съд.....	291
Глава 47	Възвисяване.....	299
<i>Списък на илюстрациите.....</i>		<i>305</i>
<i>Азбучен указател.....</i>		<i>309</i>

ВЪВЕДЕНИЕ

Ръководство за изучаване и наръчник на учителя

Евангелски принципи е написан и като ръководство за изучаване, и като наръчник на учителя. Докато го изучавате, търсейки Духа Господен, вие можете да израствате в своето разбиране и свидетелството си за Исус Христос, за Неговото Единение и за Възстановяването на Евангелието. Можете да откриете отговори на житейски въпроси, да придобиете увереност в своите цели и лично достойнство, като разрешавате своите лични и семейни предизвикателства с вяра.

Насоки за преподаване на църква и у дома

Да бъдеш учител е голяма отговорност, която предлага множество възможности за укрепване на околните и грижа те да бъдат “хранени с доброто слово Божие” (Мороний 6:4). Ще преподавате ефективно, като следвате следните принципи:

- Обичайте онези, на които преподавате.
- Преподавайте чрез Духа.
- Преподавайте учението.
- Подтикнете към усърдно изучаване.

Обичайте онези, на които преподавате

Когато изразявате обич към хората, на които преподавате, те стават по-възприемчиви към Господния Дух. Те приемат изучаването с повече ентузиазъм и са по-открити към вас и околните. Стремете се да опознаете хората, на които преподавате, и им покажете, че сте искрено загрижени за тях. Бъдете чувствителни към предизвикателствата пред хората със специални нужди. Създайте спокойна атмосфера във вашия час, така че

участниците да не се притесняват да ви задават каквито и да било техни въпроси относно принципите на Евангелието и как да ги прилагат.

Светият Дух ще присъства, когато царят обич и единство. Господ казва, “Нова заповед ви давам, да се любите един другия; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другия” (Иоана 13:34).

За повече по тази тема вж. *Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 31–39.

Преподавайте чрез Духа

Най-важното нещо, което някога ще преподавате, са ученията на Христос, така както са открити чрез Писанията и съвременните пророци, потвърдени от Светия Дух. За да правите това успешно, трябва да получите Господния Дух. “И Духът ще ви бъде даван чрез молитвата с вяра”, казва Господ, “и ако не получите Духа, няма да поучавате” (У. и. З. 42:14; вж. и У. и З. 50:13–22). Светият Дух е истинския учител, затова е важно да създадете обстановка, в която да присъства Духа Господен.

За повече по тази тема вж. *Преподаването – няма по-велико призвание*, стр. 41–48.

Преподавайте учението

Преди да преподавате по дадена глава, изучете я старателно, за да сте сигурни, че разбирате учението. Също така изучете допълнителните стихове в края на главата. Ще преподавате с повече искреност и сила, когато ученията в главата лично са ви повлияли. Никога не тълкувайте по своему ученията на Църквата. Преподавайте само това, което е подкрепено от Писанията, от словата на пророците от последните дни и от Светия Дух (вж. У. и З. 42:12–14; 52:9).

Ако сте били призвани да преподавате на кворум или на клас чрез използване на този учебник, не го замествайте с други материали, колкото и интересни да бъдат те. Придържайте се към Писанията и думите в учебника. Когато това е уместно,

използвайте лични преживявания и статии от списанията на Църквата да допълните уроците.

За повече по тази тема вж. *Преподаването–няма по-велико призвание*, стр. 50–59.

Подтикнете към усърдно изучаване

Когато преподавате, помагайте на другите да видят как евангелските принципи се прилагат във всекидневието. Насърчавайте обсъждания за това как тези принципи могат да повлияят на нашите чувства към Бог, към нас самите, към нашите семейства и към нашите близни. Насърчавайте участниците да живеят според тези принципи.

Опитвайте се да включвате в уроците си колкото може повече хора. Можете да правите това, като ги каните да четат на глас, да отговарят на въпроси, да споделят преживявания, но го правете само ако сте сигурни, че това няма да ги смуги. Може да решите да дадете специална задача на някои участници, докато подготвяте уроците. Бъдете чувствителни към нуждите и чувствата на другите. Може да се наложи да говорите насаме с отделни хора преди урока и да ги попитате дали биха искали да участват.

За повече по тази тема вж. *Преподаването–няма по – велико призвание*, стр. 61–74.

В помощ на учителите

Всяка глава в този учебник съдържа по една или две бележки за учителите. Тези бележки включват идеи, които могат да ви помогнат в усилията ви да обичате хората, на които преподавате, да преподавате чрез Духа, да преподавате учението и да приканвате към усърдно изучаване.

Нашият Небесен Отец

Глава 1

Бог съществува

- Кои са някои от нещата, свидетелстващи за съществуването на Бог?

Алма, пророк от Книгата на Мормон, пише, “Всички неща свидетелстват, че има Бог; да, тъкмо земята и всичко по нейното лице, да, и движението ѝ, и всичките планети, които се движат в обичайната си форма, свидетелстват, че има един Върховен Творец” (Алма 30:44). Можем да погледнем нощното небе и да добием представа за това, което има пред вид Алма. Има милиони звезди и планети и всички те съществуват в съвършен ред. Те не са се появили там случайно. Можем да видим Божието дело в небесата и на земята. Множеството красиви растения, множеството видове животни, планините, реките, облаците, които ни носят дъжд и сняг – всичко това ни свидетелства, че Бог съществува.

Пророците са ни учили, че Бог е всемогъщият владетел на вселената. Бог живее в небесата (вж. У. и З. 20:17). Чрез Своя Син, Исус Христос, Той е сътворил небесата и земята, и всички неща в тях (вж. 3 Нефи 9:15; Моисей 2:1). Той е създал луната, звездите и слънцето. Организиран е света и му е дал форма, движение и живот. Изпълнил е въздуха и водата с живи същества. Покрил е хълмовете и равнините с всякакви животни. Дал ни е ден и нощ, лято и зима, сеитба и жътва. Той е създал човека по Свой образ, за да владее над другите Му творения (вж. Битие 1:26–27).

Бог е върховното абсолютно Същество, в Което вярваме и на Което се покланяме. Той е “Великият Родител на вселената” и

За учителите: Използвайте въпросите в началото на раздела, за да започнете обсъждане и да отправите членовете на класа или на семейството към текста, където да намерят повече информация. Използвайте въпросите в края на раздела, за да помогнете на членовете на класа или на семейството да обмислят значението на прочетеното и да го приложат в живота си.

“гледа на целия човешки род с бащинска грижа и родителски поглед” (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 42).

Естеството на Бог

- Кои са някои от качествата на Бог?

Поради това, че ние сме създадени по Негов образ (вж. Моисей 2:26; 6:9), ние знаем, че нашите тела са като Неговото тяло.

Неговият вечен дух обитава в осезаемо тяло от плът и кости (вж. У. и З. 130:22). Тялото на Бог обаче е съвършено и славно, притежаващо слава, неподлежаща на описание.

Бог е съвършен. Той е Бог на праведност, Който притежава качества като любов, милост, милосърдие, истина, сила, вяра, знание и правосъдие. Той притежава цялата власт. Той знае всички неща. Той е изпълнен с доброта.

Всички добри неща идат от Бог. Всички Негови дела имат за цел да помогнат на Неговите деца да станат като Него. Той казва, “Защото ето, това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека” (Моисей 1:39).

- Защо за нас е важно да опознаем естеството Бог?

Опознаване на Бог

- Как можем да опознаем Бог?

Опознаването на Бог е толкова важно, че Спасителят казва, “А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил” (Иоана 17:3).

Първата и най-голяма заповед е, “Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце” (Матей 22:37).

Колкото повече опознаваме Бог, толкова повече Го обикваме и спазваме Неговите заповеди (вж. 1 Иоаново 2:3–5). Като спазваме заповедите Му, ние можем да станем като Него.

Можем да опознаем Бог, ако правим следното:

1. Вярваме, че Той съществува и ни обича (вж. Мосия 4:9).
2. Изучаваме Писанията (вж. 2 Тимотея 3:14–17).
3. Молим Му се (вж. Яковово 1:5).
4. Подчиняваме се на всички Негови заповеди възможно най-добре (вж. Иоана 14:21–23).

Като правим тези неща, ние ще опознаем Бог и накрая ще имаме вечен живот.

- Помислете какво можете да направите, за да бъдете по-близо до Бог.

Допълнителни стихове

- Деянията 7:55–56 (Синът е от дясната страна на Отца)
- У. и З. 88:41–44 (качествата на Бог)
- Псалми 24:1 (земята е на Господ)
- Моисей 1:30–39 (Сътворението)
- Алма 7:20 (Бог не може да допуска грешки)
- Джозеф Смит – История 1:17 (Отец и Син са отделни личности)
- Алма 5:40 (доброто идва от Бог)
- Иоана 14:6–9 (Отец и Син си приличат)
- Мормон 9:15–20 (Бог на чудесата)
- Амос 3:7 (Бог на откровение)
- Иоана 3:16 (Бог на любов)

Нашето небесно семейство

Глава 2

Ние сме деца на нашия Небесен Отец

- На какво ни учат Писанията и пророците от последните дни относно връзката ни с Бог?

Бог не е само наш владетел и създател, Той е и наш Небесен Отец. Всички мъже и жени са в буквалния смисъл на думата синове и дъщери на Бог. “Човекът като дух е бил създаден и роден от небесни родители и е бил отгледан до зрялост във вечните обиталища на Отца, преди да дойде на земята в тленно (физическо) тяло” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, 1998 г., стр. 335).

Всеки човек, който някога се е раждал на земята, е наш духовен брат или сестра. Тъй като сме духовни деца на Бог, ние сме наследили способността да развием Неговите божествени качества. Чрез Единението на Исус Христос ние можем да станем като нашия Небесен Отец и да получим пълнота от радост.

- По какъв начин знанието, че сте дете на Бог, влияе на вашите мисли, думи и дела?

Докато сме живели в небесата, ние сме развивали нашите личности и таланти

- Помислете за талантите и даровете, с които сте благословени.

Писанията ни учат, че пророците са се подготвили да станат водачи на земята още докато са били духове в небесата

За учителите: Не е необходимо да преподадете целия материал, даден във всяка глава. Когато с молитва се подготвяте да я преподадете, търсете напътствието на Духа, за да разберете върху кои раздели на главата да се спрете и кои въпроси да зададете.

(вж. Алма 13:1–3). Бог ги е предопределил (избрал) да бъдат ръководители на земята преди да се родят със смъртни тела. Исус, Адам и Авраам са някои от тези ръководители. (Вж. Авраам 3:22–23.) Джозеф Смит учи, че “всеки човек, който има призвание да служи на жителите на света, е бил предопределен за същата тази цел” (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 544). При все това на земята всеки е свободен да приеме или отхвърли дадена възможност да служи.

В небесата ние не сме били еднакви. Знаем например, че сме били синове и дъщери на небесни родители – мъже и жени (Вж. “Семейството: прокламация към света”, *Лиакхона*, окт. 2004 г., стр. 49.) Били са ни дадени различни таланти и способности и сме били призвани да извършваме различни неща на земята. Можем да научим повече за своите “вечни възможности”, когато получим патриархалната си благословия (вж. Томас С. Монсън, в *Conference Report*, окт. 1986 г., стр. 82; или *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 66).

Макар нашите спомени от доземния ни живот да са забулени, нашият Отец в Небесата помни кои сме ние и какво сме направили, преди да дойдем тук. Той е избрал времето и мястото, в което да се роди всеки от нас, така че да можем да научим уроците, от които се нуждаем лично ние, а също така да извършим възможно най-много добро със своите таланти и личности.

- Как талантите на други хора са ви благославяли? Как вашите таланти и дарове могат да благославят другите?

Нашият Небесен Отец представил план да станем като Него

- Как земният живот ни подготвя да станем като нашия Небесен Отец?

Нашият Небесен Отец знаел, че нямало да можем да продължим с развитието си отвъд една определена степен, ако не Го

За учителите: По-вероятно е членовете на класа или семейството да дадат сериозен отговор на даден въпрос, ако им се даде време да помислят върху него. Например, когато зададете въпрос, вие може да кажете, “Моля да отделите една минута да помислите, след което ще очаквам отговорите ви”. След което им оставете време да размишляват.

напуснем за известно време. Искал да развием божествените качества, които Той има. За да направим това, трябвало да напуснем нашия селестриален дом, да бъдем изпитани и да придобием опит. Нашите духове трябвало да бъдат облечени с физически тела. Трябва да напуснем физическите си тела при смъртта и да бъдем отново съединени с тях при Възкресението. Тогава ще получим безсмъртни тела като това на нашия Небесен Отец. Ако издържим своите изпитания, ще получим пълнотата на радостта, която е получил нашия Небесен Отец. (Вж. У. и З. 93:30–34.)

Нашият Небесен Отец свикал Велик съвет, за да ни представи Своя план, по който да продължим развитието си. (вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, стр. 222, 544). Научили сме, че ако следваме Неговия план, ще станем като Него. Ще бъдем възкресени, ще имаме всяка власт в небесата и на земята, ще станем небесни родители и ще имаме духовни деца точно като Него (вж. У. и З. 132:19–20.)

Научили сме, че Той щял да ни даде земя, на която да докажем своята вярност (вж. Авраам 3:24–26.) Нашите спомени щели да бъдат забулени и сме щели да забравим небесния си дом. Това е необходимо, за да можем да упражняваме своята свобода на избор между доброто и злото, без да бъдем повлиявани от спомена за живота с нашия Небесен Отец. Така ние можем да Му се подчиняваме поради своята вяра в Него, а не поради знанието си или спомена за Него. Той ще ни помогне да разпознаем истината, когато отново я чуем на земята (вж. Йоана 18:37).

На Великия съвет ние сме научили и целта на нашето развитие – да имаме пълнота от радост. Но сме научили също, че някои щели да бъдат подмамани, щели да изберат други пътеки и да изгубят пътя. Научили сме, че всички ние сме щели да имаме изпитания в живота си – болести, разочарования, болка, скръб и смърт. Но сме разбрали, че те щели да ни бъдат дадени за наш опит и за наше добро (вж. У. и З. 122:7). Ако им позволим, тези изпитания по-скоро ще ни пречистят, отколкото победят. Те ще ни научат на издръжливост, търпение и милосърдие (вж. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., стр. 15–16).

На този съвет сме научили също, че поради нашите слабости всички ние, с изключение на малките деца, ще грешим (вж. У. и З. 29:46–47.) Научили сме, че щял да ни бъде даден Спасител, така че да можем да преодолеем греховете си и да победим смъртта чрез възкресение. Научили сме, че ако имаме вяра в Него, ако се подчиняваме на словото Му и следваме примера Му, ще бъдем възвисени и ще станем като нашия Небесен Отец. Ще получим пълнота от радост.

- Избройте някои от качества на Небесния Отец. Как планът на спасение ни помага да развием тези качества?

Допълнителни стихове

- Евреите 12:9 (Бог е Отец на нашите духове)
- Иов 38:4–7 (загатва се за доземния живот)
- Авраам 3:22–28 (видение на доземния живот)
- Еремия 1:5 (видение на доземния живот)
- У. и З. 29:31–38 (видение на доземния живот)
- Моисей 3:4–7 (първо духовно, после материално сътворение)
- 1 Коринтяните 15:44 (първо духовно, после материално сътворение)
- У. и З. 76:23–24 (родни синове и дъщери)
- У. и З. 132:11–26 (план за развитие)

Исус Христос, наш избран Водач и Спасител

Глава 3

Необходим е бил Спасител и Водач

- Защо било необходимо да напуснем присъствието на нашия Небесен Отец? Защо ни е необходим Спасител?

Когато в доземния свят на духовете ни е бил представен планът за нашето спасение, ние сме били толкова щастливи, че сме възклицавали от радост (вж. Иов 38:7).

Разбрали сме, че трябвало за известно време да напуснем небесния си дом. Нямало да живеем в присъствието на нашия Небесен Отец. Докато сме далеч от Него, всички ние грешим и някои от нас се изгубват. Нашият Небесен Отец познавал и обичал всеки един от нас. Той знаел, че сме щели да имаме нужда от помощ, затова предвидил начин да ни помогне.

Бил е необходим Спасител, Който да плати за нашите грехове и да ни научи как да се върнем при нашия Небесен Отец. Нашият Отец попитал, “Кого да изпратя?” (Авраам 3:27). Исус Христос, Който бил наречен Иехова, казал, “Ето Ме, изпрати Мен” (Авраам 3:27; вж. и Моисей 4:1–4).

Исус искал да дойде на земята, да даде живота Си за нас и да вземе върху Си нашите грехове. Той, както и Небесният ни Отец, искал да изберем дали да се подчиняваме на заповедите на нашия Небесен Отец. Знаел е, че трябва да сме свободни да избираме, за да докажем, че сме достойни за възвисяване.

Исус казал, “Отче, да бъде волята Ти и да бъде Твоя славата, завинаги” (Моисей 4:2).

Сатана, който бил наречен Луцифер, също дошъл, казвайки, “Ето ме тук, изпрати мен. Аз ще бъда Твоят син и ще изкупя цялото човечество, тъй че нито една душа няма да бъде изгубена; и аз със сигурност ще го направя. Ето защо, отдай ми Твоята почит” (Моисей 4:1). Сатана искал да принуди всички ни да вършим неговата воля. Според неговия план нямало да ни бъде позволено да избираме. Той щял да ни отнеме свободата на избор, която нашият Отец ни е дал. Сатана искал да получи цялата слава за нашето спасение. Осъществяването на неговото предложение щяло да осуети целта на нашето идване на земята (Вж. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay*, 2003 г., стр. 207).

Исус Христос станал наш избран Водач и Спасител

- Докато четете този раздел, помислете за чувствата си към Спасителя.

След като изслушал и двамата Си сина, Небесният Отец казал, “Ще изпратя първия” (Авраам 3:27).

Исус Христос бил избран и предопределен да бъде наш Спасител. Много стихове от Писанията говорят за това (вж. например, 1 Петрово 1:19–20; Моисей 4:1–2). В един се казва, че дълго време преди Исус да бъде роден, Той се явява на брата на Яред, пророк от Книгата на Мормон, и казва: “Ето, Аз съм Този, Който е подготвен от основаването на света да изкупи Своя народ. Ето, Аз съм Исус Христос. ... В Мен цялото човечество ще има живот и то завинаги, тъкмо онези, които повярват в Моето име” (Етер 3:14).

Когато Исус живял на земята, Той учел: “Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил. ... Защото това е волята на Отца Ми: всеки, който види Сина и повярва в Него, да има вечен живот, и Аз да го възкреса в последния ден” (Иоана 6:38, 40).

Войната в небесата

Тъй като нашият Небесен Отец избрал Исус Христос да бъде наш Спасител, Сатана се разгневил и се разбунтувал. В небесата имало война. Сатана и неговите последователи воювали срещу Исус Христос и Неговите последователи. Последователите на Спасителя “победи(ли) чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелствуване” (Откровението 12:11).

В този голям бунт Сатана и всички духове, които го последвали, били изгонени от Божието присъствие и отхвърлени от небесата. Една трета от духовете в небесата били наказани за това, че последвали Сатана (вж. У. и З. 29:36). Било им отказано правото да получат смъртни тела.

Тъй като сме тук на земята и имаме смъртни тела, ние знаем, че сме избрали да следваме Исус Христос и нашия Небесен Отец. Сатана и неговите последователи също са на земята, но като духове. Те не са забравили кои сме ние, те всекидневно са около нас, изкушават ни и ни подмамват да вършим неща, които не са удобни на нашия Небесен Отец. В нашия доземен живот сме избрали да последваме Исус Христос и да приемем Божия план. Трябва да продължим да следваме Исус Христос тук на земята. Само ако Го следваме, ние можем да се върнем в нашия небесен дом.

- По кои начини войната в небесата продължава и днес?

Разполагаме с ученията на нашия Спасител, които да следваме

- Помислете как са ви повлияли ученията на Спасителя.

От самото начало Исус Христос ни е открил Евангелието, което ни казва какво трябва да правим, за да се завърнем при нашия Небесен Отец. В уреченото време Той сам дошъл на земята. Той учел за плана на спасение и възвисяване със Своето слово и с начина, по който живял. Установил на земята Своята Църква и свещеничеството Си. Взел нашите грехове върху Си.

Като следваме Неговите учения, ние можем да наследим място в селестиалното царство. Той извършил Своята част, за да ни помогне да се върнем в небесния си дом. Сега е ред на всеки от нас да извършим своята част и да станем достойни за възвисяване.

Допълнителни стихове

- Моисей 4:1–4; Авраам 3:22–28 (Спасителят избран в доземния живот)
- У. и З. 76:25–29 (Война в небесата)
- Откровението 12:7–9, 11 (Последователите на Спасителя победили Сатана чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелстване)
- Исаия 14:12–15 (защо бил прогонен Луцифер)

За учителите: Бихте могли да поканите членовете на класа или на семейството да изучат допълнителните стихове поотделно, по двойки или по групи.

Свободата на избор

Глава 4

Свободата на избор е вечен принцип

- Ако някой ви попита защо е важно да имаме свобода на избор, какво бихте казали?

“Ти сам можеш да избираш, защото това ти е дадено”
(Моисей 3:17).

Бог ни е казал чрез Своите пророци, че ние сме свободни да избираме между добро и зло. Можем да изберем свобода и вечен живот, като следваме Исус Христос. Също така сме свободни да изберем пленничество и смърт, като следваме Сатана. (Вж. 2 Нефи 2:27). Правото да избираме между доброто и злото се нарича свобода на избор.

В доземния живот сме имали свобода на избор. Една от целите на земния живот е да покажем какъв избор ще направим (вж. 2 Нефи 2:15–16). Ако бъдем накарани насила да изберем правилното, няма да можем да покажем какво бихме избрали сами. Освен това ние сме по-щастливи, когато вършим нещо по свой избор.

Свободата на избор може би е била един от първите въпроси, за които се е говорило на доземния съвет в небесата. Тя е била една от главните причини за сблъсък между последователите на Христос и последователите на Сатана. Сатана казал, “Ето ме тук, изпрати мен. Аз ще бъда Твоят син и ще изкупя цялото човечество, тъй че нито една душа няма да бъде изгубена; и аз със сигурност ще го направя. Ето защо, отдай ми Твоята почит” (Моисей 4:1). Казвайки това той “се разбунтува срещу (Бог) и поиска да унищожи свободата на избор на човека” (Моисей 4:1). Когато предложението му било отхвърлено, той се разбунтувал и бил прогонен от небесата, заедно със своите последователи (вж. У. и З. 29:36–37.)

Свободата на избор е необходима част от плана на спасение

Свободата на избор прави от нашия живот на земята период на изпитание. Когато планира тленното сътворение на своите деца, Бог казва, “И с това ще ги изпитаме, за да видим дали ще вършат всичко, което Господ, техният Бог, ще им заповяда” (Авраам 3:25). Без дара на свободен избор не бихме могли да покажем на нашия Небесен Отец дали бихме направили всичко, което Той ни е заповядал. Тъй като можем да избираме, ние сме отговорни за действията си (вж. Еламан 14:30–31).

Когато изберем да живеем според Божия план за нас, нашата свобода на избор става по-голяма. Правилните избори увеличават нашата сила да правим други правилни избори.

Когато се подчиняваме на всяка от заповедите на нашия Отец, ние ставаме по-мъдри и силни по характер. Нашата вяра нараства. За нас става по-лесно да избираме правилното.

Започнали сме да правим избори още като духовни деца в присъствието на нашия Небесен Отец. Нашите избори са ни направили достойни да дойдем на земята. Нашият Небесен Отец желае да израснем във вяра, сила, знание, мъдрост и всички други добри неща. Ако пазим заповедите Му и избираме правилното, ние ще се учим и ще разбираме. Ще станем като Него. (Вж. У. и З. 93:28).

- Как правилните избори ни помагат да правим други правилни избори?

Свободата на избор изисква да има какво да избираме

- Защо е необходимо противопоставянето?

Не можем да избираме правилното освен ако пред нас не са противоположностите добро и зло. Лехий, един велик пророк от Книгата на Мормон, казва на сина си, че за да бъдат постигнати вечните цели на Бог, е нужно да има “противопоставяне във всички неща. Ако ли не, праведността не би могла да съществува, нито нечестието, нито святостта, нито окаяността, нито доброто, нито злото” (2 Нефи 2:11).

Бог позволява на Сатана да се противопоставя на доброто.
Бог казва относно Сатана:

“Аз сторих..... той да бъде низвергнат.

И той стана Сатана, да, тъкмо дяволът, бащата на всички лъжи, за да мами и заслепява хората, и да ги отвежда в робство според волята си, тъкмо толкова от тях, колкото не се вслушват в гласа Ми” (Моисей 4:3–4).

Сатана прави всичко възможно, за да унищожи Божието дело. Той желае “окаяност за цялото човечество..... той иска всички хора да бъдат окаяни като него” (2 Нефи 2:18, 27). Той не ни обича. Той не ни желае нищо добро (вж. Мороний 7:17). Той не желае да бъдем щастливи. Той иска да ни превърне в свои роби. Той използва много лъжливи привидности, за да ни плени.

Когато следваме изкушенията на Сатана, ограничаваме своите избори. Следният пример илюстрира как става това. Представете си, че на морския бряг виждате табела, на която пише: “Опасно – водовъртеж. Плуването забранено”. Може да си помислим, че това е ограничение. Но така ли е наистина? Пред нас все още има редица избори. Свободни сме да плуваме някъде другаде. Свободни сме да се разхождаме по плажа и да събираме миди. Свободни сме да гледаме залеза. Свободни сме да си отидем у дома. Също така сме свободни да пренебрегнем табелата и да плуваме на това опасно място. Но след като веднъж попаднем във водовъртежа и той започне да ни тегли надолу, имаме малък избор. Може да се опитаме да се измъкнем или може да викаме за помощ, но може и да се удавим.

Макар да сме свободни да избираме своите действия, ние не сме свободни да избираме последиците от тях. Последиците, добри или лоши, идват като естествен резултат от всеки избор, който правим (вж. Галатяните 6:7; Откровението 22:12).

Небесният Отец ни е казал как да избегнем робството на Сатана. Трябва винаги да внимаваме и да се молим, като искаме от Бог

За учителите: Една проста рисунка може да помогне на участниците да съсредоточат вниманието си. Ако обсъждате аналогията на табелата с предупреждението, така както е представена в тази глава, може да нарисувате картина с такава табела на дъската или на голям лист хартия.

помощ да устоим на изкушенията на Сатана (вж. 3 Нефи 18:15). Нашият Небесен Отец няма да позволи да бъдем изкушавани повече, отколкото имаме сила да устоим (вж. 1 Коринтяните 10:13; Алма 13:28).

Божииите заповеди винаги ни водят далече от опасността и към вечен живот. Когато избираме мъдро, ние ще получим възвисяване, ще се развиваме вечно и ще се радваме на съвършено щастие (вж. 2 Нефи 2:27–28).

- Кой са някои от примерите за действия, които ограничават нашия избор? Дайте някои примери за действия, които ни дават повече свобода.

Допълнителни стихове

- Моисей 7:32 (свободата на избор)
- Авраам 3:24–25 (земният живот е едно изпитание)
- Алма 41:3; Мороний 7:5–6 (ще бъдем съдени според делата си)
- 2 Нефи 2:11–16 (противопоставянето е необходимо)
- Мороний 7:12–17 (избор между добро и зло)
- 2 Петрово 2:19; Иоана 8:34 (грехът е робство)
- 2 Нефи 2:28–29; Алма 40:12–13 (награда според делата)

Сътворението

Глава 5

Божият план за нас

- Защо трябвало да дойдем на земята?

Когато сме живели като духовни деца с нашите небесни родители, нашият Небесен Отец ни е казал за Своя план да станем по-подобни на Него. Когато сме чули за този план, ние сме възкликвали от радост (вж. Иов 38:7). Имали сме силно желание за нови преживявания. За да може това да стане, е трябвало да напуснем присъствието на Отца и да получим смъртни тела. Нуждаели сме се от друго място, на което да живеем и където да се подготвим да станем като Него. Нашият нов дом бил наречен земя.

- Защо мислите че сме възкликвали от радост, когато сме научили за плана за спасение?

Исус сътворил земята

Исус Христос създал този свят и всичко на него. Той създал и много други светове. Направил го чрез силата на свещеничеството, под ръководството на Небесния ни Отец. Бог Отец казва, “И безброй светове съм сътворил аз, ... и чрез Сина аз ги сътворих, Който е Моят Единороден” (Моисей 1:33). Разполагаме и с други свидетелства за тази истина. Джозеф Смит и Сидни Ригдън видели Исус Христос във видение. Те свидетелстват “че чрез Него, и посредством Него и от Него световите съществуват и бяха създадени, и че жителите им са родни синове и дъщери Божии” (У. и З. 76:24).

За учителите: Някои от членовете на класа или семейството може да не се чувстват удобно, когато четат на глас. Преди да ги поканите да четат на глас, може да зададете въпроса, “Кой би искал да чете?” След това поканете хората, които са проявили желание.

Осъществяване на сътворението

- Кои са целите на Сътворението?

Земята, заедно с всичко на нея, е била сътворена духовно преди да бъде сътворена физически (вж. Моисей 3:5). Когато се готвел да създаде земята физически, Христос казал на тези, които били с Него, “Ще слезем, защото има място там, ... и ще създадем земя, на която (духовните деца на нашия Небесен Отец) да могат да живеят” (Авраам 3:24).

Под ръководството на Отца Христос оформил и организирил земята. Той разделил светлината от тъмнината, за да направи деня и нощта. Той направил слънцето, луната и звездите. Разделил водите от сушата, за да направи морета, реки и езера. Създал земята красива и плодотворна. Създал тревата, дърветата, цветята и всички други видове растения. Тези растения съдържали семена, от които да израснат нови растения. След това създал животните – всички видове риби, добитък, насекоми и птици. Тези животни имали способността да възпроизвеждат собствения си вид.

Сега земята била готова за най-великото от всички творения – човечеството. На нашите духове щели да бъдат дадени тела от плът и кръв, така че те да могат да живеят на земята. “И Аз, Бог, казах на Моя Единороден, Който беше с Мен от началото: Да създадем човека по Наш образ, по Наше подобие; и стана тъй” (Моисей 2:26). И така били създадени първият мъж, Адам, и първата жена, Ева, и им били дадени тела, които наподобявали тези на небесните ни родители. “По Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде” (Битие 1:27). Когато Господ завършил Своите творения, бил доволен и знаел, че делото Му е добро и Си починал за известно време.

Творенията на Бог показват Неговата любов

- Как творенията на Бог ни показват, че Той ни обича?

Сега ние живеем в този красив свят. Помислете за слънцето, което ни дава топлина и светлина. Помислете за дъжда, който кара растенията да растат и носи на света чувство на чистота и

свежест. Помислете колко е хубаво да чуваме птиците да пеят или приятел да се смее. Помислете колко са чудесни телата ни – как можем да работим, да играем и да почиваме. Когато помислим за всички тези творения, ние започваме да разбираме колко мъдри, силни и обичащи същества са Исус Христос и нашият Небесен Отец. Те са изявили великата Си любов към нас, като са осигурили всички наши нужди.

Растенията и животните също са били създадени, за да ни носят радост. Господ казва, “Да, всички неща, които произхождат от земята според сезона им, са създадени за полза и употреба от човека, да радват окото и да развеселяват сърцето; да, за храна и за облекло, за вкус и за аромат, за усиляване на тялото и оживотворяване на душата” (У. и З. 59:18–19). Макар Божиите творения да са много, Той познава и обича всички тях. Той казва, “За Мен всички неща са преброени, защото са Мои и Аз ги познавам” (Моисей 1:35).

- Кои неща цените като Божии творения?

Допълнителни стихове

- Битие 1; 2:1–7; Авраам 3:22–23; 4–5; Моисей 1:27–42; 2–3 (разкази за Сътворението)
- Евреите 1:1–3; Колосяните 1:12–17; У. и З. 38:1–3 (Исус Творецът)
- У. и З. 59:18–20; Моисей 2:26–31; У. и З. 104:13–17; Матей 6:25–26 (Сътворението показва Божията любов)

Падението на Адам и Ева

Глава 6

Адам и Ева първи дошли на земята

- Какво ни помага да разберем, че Адам и Ева били доблестни духове?

Бог подготвил тази земя за дом на Своите деца. Адам и Ева били избрани да станат първите хора, които да живеят на земята (вж. Моисей 1:34; 4:26). Тяхната роля в плана на Отца била да донесат на земята смъртния живот. Те трябвало да станат първите родители. (Вж. У. и З. 107:54–56.)

Адам и Ева били сред най-доблестните деца на нашия Отец. В света на духовете Адам бил наречен Архангел Михаил (вж. У. и З. 27:11; Юдово 1:9). Той бил избран от нашия Небесен Отец да предвожда праведните в битката против Сатана (вж. Откровението 12:7–9). Адам и Ева били предопределени да станат нашите първи родители. Господ обещал на Адам големи благословии: “Аз те сложих да бъдеш начело, множество народи ще произлязат от теб и ти ще си княз над тях во веки” (У. и З. 107:55).

Ева е “майката на всички живи” (Моисей 4:26). Тя била дадена на Адам за съпруга, защото “не е добре човекът да бъде сам” (Моисей 3:18; вж. и 1 Коринтяните 11:11). Тя споделила отговорността на Адам и също така ще сподели и неговите вечни благословии.

- Какво можем да научим от примера на Адам и Ева?

За учителите: Използвайте въпросите в началото на раздела, за да започнете обсъждане и да отпратите членовете на класа или на семейството към текста, където да намерят повече информация. Използвайте въпросите на края на раздела, за да помогнете на членовете на класа или на семейството да обмислят значението на прочетеното и да го приложат в живота си.

Едемската градина

- При какви обстоятелства Адам и Ева живели в Едемската градина?

Когато Адам и Ева били поставени в Едемската градина, те все още не били смъртни хора. В това състояние те “нямаше да имат деца” (2 Нефи 2:23). Нямамо смърт. Те имали *физически* живот, защото духовете им обитавали физически тела, направени от пръстта на земята (вж. Моисей 6:59; Авраам 5:7). Имали *духовен* живот, защото били в Божието присъствие. Те все още не били направили избор между доброто и злото.

Бог им заповядал да имат деца. Той казал, “Плодете се и се размножавайте, и изпълнете цялата земя, и ... господствайте над ... всяко живо същество, което се движи по земята” (Моисей 2:28). Бог им казал, че те можели свободно да ядат от всяко дърво в градината, освен едно, дървото на познанието за доброто и злото. За това дърво Бог казал, “в деня, в който ядеш от него, непременно ще умреш” (Моисей 3:17).

Сатана, който не познавал Божия умисъл, а се опитвал да унищожи Божия план, дошъл при Ева в Едемската градина. Той я изкушил да яде от плода на дървото на познанието за доброто и злото. Уверил я, че тя и Адам нямамо да умрат, а щели бъдат “като богове, да познавате доброто” (Моисей 4:11). Ева се поддала на изкушението и яла от плода. Когато Адам научил какво се случило, той също избрал да опита от него. Промените, които настъпили с Адам и Ева заради това, че яли от плода, са наречени Падението.

Отделянето на Адам и Ева от Бог

- Какви са физическите и духовни промени, настъпили в Адам и Ева в резултат на тяхното прегрешение?

Тъй като Адам и Ева вкусили от плода на дървото на познанието за доброто и злото, Господ ги изгонил от Едемската градина в света. Тяхното физическо състояние се променило в резултат от това, че те яли от забранения плод. Както Бог бил обещал,

те станали смъртни. Те и техните деца щели да изпитат болести, болка и физическа смърт.

Поради своето прегрешение Адам и Ева изстрадали също и духовна смърт. Това означавало, че те и техните деца не можели да се бъдат заедно с Бог и да говорят лице в лице с Него. Адам, Ева и техните деца били отделени от Бог както физически, така и духовно.

От прегрешението произтекли велики благословии

- Как падението ни предоставило възможността да станем като нашия Небесен Отец?

Някои хора вярват, че Адам и Ева допуснали сериозен грях, когато яли от дървото на познанието за доброто и злото. Писанията от последните дни обаче ни помагат да разберем, че тяхното падение било необходима стъпка в плана на живота и велика благословия за всички нас. Поради падението ние сме благословени с физически тела, с правото да избираме между доброто и злото и с възможността да получим вечен живот. Никоя от тези привилегии не би била наша, ако Адам и Ева бяха останали в градината.

След падението Ева казала, “Ако не беше прегрешението ни, никога нямаше да имаме потомство и никога нямаше да познаваме доброто и злото, нито радостта от изкуплението ни, нито вечния живот, който Бог дава на всички, които се подчиняват” (Моисей 5:11).

Пророк Лехий обяснява:

“И сега, ето, ако Адам не беше прегрешил, той нямаше да падне (отделен от Божието присъствие), а щеше да остане в Едемската градина. И всичките неща, които бяха сътворени, щяха да останат в същото състояние, в което бяха след като бяха сътворени. ...

И нямаше да имат деца. Ето защо те щяха да останат в състояние на невинност, без да имат радост, защото не знаеха окаяност; без да вършат добро, защото не знаеха грях.

Но ето, всички неща са били извършени по мъдростта на Този, Който знае всичко.

Адам падна, за да могат човеците да бъдат; и човеците са, за да могат да имат радост” (2 Нефи 2:22–25).

- Защо мислите, че е важно да знаем за падението и как то ни е повлияло?

Допълнителни стихове

- 1 Нефи 5:11; 2 Нефи 2:20 (Адам и Ева са първите родители, семейство)
- 2 Нефи 2:14–21 (противопоставянето и падението; животът като изпитание)
- 2 Нефи 2:22–26 (падението като част от плана на спасение)

Светият Дух

Глава 7

Светият Дух дошъл при Адам и Ева

- Защо Адам и Ева имали нужда от напътствието на Светия Дух?

След като Адам и Ева напуснали Едемската градина, те започнали да обработват земята и да работят за другите неща, които били необходими за поддържане на техния живот. Имали много деца и техните синове и дъщери също се женели и имали деца (вж. Моисей 5:1–3). По този начин духовните деца на нашия Небесен Отец започнали да напускат Неговото присъствие, за да дойдат на земята, както им било обещано (вж. Авраам 3:24–25). Когато идват на земята, споменът за техния небесен дом им се отнема. Но нашият Отец не ги изолира от Своето влияние. Той изпраща Светия Дух, за да утешава, да води и да помага на всички Негови духовни деца.

Адам и Ева призовавали Небесния Отец в молитва. Той им говорел и им давал заповеди, на които те се подчинявали. Един ангел Господен дошъл и учел Адам и Ева на плана на спасение. Господ изпратил Светия Дух, който да свидетелства за Отца и за Сина и да учи Адам и Ева на Евангелието (Вж. Моисей 5:4–9.)

Чрез силата на Светия Дух Адам “започна да пророкува относно всичките семейства по земята, казвайки: Благословено да е името Божие, защото поради моето прегрешение очите ми се отвориха и ще имам радост в този живот, и отново в плътта ще видя Бог” (Моисей 5:10). Поради свидетелството на Светия Дух на Ева, тя казала, “Ако не беше поради прегрешението ни, никога нямаше да имаме потомство и никога нямаше да познаваме доброто и

За учителите: Когато се обръщате към членовете на класа по име, те знаят, че са важни за вас и че сте загрижени за тях. Научете имената им и по време на всеки урок се обръщайте към тях по име. Помагайте им да научават имената на околните.

злото, нито радостта от изкуплението ни, нито вечния живот, който Бог дава на всички, които се подчиняват” (Моисей 5:11).

- Как нашата необходимост от спътничеството на Светия Дух е подобна на тази на Адам и Ева?

Характеристики на Светия Дух

- Как Светият Дух се различава от Отец и Сина? Защо тази разлика е важна за нас?

Светият Дух е член на Божеството (вж. 1 Иоаново 5:7; У. и З. 20:28). Той е “личност от Духа” (У. и З. 130:22). Той може да бъде само на едно място в даден момент, но влиянието Му може да бъде навсякъде по едно и също време.

Небесният Отец, Исус Христос и Светият Дух са наречени Божеството. Те са единни в целта си. Всеки от тях има важна задача в плана на спасението. Нашият Небесен Отец е наш Отец и владетел. Исус Христос е наш Спасител. Светият Дух е откровител и свидетелства за всички истини.

Светият Дух е пратеник на нашия Небесен Отец и представлява специален дар за нас (вж. глава 21 на този ученик).

Мисията на Светия Дух

- Кои са някои от истините, които Светият Дух ни открива?

Мисията на Светия Дух е да дава свидетелство за Отца, Сина и истината за всички неща.

Светият Дух ще ни свидетелства, че Исус е наш Спасител и Изкупител (вж. 3 Нефи 28:11; У. и З. 20:27). Той ще ни открие, че нашият Небесен Отец е Баща на нашите духове. Той ще ни помогне да разберем, че можем да бъдем възвисени като нашия Небесен Отец. (Вж. Римляните 8:16–17.) Господните пророци са обещали, “чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете истината за всичко” (Мороний 10:5).

Без Светия Дух не бихме могли да знаем, че Исус е Христос. Апостол Павел пише, “Никой не може да нарече Исуса Господ, освен със Светия Дух” (1 Коринтяните 12:3). Сам Спасителят

казва, “А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил” (Иоана 17:3). Именно чрез силата на Светия Дух ние сме водени да разбираме и да живеем според Евангелието на Исус Христос.

Убеждаващата сила на Светия Дух е толкова голяма, че не може да съществува съмнение, че това, което Той ни разкрива, е истина. Президент Джозеф Фийлдинг Смит казва:

“Когато човек има изява от Светия Дух, тя оставя незаличимо впечатление в душата му, което не може лесно да бъде изтрито. Духът говори на дух и това става с убедителна сила. Явяването на ангел или дори на Самия Божий син би впечатлило окоето и ума и впоследствие би се замъглило, но впечатленията от Светия Дух потъват дълбоко в душата и е по-трудно да бъдат изтрити” (*Answers to Gospel Questions*, избр. Джозеф Фийлдинг Смит-младши, 5 тома, 1957–66 г., 2:151).

Президент Смит казва също, “Чрез Светия Дух истината бива втъкана във всяка фибра и сухожилие на тялото, така че да не може да бъде забравена” (*Doctrines of Salvation*, избр. Брус Р. Маконки, 3 тома, 1954–56 г., 1:48).

Като членове на Църквата на Исус Христос на Светиите от последните дни ние следва да бъдем достойни да приемем този специален пратеник и свидетел за нашия Небесен Отец и Исус Христос.

- Помислете за моменти, когато Светият Дух ви е помагал да израствате в своето свидетелство. Ако това е уместно, споделете някои от тези преживявания с членовете на класа или семейството.

Допълнителни стихове

- Моисей 5 (историята на семейството на Адам)
- У. и З. 130:22 (описание на Светия Дух)
- Иоана 14:26; 15:26; 16:13; Лука 12:12; 2 Нефи 31:18; 32:5, 8; 33:1; Алма 14:11; 3 Нефи 27:20; 4 Нефи 1:48; Мороний 10:6–7; У. и З. 8:2–3; 11:12–13; 20:26 (роли на Светия Дух)

МОЛИТВА КЪМ НАШИЯ НЕБЕСЕН ОТЕЦ

Глава 8

Какво представлява молитвата?

Исус учи, “вие трябва да се молите винаги на Отца в Моето име” (3 Нефи 18:19).

Молитвата е една от най-големите благословии, които имаме, докато сме тук на земята. Чрез нея можем да общуваме с нашия Небесен Отец и всекидневно да търсим Неговото напътствие.

Молитвата е искрен, сърдечен разговор с нашия Небесен Отец. Следва да се молим на Бог и на никой друг. Ние не се молим на което и да било друго същество или на предмет, направен от човек или от Бог (вж. Изход 20:3–5).

Защо се молим?

Молитвата е била важна част от Евангелието още от началото на света. Един ангел Господен заповядал на Адам и Ева да се покаят и да призват Бог в името на Сина (вж. Моисей 5:8). Тази заповед никога не е била отменяна. Молитвата ще ни помогне да се доближим повече до Бог. Всички наши мисли, думи и действия са повлияни от нашите молитви.

Ние следва да се молим за сила да устоим на изкушенията на Сатана и неговите последователи (вж. 3 Нефи 18:15; У. и З. 10:5).

За учителите: Тази глава включва пет раздела. Заглавието на всеки раздел представлява въпрос за молитвата. Бихте могли да използвате тези въпроси като план на урока си. Ако условията в класната стая позволяват обсъждане на малки групи, помислете дали да разделите членовете на класа на групи от по два до четири участника. На всяка група дайте по един от разделите в главата. Нека членовете на всяка група прочетат и обсъдят определения им раздел и споделят лични преживявания, свързани с него. След това всички заедно обсъдете петте раздела, съсредоточавайки се върху въпросите, които са от най-голям интерес за членовете на класа.

Следва да се молим, за да изповядаме на Бог греховете си и да Го помолим за прошка (вж. Алма 38:14).

Ние следва всеки ден да се молим за Господното напътствие и помощ в живота ни. Следва да се молим за своите семейства и приятели, съседи, реколта и добитък, за своята всекидневна работа и други наши занимания. Следва да се молим за закрила от враговете ни. (Вж. Алма 34:17–27).

Ние следва да се молим, за да изразяваме любовта си към нашия Небесен Отец и за да се чувстваме по-близо до Него. Следва да се молим на нашия Отец, за да Му благодарим за своето благосъстояние, удобства и за всичко, което Той ни дава всеки ден (вж. 1 Солунците 5:18). Следва да се молим на Небесния Отец за сила да живеем според Евангелието.

Следва да се молим, за да можем да продължаваме да следваме стеснената и тясна пътека, която води към вечен живот. Трябва да се молим на Бог, източника на всяка праведност, за да можем да бъдем праведни в своите мисли, думи и действия.

- Как молитвата ви е помогнала да се приближите повече до Небесния Отец?

Кога следва да се молим?

Можем да се молим винаги, когато чувстваме нужда да общуваме с нашия Небесен Отец, на глас или на ум. Понякога имаме нужда да сме сами, за да излеем душата си пред Него (вж. Матей 6:6.) Освен това, може да се молим по време на всекидневните си занимания. Можем да се молим, докато сме на църковно събрание, у дома, докато вървим по пътя или по улицата, докато работим, докато приготвяме храна – където и да се намираме, каквото и да правим. Можем да се молим по всяко време на деня и нощта. Можем да се молим, когато сме сами или когато сме заедно с други хора. Можем непрекъснато да носим в мислите си нашия Небесен Отец (вж. Алма 34:27). Можем да се “молим винаги” (У. и З. 10:5).

Понякога може да нямаме желание да се молим. Може да сме ядосани, обезсърчени или разстроени. В такива моменти трябва да полагаме особено усилие да се молим (вж. 2 Нефи 32:8–9).

Ние следва да се молим насаме поне всяка вечер и всяка сутрин. Писанията говорят за молитва сутрин, обед и вечер (вж. Алма 34:21).

Получили сме заповед да провеждаме семейна молитва, така че семействата ни да бъдат благословени (вж. 3 Нефи 18:21). Нашите църковни ръководители са ни съветвали да се молим като семейство всяка сутрин и вечер.

Освен това, имаме привилегията да се молим, за да благодарим и да искаме благословия за храната преди всяко хранене.

Ние откриваме и закриваме всички наши църковни събрания с молитва. Благодарим на Господ за Неговите благословии и искаме помощ, за да Му се покланяме по угоден Нему начин.

Как следва да се молим?

Независимо къде сме, дали сме прави или коленичили, дали се молим на глас или на ум, дали се молим насаме или за група хора, ние следва винаги да се молим с вяра, “с искрено сърце, с истинско намерение” (Мороний 10:4).

Когато се молим на нашия Небесен Отец, ние следва да Му казваме какви са нашите истински чувства, да Му се доверяваме, да Го молим за прошка, да Го умоляваме, да Му благодарим, да изразяваме своята любов към Него. Не трябва да повтаряме безсмислени думи и изрази (вж. Матея 6:7–8). Винаги трябва да искаме да бъде Неговата воля, като помним, че нашите желания може да не са най-доброто за нас (вж. 3 Нефи 18:20). В края на молитвата, ние завършваме в името на Исус Христос (вж. 3 Нефи 18:19).

Как молитвите получават отговор?

- Защо мислите, че отговорите на молитвите невинаги се дават ясно? Защо мислите отговорите на молитвите невинаги идват когато искаме или по начина, по който искаме?

Нашите искрени молитви винаги получават отговор. Понякога отговорът може да е “Не”, защото това, което сме поискали, няма да бъде най-доброто за нас. Понякога отговорът е “Да” и ние получаваме топло, успокояващо чувство за това, което трябва да направим (вж. У. и З. 9:8–9.) Понякога отговорът е “Почакай малко”. Нашите молитви винаги получават отговор във време и по начини, за които Господ знае, че ще ни помогнат най-много.

Понякога Господ отговаря на молитвите ни чрез други хора. Добър приятел, съпруг или съпруга, родител или друг член на семейството, църковен ръководител, мисионер – всички тези хора може да са вдъхновени да извършат нещо, което да бъде отговор на нашите молитви. Такъв пример е преживяното от една млада майка, чието бебе било наранено при нещастен случай в дома. Тя не била в състояние да заведе бебето на лекар. Живеела отскоро в квартала и не познавала съседите си. Младата майка се помолила за помощ. След няколко минути една съседка почукала на вратата и казала, “Имах чувството, че трябва да дойда и да видя дали нямате нужда от помощ”. Съседката помогнала на майката да заведе бебето на лекар.

Бог често ни дава силата да намерим отговор на своите молитви. Когато се молим за помощ, ние трябва да направим всичко, което можем, за да осъществим желаните от нас неща.

Когато живеем според Евангелието на Исус Христос и винаги се молим, ние ще се радваме на любов и щастие. “Бъди смирен и Господ, твоят Бог, ще те води за ръка, и ще даде отговор на молитвите ти” (У. и З. 112:10).

- По какви начини Небесният Отец е отговарял на вашите молитви?

Допълнителни стихове и други източници

- Яковово 1:5 (за какво да се молим)
- 1 Солунците 5:17; Псалми 55:17; 2 Нефи 32:9 (кога да се молим)
- Алма 34:26 (къде да се молим)
- 3 Нефи 19:6, 24 (как да се молим)
- У. и 3. 88:63–65 (как молитвите получават отговор)
- Мороний 10:3–5; Алма 37:37 (обещания за молитвата)
- Яковово 5:16 (силата на усърдната молитва на праведния)
- Ръководство към Писанията, “Молитва”, стр. 118

Божиите пророци

Глава 9

Пророците са Божиите представители на земята

- С какви пълномощия и дарове разполагат пророците?

“Наистина Господ Иеова няма да направи нищо, без да открие Своето намерение на слугите Си пророците” (Амос 3:7).

Много хора живеят в тъмнина, несигурни каква е Божията воля. Те вярват, че небесата са затворени и че хората трябва сами да се изправят пред опасностите на света. Колко щастливи са светиите от последните дни! Ние знаем, че Бог общува с Църквата чрез Своя пророк. С благодарни сърца светиите по света пеят химна, “За пророка ни славим Те, о, Боже, той ни води в последните дни” (*Химни и детски песни*, стр. 22).

Пророкът е човек, призван от Бог да бъде Негов представител на земята. Когато пророкът говори от името на Бог, това е все едно да говори Бог (вж. У. и З. 1:38). Освен това пророкът е специален свидетел за Христа, който свидетелства за Неговата божественост и учи на Неговото Евангелие. Пророкът учи на истината и тълкува Божието слово. Той призовава неправедните към покаяние. Получава откровения и напътствия от Господ за наша полза. Той може да вижда в бъдещето и да предсказва идни събития, така че светът да бъде предупреден.

Пророкът може да има различно положение в света. Той може да бъде млад или стар, високо образован или без образование. Може да бъде земеделец, адвокат или учител. Древните пророци носели туника и жезъл. Съвременните пророци носят костюми и куфарчета. Какво тогава определя истинския пророк? Истинският пророк винаги е избран от Бог и е призван чрез съответната свещеническа власт (вж. Символът на вярата 1:5).

Джозеф Смит

Бригъм Йънг

Джон Тейлър

Уилфърд Уудръф

Лоренцо Сноу

Джозеф Ф. Смит

Хибър Дж. Грант

Джордж Албърт Смит

Дейвид О. Макей

Джозеф Фийлдинг Смит

Харолд Б. Лий

Спенсър У. Кимбъл

Езра Тафт Бенсън

Хауръд У. Хънтър

Гордън Б. Хинкли

Томас С. Монсън

Светиите от последните дни подкрепят Първото Президентство и Дванадесетте апостоли като пророци. Но когато говорим за “пророка на Църквата”, ние имаме пред вид президента на Църквата, който е президент на висшето свещеничество.

През вековете Бог е призовавал пророци, за да водят хората

- По какви начини пророците са водели Божиите деца в миналото?

Още от дните на Адам на земята е имало пророци. Преживяванията на тези велики мъже ни вълнуват и вдъхновяват. Моисей, пророк от Стария завет, извел от Египет и от робство хиляди хора от своя народ и ги отвел в обетованата земя. Той написал първите пет книги на Стария завет и записал Десетте заповеди. Нефи, пророк от Книгата на Мормон, отплавал от Ерусалим към американския континент около 600 години преди раждането на Христос. Този велик ръководител и колонизатор ни оставил в Книгата на Мормон много важни писания. Иоан Кръстител бил избран да подготви света за идването на Господ Исус Христос. Чрез Джозеф Смит, пророк от последните дни, Господ възстановил Църквата. Джозеф Смит превел и Книгата на Мормон, докато бил млад мъж.

- Какво сте научили от живота и ученията на пророците?

Днес на земята имаме жив пророк

- Защо се нуждаем от жив пророк днес?

Днес на земята имаме жив пророк. Този пророк е президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Той има право да получава откровение за цялата Църква. Той държи “ключовете на царството”, което означава, че има властта да управлява цялата Църква и царство Божие на земята, включително отслужването на свещеническите обреди (вж. Матей 16:19). Никой друг човек не може да получи Божията воля за членовете на Църквата като цяло, освен избрания пророк и президент. Господ казва, “никога няма повече от един на

земята за дадено време, на когото да са поверени тази сила и ключовете на това свещеничество” (У. и З. 132:7). На президента на Църквата му помагат неговите съветници в Първото Президентство и членовете на Кворума на Дванадесетте, които също са пророци, гледачи и откровители.

Ние следва да вършим нещата, които пророците ни казват да правим. Президент Уилфърд Уудръф е казал, че на пророка никога няма да бъде позволено да поведе Църквата в погрешна посока:

“Господ никога няма да позволи на мен или на друг човек, който изпълнява ролята на президент на тази Църква, да ви поведе в погрешна посока. Това не е в плановете Му. Не такъв е Божия замисъл. Ако аз се опитам да го направя, Господ ще ме премахне от мястото ми” (*Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 2004 г., стр. 199).

- По какви начини живеят пророк е повлиял на Църквата?

Ние следва да подкрепяме Господния пророк

- Какво можем да правим, за да следваме и подкрепяме пророка?

За много хора е лесно да вярват в пророците от миналото. Но много по-важно е да вярваме в живия пророк и да го следваме. Ние вдигаме ръка, за да подкрепим президента на Църквата като пророк, гледач и откровител.

Как можем да подкрепяме пророка? Трябва да се молим за него. Бремето на раменете му е тежко и той има нужда да бъде подкрепян от молитвите на светиите.

Ние трябва да изучаваме думите му. Можем да слушаме неговите обръщения на конференциите. Можем също да се абонираме за *Ensign* или *Лиахона* така, че да можем да четем неговите обръщения на конференциите и останалите отправени от него послания.

Трябва изцяло да следваме неговите вдъхновени напътствия. Не трябва да избираме да следваме част от неговия вдъхновен съвет и да пренебрегваме това, което не ни е приятно или е трудно. Господ ни е заповядал да следваме вдъхновените напътствия на Неговия пророк:

“вие... трябва да се вслушвате във всички негови слова и заповеди, които той ще ви даде, тъй както ги получавате, ходейки в пълна святост пред Мен.

Защото неговото слово вие ще получавате като че ли от собствената Ми уста, в пълно търпение и вяра” (У. и З. 21:4–5).

Господ никога няма да позволи президентът на Църквата да ни поведе в погрешна посока.

- Какво е учил и на какво е наблягал президентът на Църквата в последно време?

Подчинението на пророка води до големи благословии

Ако се подчиняваме, Господ обещава, “Защото вършейки тези неща, портите на пъкъла не ще надделеят срещу вас; да, и Господ Бог ще разпръсне силите на мрака пред вас и ще накара небесата да се разтресат за ваше добро и за славата на Неговото име” (У. и З. 21:6). Когато правим онова, което ни заповядва нашият пророк, от небето се изсипват благословии.

За да устои, истинската Църква трябва да бъде “съграден(а) върху основата на апостолите и пророците, като е крайъгълен камък сам Христос Исус” (Ефесяните 2:20). Ние сме благословени в този несигурен свят да имаме пророк, чрез който Господ да разкрива волята Си.

- Какви преживявания сте имали, когато сте се подчинявали на съвета на пророка?

За учителите: Споделянето на лични преживявания и даването на свидетелство канят Духа. Когато приключвате този урок, помислете дали да споделите преживяване, което сте имали, когато сте следвали съвета на президента на Църквата. Споделете свидетелството си за живия пророк.

Допълнителни стихове

- Числа 12:6 (Бог говори чрез пророци)
- 1 Царете 9:9 (пророкът е наречен гледач)
- Амос 3:7 (Бог разкрива Своите тайни на пророците)
- Мосия 8:16–18 (гледачът може да узнава миналото и бъдещето)
- Лука 1:70 (Бог говори чрез пророци)
- У. и З. 45:10, 15 (Бог говори днес, както и в древността)
- 1 Нефи 22:2 (на пророците се известява чрез Духа)
- У. и З. 68:3–5 (когато Господните слуги говорят, подтиквани от Светия Дух, това е Господната воля, Господното намерение и слово)
- У. и З. 107:65–67, 91–92 (задълженията на президента на Църквата)
- У. и З. 43:1–7 (Единствено пророкът е упълномощен да получава откровения за Църквата като цяло)

Писанията

Глава 10

Писанията, които са ни на разположение днес

- Кои са някои от благословиите, на които се радваме поради това, че Писанията са толкова достъпни?

Когато Господните слуги говорят или пишат под влиянието на Светия Дух, техните думи стават Писания (вж. У. и З. 68:4). От самото начало Господ е заповядал на пророците Си да записват Неговите откровения и отношения с децата Му. Той казва: “Защото Аз заповядвам на всички човеци и на изток, и на запад, и на север, и на юг, и на островите в морето да пишат словата, които им казвам; защото от книгите, които ще бъдат написани, ще съдя света, всеки човек според делата му, според онова, което е написано” (2 Нефи 29:11).

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни приема четири книги за Писания: Библията, Книгата на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен бисер. Тези книги са наречени стандартни произведения на Църквата. Вдъхновените слова на нашите живите пророци също се приемат за писания.

Библията

В Библията са събрани свещени писания, съдържащи Божиите откровения за човека. Тези писания обхващат много векове от времето на Адам до времето, когато са живели апостолите на Исус Христос. Те били написани от много пророци, които живели в различни епохи от историята на света.

За учителите: За да насърчите обсъждане за четирите стандартни произведения, на всеки член на класа или семейството бихте могли да дадете номер от 1 до 4. Помолете хората с номер 1 да прочетат съдържанието на тази глава относно Библията, хората с номер 2 да прочетат съдържанието на тази глава относно Книгата на Мормон, хората с номер 3 да прочетат съдържанието на тази глава относно Учение и Завети и хората с номер 4 да прочетат съдържанието на тази глава относно Скъпоценен бисер. След това ги поканете да споделят наученото.

Библията е разделена на две части: Стар завет и Нов завет. Много пророчества от Стария завет пророкуват за идването на един Спасител и Изкупител. Новият завет разказва за живота на този Спасител и Изкупител, Който е Исус Христос. Новият завет разказва и за установяването на Неговата Църква тогава. “Ние вярваме, че Библията е словото Божие, доколкото е преведена правилно” (Символът на вярата 1:8).

Чрез Пророка Джозеф Смит Господ е разширил разбирането ни за някои пасажии в Библията. Господ вдъхновил Пророка Джозеф да възстанови някои истини в библейските текстове, които са били изгубени или променени от времето на написване първоначалните думи. Тези вдъхновени поправки са наречени Превода на Джозеф Смит на Библията. Избрани пасажии от Превода на Джозеф Смит са включени в Ръководство към Писанията.

Книгата на Мормон

Книгата на Мормон е свещен летопис на някои от хората, живели на американския континент между 2 000 г. пр. Хр. и 400 г. сл. Хр.. Тя съдържа пълнотата на Евангелието на Исус Христос (вж. У. и 3. 20:9; 42:12; 135:3). Книгата на Мормон разказва за посещението на Исус Христос при хората на американския континент скоро след Неговото възкресение.

Джозеф Смит превел Книгата на Мормон на английски език чрез дара и силата Божия. Той казва, че тя е “най-вярната от всички книги на земята, че тя е ключовият камък на религията ни и че човек се приближава по-близо до Бога, спазвайки нейните наставления, отколкото чрез която и да било друга книга” (въведението на Книгата на Мормон).

Президент Езра Тафт Бенсън ни е помогнал да разберем по какъв начин Книгата на Мормон е ключовият камък на нашата религия. Той казва:

“Има три начина, по които Книгата на Мормон е ключов камък на нашата религия. Тя е ключов камък на свидетелството ни за Христос. Тя е ключов камък на нашето учение. Тя е ключов камък на свидетелството.

Книгата на Мормон е ключовият камък в свидетелството ни за Исус Христос, Който Сам е крайъгълен камък на всичко, което правим. Тя свидетелства за Неговото реално съществуване със сила и яснота. ...

(Тя) разширява нашето разбиране на учението за спасението. ... Книгата на Мормон... е била написана за нашето време ...

В (нея) намираме модел за подготовка за Второто пришествие ...

... Книгата на Мормон ни учи на истина (и) дава свидетелство за Исус Христос. ... Но има и нещо друго. Има сила в тази книга, която ще започне да струи в живота ви в момента, в който започнете сериозно да я изучавате. Ще намерите по-голяма сила да устоявате на изкушението. Ще намерите силата да избягвате заблудата. Ще намерите сила да останете на стеснената и тясна пътека. Писанията са наречени “словата на живот”, а никъде това не е толкова вярно, колкото в Книгата на Мормон. ... “Всеки светия от последните дни трябва да превърне изучаването на тази книга в цел за цял живот” (в Conference Report, окт. 1986 г., стр. 4–7; или *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 5–7; цитира Марион Г. Ромни, в Conference Report, апр. 1980 г., стр. 90; или *Ensign*, май 1980 г., стр. 67).

Учение и Завети

Учение и Завети представлява сборник от съвременни откровения. В раздел 1 на Учение и Завети, Господ открива, че книгата е дадена на земните обитатели, за да ги подготви за Неговото пришествие:

“Затова гласът Господен е към краищата на земята, та всички, които искат да чуят, да може да чуят:

Пригответе се, пригответе се за това, което ще дойде, защото Господ е близо” (У. и З. 1:11–12).

Тази книга съдържа откровенията, отнасящи се за Църквата на Исус Христос, така както тя е била възстановена в тези последни дни. Няколко раздела от тази книга обясняват организацията на Църквата и определят свещеническите санове и техните функции. Други раздели, например 76 и 88, съдържат славни истини,

които са били загубени за света в продължение на стотици години. Други пък, например 29 и 93, хвърлят светлина върху учения от Библията. Освен това някои раздели, например раздел 133, съдържат пророчества за бъдещи събития. Бог ни е заповядал да изучаваме Неговите откровения в тази книга: “Изследвайте тези заповеди, защото те са истинни и верни, и пророчествата и обещанията, които са в тях, ще бъдат изпълнени всичките” (У. и З. 1:37).

Скъпоценен бисер

Скъпоценен бисер включва Книгата на Моисей, Книгата на Авраам и някои вдъхновени писания на Джозеф Смит. Книгата на Моисей съдържа разказ за някои от виденията и писанията на Моисей, открити на Пророка Джозеф Смит. Тя изяснява учения и доктрини, които са били загубени от Библията и дават допълнителна информация за сътворението на земята.

Книгата на Авраам била преведена от Пророка Джозеф Смит от папирусен свитък, взет от египетски катакомби. Тази книга съдържа ценна информация за сътворението, за Евангелието, за естеството на Бог и за свещеничеството.

Писанията на Джозеф Смит съдържат част от вдъхновения превод на Библията от Джозеф Смит, извадки от неговата *История на Църквата* и Символът на вярата.

- Кои разкази от Писанията са ви вдъхновили? Кои от ученията в тези книги с Писания са ви помогнали?

Словата на нашите живи пророци

В допълнение на тези четири книги с Писания вдъхновените слова на нашите живи пророци също стават писания за нас. Те достигат при нас чрез конференциите, списанията *Лиахона* или *Ensign* и напътствията за местните свещенически ръководители. “Ние вярваме във всичко, което Бог е разкрил, във всичко, което понастоящем разкрива, и вярваме също, че Той все още ще разкрива много велики и важни неща, принадлежащи на Царството Божие” (Символът на вярата 1:9).

- Къде можем да открием словата на нашите живи пророци?

Изучаване на Писанията

- Какви благословии можем да получим, когато изучаваме Писанията?

Всеки от нас следва да изучава Писанията всеки ден. Ние следва да споделяме тези истини с нашите деца. Следва да четем стандартните произведения с нашите деца, така че те да се научат да ги обичат и ползват заради истините, които съдържат.

Ако желаем да избягваме злото в света, ние трябва да подхранваме умовете си с истината и праведността, които се съдържат в Писанията. Ще се приближаваме повече до Бог и един към друг, когато заедно четем и размишляваме над Писанията.

Като четем, размишляваме и се молим за Писанията, като се обръщаме към Бог за разбиране, Светият Дух ще ни свидетелства за истинността на тези неща. Всеки от нас ще знае за себе си, че тези неща са верни. Ние няма да бъдем измамени (вж. Джозеф Смит – Матей 1:37). Можем да получим същите чувства, изразени от Нефи, когато казва, “Душата ми се наслаждава в нещата Господни; и сърцето ми непрестанно потъва в размисъл за нещата, които съм видял и чул” (2 Нефи 4:16).

- Как можем да спазим заповедта да изучаваме Писанията всеки ден? Помислете как да планирате време и място да изучавате Писанията всеки ден.

Допълнителни стихове

- 1 Нефи 14:20–26 (на пророците им е дадена заповед да пишат)
- 1 Нефи 19:1–3, 6–7; Алма 37:1–8 (голямата стойност на Писанията)
- 2 Нефи 33:10 (Писанията свидетелстват за Христос)
- Алма 29:8 (чрез Писанията Господ говори на всички народи)
- Алма 31:5; Еламан 3:29–30 (Божие слово е могъщо)
- Еламан 15:7–8 (Писанията ни помагат да бъдем непоколебими и постоянни във вярата)
- 2 Тимотея 3:16–17; 1 Нефи 19:21–24 (защо и как са дадени Писанията)
- 2 Петрово 1:20; Алма 13:20; У. и З. 10:62 (Писанията хвърлят светлина върху истинните учения)
- У. и З. 128:18; Символът на вярата 1:9; 1 Нефи 14:25–26 (Писания, които тепърва ще бъдат открити)
- 2 Нефи 29:3–10 (писания за юдеи и езичници)

Животът на Христос

Глава 11

За живота на Христос било пророкувано дълго преди Неговото раждане

Всеки човек, който идва на земята, зависи от обещанието, което Исус Христос дал в небесата – да бъде наш Спасител. Без Него планът на спасение щеше да се провали. Тъй като мисията Му била необходима, всички пророци от Адам до Христос свидетелствали, че Той ще дойде (вж. Деянията 10:43). Всички пророци след Христос свидетелствали, че Той наистина дошъл. Всеки от нас трябва да изучава живота на Спасителя и предано да Го следва през целия си живот.

Адам научил, че името на Спасителя щяло да бъде Исус Христос (вж. Moses 6:51–52). Енох видял, че Исус щял да умре на кръста и да възкръсне (вж. Moses 7:55–56). Ной и Моисей също свидетелстват за Него (вж. Моисей 1:11; 8:23–24). Около 800 години преди Спасителят да се роди на земята, Исаия видял във видение живота Му. Когато Исаия видял мъката и скръбта, която Спасителят щял да изпита, за да плати цената на нашите грехове, той възкликнал:

“Той бе презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и навикнал на печал; ...

... Той наистина понесе печалта ни, и със скърбите ни се натовари; ...

Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; ...

За учителите: Тази глава вероятно съдържа повече материал, отколкото можете да покриете в час. Докато го изучавате по време на своята подготовка да преподавате, потърсете напътствието на Духа, за да определите кои теми ще бъдат от най-голяма полза за хората, на които преподавате.

Той беше угнетяван, но смири Себе Си, и не отвори устата Си; както агне, водено на клане” (Исаия 53:3–5, 7).

Нефи също получил видение за предстоящото раждане и мисия на Спасителя. Видял красива девица и един ангел обяснил, “Ето, девицата, която виждаш, е майката на Сина Божий според начина на плътта” (1 Нефи 11:18). След това Нефи видял как девицата държи дете в обятията си. Ангелът обявил, “Ето Агнецът Божий, да, тъкмо Синът на Вечния Отец!” (1 Нефи 11:21).

Близо 124 години преди Исус да се роди, цар Вениамин, друг пророк на нефитите, също видял във видение живота на Спасителя:

“Защото ето, идва времето, и то не е много далече, когато със сила Господ Всемогъщи, Който царува, Който бе и е от вечност до вечност, ще слезе от небесата между чедата човешки и ще живее в скиния от кал, и ще отиде сред хората, вършейки велики чудеса, като изцеляване на болни, вдигане на мъртви; ще прави куците да прохождат, слепите да получават зрението си и глухите да чуват, и ще лекува всякакъв вид болести.

И той ще прогонва дяволи или злите духове, които обитават в сърцата на чедата човешки.

И ето, Той ще изтърпи изкушения и телесна болка, глад, жажда и умора, дори повече, отколкото човек може да изтърпи, без да умре; защото ето, кръв ще излиза от всяка пора, толкова велика ще е мъката Му за нечестията и мерзостите на Неговия народ.

И Той ще се нарича Исус Христос, Синът Божий, Отец на небесата и земята, Творец на всички неща от самото начало; и майка Му ще се нарича Мария” (Мосия 3:5–8).

- Кои са някои от древните пророчества за Исус Христос?

Той бил Единородният на Отца

- Какво наследил Исус Христос от Своя Отец? Какво наследил от Своята майка?

Историята за раждането и за живота на Спасителя се намира в Новия завет, в евангелията на Матей, Марка, Лука и Йоана. От

техните разкази научаваме, че Исус е бил роден от девица на име Мария. Тя била сгодена за Иосиф, когато един Господен ангел ѝ се явил. Ангелът ѝ казал, че тя щяла да стане майка на Божия Син. Тя го попитала как било възможно това (вж. Лука 1:34). Той ѝ казал, “Светият Дух ще дойде върху ти, и силата на Всевишния ще те осени; затуй, и светото Онова, Което ще се роди от тебе, ще се нарече Божий Син” (Лука 1:35). По този начин Бог Отец буквално станал баща на Исус Христос.

Исус единствен на земята бил роден от смъртна майка и безсмъртен Баща. Ето защо Той е наречен Единородния Син. От Своя Отец Той наследил божествени сили. От Своята майка наследил смъртността и изпитвал глад, жажда, умора, болка и смърт. Никой не можел да отнеме живота на Спасителя, освен ако Той не го поискал. Той имал силата да го отдаде и силата да вземе отново тялото Си след смъртта. (Вж. Иоана 10:17–18.)

Той изживял един съвършен живот

- Какво означава за нас живота на Спасителя?

От младостта Си Исус се подчинявал на всичко, което нашият Небесен Отец изисквал от Него. Под напътствията на Мария и Иосиф Исус растял като останалите деца. Той обичал истината и ѝ се подчинявал. Лука ни казва, “А Детенцето растеше, крепнеше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат бе на Него” (Лука 2:40; вж. и У. и З. 93:12–14).

До навършване на 12 години Исус вече бил израснал в разбирането Си, че е изпратен да изпълни волята на Своя Отец. Той отишъл с родителите Си в Ерусалим. Когато родителите Му пътували за в къщи, те открили, че Той не бил с тяхната група. Върнали се в Ерусалим да Го търсят. “След три дни Го намериха в храма да седи сред законоучителите; и те го слушаха, и Му задаваха въпроси” (Преводът на Джозеф Смит, Лука 2:46). “И всички, които Го слушаха, се учудваха на разума Му и на отговорите Му” (Лука 2:47).

Иосиф и Мария се успокоили, че Го открили, но “смаяха се; и рече Му майка Му: Синко, защо постъпи тъй с нас? Ето, баща

Ти и аз наскърбени Те търсехме”. Исус ѝ отговорил, казвайки, “Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?” (Лука 2:48–49).

За да изпълни мисията Си, Исус трябвало да изпълни волята на Своя Небесен Отец. “От Себе си нищо не върша”, заявява Той, “но каквото Ме е научил Отец, това говоря. ... Аз върша всякога онова, което е Нему угодно” (Иоана 8:28–29).

Когато Исус бил на 30 години, Той отишъл при братовчед си Иоан Кръстител, за да бъде кръстен в река Йордан. Иоан бил неохотен да Го кръсти, защото знаел, че Исус е по-велик от него. Исус поискал да бъде кръстен от Иоан, за да се изпълни “всичко, що е право”. Иоан кръстил Спасителя, като напълно Го потопил във водата. Когато Исус се кръстил, Неговият Отец проговорил от небесата, казвайки, “Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение”. Светият Дух слязъл, както показал знакът на гълъба. (Вж. Матей 3:13–17.)

Скоро след като Исус бил кръстен, Той постил 40 дни и 40 нощи, за да бъде с Бог. След това Сатана дошъл при Него да Го изкушава. Исус твърдо устоял на всичките изкушения на Сатана, след което заповядал на Сатана да се махне. (Вж. Матей 4:1–11; вж. и Превода на Джозеф Смит, Матей 4:1, 5–6, 8–9, 11.) Исус Христос останал безгрешен, единственият съвършен човек, живял на земята. (вж. Евреите 4:15; 1 Петрово 2:21–22).

- Кои откъси от живота на Спасителя са от особено значение за вас?

Той ни учел как да се обичаме и да си служим едни на други

- Как Спасителят ни учел да се обичаме и да си служим един на други?

След като бил изкушаван от Сатана, Исус започнал Своето служение сред хората. Той дошъл на земята не само да умре за нас, но и да ни научи как да живеем. Той учел, че има две големи заповеди: първата е да обичаме Бог с цялото си сърце, ум и сила; втората е да обичаме своите ближни така, както

обичаме себе си (вж. Матей 22:36–39). Неговият живот е пример за това как следва да се подчиняваме на тези две заповеди. Ако обичаме Бог, ние ще Му вярваме и ще Му се подчиняваме, както правел Исус. Ако обичаме своите ближни, ние ще им помагаме да посрещат своите физически и духовни нужди.

Исус изживял живота Си в служба на околните. Изцелявал ги от болести. Карал слепите да виждат, глухите да чуват, сакатите да ходят. Веднъж, когато Той лекувал болните, станало късно и хората огладнели. Вместо да ги отпрати, Той благословил пет хляба и две риби и по чудотворен начин успял да нахрани множество от 5 000 души. (Вж. Матей 14:14–21.) Той учел, че когато срещнем гладни, премръзнали, голи или самотни хора, ние трябва да им помагаме с всичко, с което можем. Когато помагаме на околните, ние служим на Господ. (Вж. Матей 25:35–46.)

Исус обичал другите хора с цялото Си сърце. Сърцето Му често било толкова изпълнено със състрадание, че Той плачел. Обичал малките деца, възрастните, смирените обикновени хора, които имали вяра в Него. Той обичал и хората, които грешали и с голямо състрадание ги учел да се покаят и да бъдат кръстени. Той учел, “Аз съм пътят, и истината, и животът” (Иоана 14:6).

Исус обичал дори и хората, които прегрешавали спрямо Него и не се покайвали. В края на живота Си, докато висял на кръста, Той се помолил на Отца за войниците, които Го били разпънали, “Отче, прости им, защото не знаят какво правят” (Лука 23:34). Той учел, “Това е Моята заповед, да се любите един друг, както Аз ви възлюбих” (Иоана 15:12).

- По кои начини можем да покажем на Господ, че Го обичаме?

Той организира единствената истинска Църква

- Защо Спасителят организира Своята Църква и ръкоположил апостоли?

Исус желаел Неговото Евангелие да бъде проповядвано на всички хора по земята и затова избрал дванадесет апостоли да свидетелстват за Него. Те били първоначалните ръководители на Неговата Църква. Те получили властта да действат в Негово

име и да вършат делата, които видели Той да върши. Онези, които получили власт от тях, също могли да проповядват, да кръщават и да изпълняват други обреди в Негово име. След смъртта Му те продължили да вършат Неговото дело, докато хората станали толкова нечестиви, че убили апостолите.

Той ни изкупил от нашите грехове и ни спасил от смъртта

- Докато изучавате този раздел, отделете време да размишлявате върху събитията на Единението.

Към края на Своето земно служение Исус се подготвил да извърши върховната жертва за всички грехове на човечеството. Той бил осъден да умре, защото свидетелствал на хората, че е Син Божий.

В нощта преди разпъването Му Той отишъл в една градина, наречена Гетсиманска градина. Скоро Го обзела дълбока скръб и Той плакал, докато се молел. На един апостол от последните дни, Орсън Ф. Уитни, му било разрешено да види във видение страданията на Спасителя. След като видял Спасителя да плаче, той казва: “Бях тъй разтърсен от гледката, че също плаках от чисто съчувствие. Цялото ми сърце беше с Него. Обичах Го с цялата си душа и копнеех да бъда с Него както не съм копнял за нищо друго” (“The Divinity of Jesus Christ,” *Improvement Era*, ян. 1926 г., стр. 224–25; вж. и *Ensign*, дек. 2003 г., стр. 10). Исус “пристъпи малко напред, падна на лицето Си и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш” (Матей 26:39).

В едно съвременно откровение Спасителят описва колко голямо било това страдание, като казва, че то Го е накарало “да потрепер(и) от болка и да кърв(и) от всяка пора, и да (страда) и тялом, и духом” (У. и З. 19:18). Той страдал “според плътта”, вземайки върху Си нашите болки, болести, немощи и грехове

За учителите: Размишлението кани Духа. Помислете дали да поканите членовете на класа или семейството да прочетат последните два раздела на главата и да помислят за своите чувства към Спасителя. След това поканете онези, които не се смущават да направят това, да споделят своите мисли с класа.

(вж. Алма 7:10–13). Никой смъртен не може напълно да разбере колко огромен бил този товар. Никой друг не би могъл да понесе такава агония на тялото и духа. “(Той) слезе по-долу от всичко ... за да може да бъде във всичко и чрез всичко, светлината на истината” (У. и З. 88:6).

Но това не бил краят на Неговото страдание. На следващия ден Исус бил бит, унижаван и оплют. Трябвало да пренесе собствения Си кръст, след което бил издигнат и прикован с гвоздеи на него. Бил измъчван по един от най-жестоките начини, които човек е измислил. Страдайки на кръста, Той извикал агонизирайки, “Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?” (Марка 15:34). В най-горчивия Негов час Отец оттеглил Духа Си от Исус, така че Той да може да изпълни докрай Своето страдание за греховете на цялото човечество и да има пълна победа над силите на греха и смъртта (вж. Джеймз Е. Тълмидж, *Jesus the Christ*, 3-то изд., 1916 г., стр. 660–661).

Когато Спасителят разбрал, че Неговата жертва е приета от Отца, Той възкликнал на висок глас, “Свърши се” (Иоана 19:30). “Отче, в Твоите ръце предавам духа Си” (Лука 23:46). Той навел глава и доброволно предал духа Си. Спасителят бил мъртъв. Силно земетресение разтърсило земята.

Няколко приятели на Спасителя отнесли тялото Му в гроб, където то останало до третия ден. През това време духът Му отишъл и организирал мисионерска работа за други духове, които имали нужда да приемат Неговото Евангелие (вж. 1 Петрово 3:18–20; У. и З. 20:138). На третия ден, неделя, Той се върнал в тялото Си и се вдигнал от мъртвите. Бил първият, Който победил смъртта. Изпълнило се пророчеството, че “Той трябваше да възкръсне от мъртвите” (Иоана 20:9).

Скоро след Своето възкресение Спасителят се явил на нефитите и установил Своята Църква на американския континент. Той учел хората и ги благославял. Този вълнуващ разказ се намира в 3 Нефи 11 до 28 глава.

Неговата жертва показва Неговата любов към Отец и към нас

Исус учи: “Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си. Вие сте Ми приятели, ако вършите онова, което ви заповядвам” (Иоана 15:13–14). С желание и смиреност Той преминал през скръбта в Гетсиманската градина и през страданията на кръста, за да можем ние да получим всички благословии на плана на спасение. За да получим тези благословии, ние трябва да дойдем при Него, да се покаем за греховете си и да Го обичаме с цялото си сърце. Той казва:

“и това е Евангелието, което ви дадох – че Аз дойдох в света, за да върша волята на Моя Отец, защото Моят Отец Ме изпрати.

“И Моят Отец Ме изпрати, за да мога да бъда издигнат на кръста; за да мога, след като бъда издигнат на кръста, да привлека всички човеци към Мене ... за да бъдат съдени според делата им ...

делата, които сте Ме виждали да върша, и вие ще ги вършите също ...

Прочее, какви човеци трябва да бъдете вие? Истина ви казвам, *тъкмо какъвто съм Аз*” (3 Нефи 27:13–15, 21, 27; курсив добавен).

- Какви са вашите чувства, когато се замислите над жертвата на Спасителя за вас?

Допълнителни стихове и други източници

- 2 Нефи 25:12 (Единородният на Отца в плътта)
- Моисей 6:57 (Исус Христос наречен Единороден)
- Матей, Марка, Лука, Иоана (животът и ученията на Исус Христос)
- Матей 10:1–8; Лука 9:1–2 (апостолите ръкоположени със сила и власт)
- Матей 26–28; Марка 14–16; Лука 22–24; Иоана 18–20 (Исус в Гетсиманската градина; Исус предаден, разпънат на кръст и възкресен)
- “Живият Христос: Свидетелството на апостолите”, *Лиакона*, апр. 2000 г., стр. 2–3

ЕДИНЕНИЕТО

Глава 12

Единението е необходимо за нашето спасение

- Защо Единението е необходимо за нашето спасение?

Исус Христос “дойде в света ... за да бъде разпнат заради света и за да понесе греховете на света, и за да освети света, и да го очисти от всичката неправедност; (У. и З. 76:41, 42–). Великата жертва, която Той направил, за да плати за греховете ни и да победи смъртта, се нарича Единение. Това е най-важното събитие, случило се в човешката история: “Защото е нужно да бъде извършено единение; понеже според великия план на Вечния Бог, трябва да бъде извършено единение, иначе цялото човечество трябва неизбежно да погине; ... да, всички са паднали и изгубени и трябва да погинат, освен ако няма единение” (Алма 34:9).

Падението на Адам донесло на света два вида смърт: физическа и духовна. Физическата смърт е отделяне на тялото и духа. Духовната смърт е отделяне от Бог. Ако тези два вида смърт не бяха преодолені от Единението на Исус Христос, това щеше да има две последици: нашите тела и духове щяха да бъдат завинаги разделени и ние нямаше да можем отново да живеем с нашия Небесен Отец (вж. 2 Нефи 9:7–9).

Но нашият мъдър Небесен Отец подготвил чудесен, милостив план да ни спаси от физическата и духовната смърт. Той предвидил на земята да дойде Спасител, за да ни откупи от нашите грехове и от смъртта. Поради нашите грехове и слабостта на смъртните ни тела ние не можем сами да се откупим (вж. Алма 34:10–12). Определеният да стане наш Спасител трябвало да бъде без грях и да има власт над смъртта.

За учителите: Прости таблици и картини могат да помогнат на членовете на класа или семейството да разбират принципи и учения. Помислете дали да изготвите таблица от две колони, едната наречена *Последици от Падението*, а другата *Благословии на Единението*. Използвайте информацията в тази глава, за да попълните таблицата.

Единствено Исус Христос можел да извърши Единение за греховете ни

- Защо единствено Исус Христос можел да извърши Единение за греховете ни?

Има няколко причини, поради които единствено Исус можел да стане наш Спасител. Една от причините е, че Небесният Отец Го избрал да бъде наш Спасител. Той бил Единородният Син на Отца и затова имал власт над смъртта. Исус обяснява: “Аз давам живота Си, за да го взема пак. Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам, и имам право пак да го взема” (Иоана 10:17–18).

Исус можел да бъде наш Спасител и поради това, че единствено Той е живял на земята без грях. Това Го направило достойна жертва, която да плати за греховете на останалите.

Христос страдал и умрял, за да извърши Единение за греховете ни

- Докато четете този раздел, си представете, че се намирате в Гетсиманската градина или до кръста и сте свидетели на страданията на Исус Христос.

Спасителят извършил Единение за греховете ни, като страдал в Гетсиманската градина и като дал живота Си на кръста. Невъзможно е да разберем напълно как страдал Той за всичките ни грехове. В Гетсиманската градина тежестта на нашите грехове Го накарала да почувства такава агония и болка, че Той кървял от всяка пора (вж. У. и З. 19:18–19.) По-късно, когато бил на кръста, Исус изгърпял мъчителна смърт по един от най-жестоките начини, познати на човека.

Колко ни обича Исус, за да изстрада такава духовна и физическа агония за нас! Колко велика е любовта на Небесния Отец, за да изпрати Своя Единороден Син да страда и умре за останалите Му деца. “Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот” (Иоана 3:16).

Единението и Възкресението носят възкресение на всички

На третия ден след разпъването Си на кръста Христос Се въздигнал със Своето тяло и станал първият възкресен човек. Когато приятелите Му отишли да Го потърсят, ангелите, които пазели гроба Му, им казали, “Няма Го тук; защото възкръсна, както и рече” (Матей 28:6). Неговият Дух отново влязъл в тялото Му и никога повече няма да бъде отделен от него.

По този начин Христос победил физическата смърт. Поради Неговото Единение всеки човек, роден на земята, ще бъде възкресен (вж. 1 Коринтяните 15:21–22). Точно по начина, по който Исус бил възкресен, нашите духове ще бъдат отново обединени с нашите тела, “тъй че да не могат да умрат вече ... , за да не бъдат разделени никога” (Алма 11:45). Това състояние се нарича безсмъртие. Всички хора, които са живели, ще бъдат възкресени, “и стари, и млади, и роби, и свободни, и мъже, и жени, и грешни, и праведни” (Алма 11:44).

- Как ви е помагало вашето знание за Възкресението?

Единението дава възможност онези, които имат вяра в Христа, да бъдат спасени от техните грехове

- Помислете как притчата в този раздел ни помага да разберем Единението. Кои личности в живота ни са представени от хората в притчата?

Единението на Спасителя прави възможно преодоляването на духовната смърт. Въпреки че всички хора ще бъдат възкресени с тяло от плът и кости, само онези, които приемат Единението, ще бъдат спасени от духовната смърт (вж. Символът на вярата 1:3).

Ние приемаме Единението на Христа, като вярваме в Него. Чрез тази вяра ние се покаяваме за греховете си, кръщаваме се, получаваме Светия Дух и се подчиняваме на Неговите заповеди. Ние

За учителите: Нагледните уроци помагат на членовете на класа и семейството да разбират принципите и ученията. За да обясните смъртта и възкресението, помислете дали да дадете следния нагледен урок: Поставете ръката си в ръкавица. Обяснете, че ръката в ръкавицата може да бъде сравнена с духа на човека в неговото тяло. Свалете ръкавицата. Обяснете, че това наподобява физическата смърт – духът (ръката) и тялото (ръкавицата) са отделени. След това отново сложете ръкавицата на ръката си. Обяснете, че това наподобява възкресението – духът и тялото са отново обединени.

ставаме верни ученици на Исус Христос. Ние сме опростени и очистени от греха и се подготвяме да се върнем при нашия Небесен Отец и завинаги да живеем с Него.

Спасителят ни казва, “Защото ето, аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат ... тъкмо като Мен” (У. и З. 19:16–17). Христос изпълни своята част, за да извърши Единение за греховете ни. За да има Неговото Единение пълно въздействие върху живота ни, ние трябва да се стремим да Му се подчиняваме и да се покаяваме за греховете си.

Президент Бойд К. Пакър от Съвета на Дванадесетте споделя следния разказ, за да покаже как Единението на Христа ни дава възможност да бъдем спасени от греха *ако* изпълним своята част.

“Нека ви разкажа една история – една притча.

Някога имало човек, който силно желаел едно нещо. То изглеждало по-важно от всичко друго в живота Му. За да реализира своето желание, той влязъл в голям дълг.

Бил предупреден да не влиза в толкова голям дълг и особено за своя кредитор. Но на него му изглеждало толкова важно да направи онова, което искал и да има веднага това, което желаел. Бил сигурен, че ще може да плати по-късно.

И така, подписал договор. Щял да изплати дълга по-късно. Не се притеснявал много за него, защото срокът изглеждал много далечен. На момента получил това, което искал, и това му изглеждало по-важно.

Кредиторът винаги бил някъде на заден план в ума му и от време на време правел символични плащания, като мислел, че денят за уреждане на сметката в действителност така и нямало да дойде.

Но както става винаги, денят дошъл и падежът на договора настъпил. Дългът не бил напълно изплатен. Кредиторът му дошъл и поискал той да изплати всичко.

Едва тогава той осъзнал, че кредиторът имал не само власт да вземе всичко, което той притежавал, но и да го хвърли в затвора.

“Не мога да ти платя, защото не съм в състояние да го направя”, признал той.

“Тогава”, казал кредиторът, “ще приложим договора, ще взема всичко, което притежаваш, и ще отидеш в затвора. Ти си се съгласил на това. Такъв беше изборът ти. Подписал си договора и сега той трябва да влезе в сила”.

“Не можеш ли да удължиш срока или да ми опростиш дълга?”, помолил длъжникът. “Намери някакъв начин, така че да запазя това, което имам, и да не отида в затвора. Нали вярваш в милостта? Няма ли да имаш милост към мен?”

Кредиторът отговорил, “Милостта е винаги едностранна. Тя би послужила само на теб. Ако бъда милостив към теб, на мен няма да ми бъде платено. Аз искам справедливост. Вярваш ли в справедливостта?”

“Вярвах в справедливостта, когато подписах договора”, отговорил длъжникът. “Тогава тя беше на моя страна, защото мислех, че ще ме закриля. Тогава няха нужда от милост, нито мислех, че някога ще имам нужда. Мислех също, че справедливостта ще служи еднакво и на двама ни”.

“Именно справедливостта изисква ти да платиш по договора или да понесеш наказание”, отвърнал кредиторът. “Такъв е законът. Ти си се съгласил с него и така трябва да стане. Милостта не може да ограбва справедливостта”.

И така единият търсел справедливост, а другият молел за милост. Никой не можел да получи своето, без да оцети другия.

“Ако не ми опростиш дълга, няма да има милост”, настоявал длъжникът.

“Ако го опростя, няма да има справедливост”, бил отговорът.

Изглеждаше, че двата закона не могли да действат едновременно. Те са два вечни идеала, които като че ли си противоречат един на друг. Няма ли начин справедливостта да бъде приложена напълно, както и милостта?

Има начин! Законът за справедливостта *може* да бъде напълно задоволен и милостта *може* бъде напълно дадена – но е необходим още някой. Така станало и тогава.

Длъжникът имал един приятел. Той се притекъл на помощ. Добре познавал длъжника. Знаел, че е недалновиден. Смятал, че неразумно рискувал по този начин. Но въпреки това искал да му помогне, защото го обичал. Той застанал между двамата, обърнал се към кредитора и направил следното предложение:

“Аз ще платя дълга, ако освободиш този длъжник от договора, така че да запази притежаваното и да не отиде в затвора”.

Докато кредиторът размишлявал над предложението, посредникът добавил, “Ти настояваше за справедливост. Макар че той не може да ти плати, аз ще го направя. За теб има справедливост и не можеш да искаш повече. Това не би било справедливо”.

Така кредиторът приел предложението.

Посредникът се обърнал към длъжника. “Ако платя дълга ти, ще приемеш ли мен като твой кредитор?”

“О, да, да”, извикал длъжникът. “Ти ме спасяваш от затвор и си милостив към мен”.

“Тогава”, казал благодетелят, “ти ще изплатиш дълга си на мен и аз ще поставя условията. Няма да бъде лесно, но ще можеш да го изпълниш. Аз ще ти осигуря начин. Не е необходимо да ходиш в затвора”.

И станало така, че кредиторът получил пълната сума. Той получил справедливост. Договорът бил спазен.

Длъжникът, на свой ред, получил милост. И двата закона били изпълнени. Тъй като имало посредник, както справедливостта, така и милостта били задоволени изцяло” (в Conference Report, апр. 1977 г., стр. 79–80; или *Ensign*, май 1977 г., стр. 54–55).

Нашите грехове са наши духовни дългове. Без Исус Христос, Който е наш Спасител и Посредник, всички ние бихме платили за греховете си, като изстрадаме духовна смърт. Но благодарение на Него, ако спазим Неговите условия – да се покаяваме и

да спазваме Неговите заповеди – ние ще можем да се върнем да живеем с нашия Небесен Отец.

Прекрасно е, че Христос ни е дал начин да бъдем освободени от греховете си. Той казва:

“Ето, Аз съм дошъл в света ... за да спася света от греха.

Затова, който се покае и дойде при Мене като малко дете, него ще приема, защото на такъв е царството Божие. Ето, за такива отдадох живота Си и Си го възвърнах отново; затова покайте се и елате при Мене, вие краища на земята, и бъдете спасени” (3 Нефи 9:21–22).

- Помислете как можете да покажете благодарността си за дара на Единението.

Допълнителни стихове

- Алма 34:9–16 (Единението е необходимо; Божията жертва)
- 2 Нефи 9:7–12 (Единението ни избавя от физическа и духовна смърт)
- Римляните 5:12–17 (от един е дошла смърт, от друг е дошъл живот)
- Еламан 14:15–18 (целта на смъртта на Исус)
- (Символът на вярата 1:3). (всички могат да бъдат спасени)
- 1 Петрово 1:18–20 (Исус бил предопределен)
- (Матей 16:21). (Жертвата на Исус била необходима)
- Лука 22:39–46 (страданията на Исус в градината)
- 1 Иоаново 1:7 (Исус пречиства от грях)
- 2 Нефи 9:21–22 (Спасителят страдал за всички хора)
- Мосия 16:6–8 (възкресението е възможно само чрез Исус)
- Алма 11:40–45; Мормон 9:12–14 (всички ще бъдат възкресени)
- Исаия 1:18 (греховете ще станат бели)
- 1 Коринтяните 15:40–44; Алма 40:23 (описание на Възкресението)

СВЕЩЕНИЧЕСТВОТО

Глава 13

Какво представлява свещеничеството?

Свещеничеството е вечната сила и власт на Бог. Чрез свещеничеството Той създал и управлява небето и земята. Чрез тази сила във вселената цари съвършен ред. Чрез тази сила Той реализира Своите дело и слава, които са, “да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека” (Моисей 1:39).

Нашият Небесен Отец делегира Своята свещеническа сила на достойни мъже, членове на Църквата. Свещеничеството им дава възможност да действат в Божието име за спасението на човешкия род. Чрез него те могат да получават власт да проповядват Евангелието, да отслужват спасителните обреди и да ръководят Божието царство на земята.

- Помислете за важността на това Бог да позволи на достойните мъже и момчета да бъдат носители на Неговото свещеничество.

Защо се нуждаем от свещеничество на земята?

Ние трябва да имаме властта на свещеничеството, за да действваме в името Божие, когато извършваме свещените обреди на Евангелието, като кръщение, потвърждаване, отслужване на причастието и сключване на брак в храма. Ако един мъж няма свещеничеството, дори и да е искрен, Господ няма да признае

За учителите: Тази глава включва пет раздела със заглавия. Всяко заглавие представлява въпрос за свещеничеството. Бихте могли да използвате тези въпроси като план на урока си. Ако условията в класната стая позволяват обсъждане на малки групи, помислете дали да разделите членовете на класа на групи от по два до четири участника. На всяка група дайте по един от разделите на главата (при големи класове някои раздели могат да бъдат дадени на повече от една група). Нека всяка група изпълни следните стъпки: (1) Прочитане и обсъждане на дадения раздел. (2) Намиране на стихове, които да помогнат за отговор на въпроса в заглавието на раздела. (3) Споделяне на лични преживявания, които се отнасят към раздела. След това поканете членове на класа да споделят тези преживявания с целия клас.

обредите, които той извършва (вж. Матей 7:21–23; Символът на вратата 1:5). Тези важни обреди трябва да бъдат извършвани на земята от мъже носители на свещеничеството.

Мъжете трябва да имат свещеничеството, за да председателстват в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и да ръководят нейните дела във всички части на света. Когато Христос живял на земята, Той избрал Своите апостоли и ги ръкоположил, за да могат да ръководят Неговата Църква. Дал им силата и властта на свещеничеството да действат в Негово име. (Вж. Марка 3:13–15; Иоана 15:16.)

Друга причина, поради която свещеничеството е необходимо на земята, е да можем да узнаваме Господната воля и да осъществяваме Неговите цели. Бог разкрива волята си на Своя овластен свещенически представител на земята, пророкът. Пророкът, който е президент на Църквата, служи като говорител на Бог за всички членове на Църквата и всички хора по земята.

- Защо е важно един мъж да има съответната власт, когато изпълнява обред?

Как мъжете получават свещеничеството?

Господ е подготвил ред, по който свещеничеството да бъде давано на Неговите синове на земята. Достоен мъж, който е член на Църквата, получава свещеничеството “за да проповядва Евангелието и да отслужва обредите му... чрез полагагане на ръце от тези, които имат власт” (Символът на вратата 1:5).

По същия този начин мъжете са получавали свещеничеството много отдавна, още по времето на Моисей: “А както никоой не взема на себе си тая почит, освен когато бъде призван от Бога, както бе Аарон” (Евреите 5:4). Аарон получил свещеничеството от Моисей, неговия свещенически ръководител (вж. Изход 28:1). Само мъжете, които са носители на свещеничеството, могат да ръкополагат други, и те могат да го правят само когато са упълномощени от онези, които държат ключовете за това ръкополагане (вж. глава 14 в този учебник).

Хората не могат да купуват или продават силата и властта на свещеничеството. Нито могат самостоятелно да поемат тази власт. В Новия завет четем за човек на име Симон, който живял, когато Христовите апостоли председателствали над Църквата. Симон бил обърнат във вярата и кръстен в Църквата. Тъй като умело правел магии, хората вярвали, че той имал Божията сила. Но Симон нямал свещеничеството и знаел това.

Симон знаел, че апостоли и останалите свещенически ръководители на Църквата имали истинската Божия сила. Той ги виждал как използват даденото им свещеничество, за да изпълняват Господното дело и искал тази сила за себе си. Предложил да купи свещеничеството. (вж. Деянията 8:9–19.) Но Петър, главният апостол, казал, “Парите ти с тебе заедно да погинат, защото си помислил да придобиеш Божия дар с пари” (Деянията 8:20).

- Защо е от значение, че “никой не взема на себе си тая почит (на свещеничеството)”?

Как мъжете използват правилно свещеничеството?

Свещеничеството трябва да се използва за благославяне живота на децата на нашия Небесен Отец по земята. Носителите на свещеничеството трябва да ръководят с любов и благодат. Те не трябва да насилват техните семейства и останалите хора да им се подчиняват. Господ ни е казал, че силата на свещеничеството може да бъде управлявана единствено в праведност (вж. У. и З. 121:36). Когато се опитаме да използваме свещеничеството, за да придобием богатство или слава, или за някаква друга егоистична цел, “ето, небесата се оттеглят; Господният Дух се наскърбява, и когато Той се оттегли, край на свещеничеството или на властта на този човек” (У. и З. 121:37).

Когато един мъж упражнява свещеничеството “чрез убеждаване, дълготърпение, чрез благодат, кротост и чрез любов нелицемерна” (У. и З. 121:41), той може да извърши много чудесни неща за своето семейство и другите хора. Може да кръщава и потвърждава, да раздава причастието, когато е упълномощен от онези, които държат ключовете за тези обреди. Може да

благославя болните. Може да дава свещенически благословии на членовете на своето семейство, които да ги насърчават и предпазват, когато имат особени нужди. Също така може да помага на други семейства с тези обреди и благословии, когато го помолят за това.

Мъжете ползват свещеническата власт, за да председателстват в Църквата на такива призования като президент на клон, епископ, президент на кворум, кол или мисия. Мъжете и жените, които имат призвание в Църквата като служители или учители, работят под ръководството на свещеническите ръководители и под напътствието на Светия Дух.

На какви благословии се радваме, когато използваме свещеничеството правилно?

Господ е обещал големи благословии на праведните носители на свещеничеството, които го използват, за да благославят останалите хора:

“тогава ще нараства увереността ви, когато сте в присъствието Божие, и учението на свещеничеството ще поръси душата ви като небесна роса.

Светият Дух ще стане ваш постоянен сподвижник и ваш скиптър – неизменен скиптър на праведност и истина; и вашето господство ще бъде едно вечно господство, и без принудителни средства то ще се влива във вас во веки веков” (У. и З. 121:45–46).

Президент Дейвид О. Макей обещава на всеки мъж, който използва свещеничеството в праведност, “че животът му ще бъде по-сладък, проникателността му – по-изострена, за да може бързо различава правилното от неправилното, чувствата му – по-нежни и състрадателни, а духът му ще бъде силен и доблестен в защита на правото, за него свещеничеството ще бъде неизчерпаем източник на щастие – извор с жива вода, който блика към вечен живот” (*Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay*, 2003 г., стр. 116).

- Кой са някои от благословиите, които сте получили чрез свещеничеството?

Допълнителни стихове

- У. и З. 84; 107 (откровения за свещеничеството, включително клетвата и заветът на свещеничеството в У. и З. 84:33–40)
- У. и З. 20:38–67 (обяснени са задълженията на свещеничеството)

Организация на СВЕЩЕНИЧЕСТВОТО

Глава 14

Свещеничеството е на земята днес

Църквата на Исус Христос на Светиите от последните дни се ръководи чрез свещеничеството. Свещеничеството, което винаги е свързано с Божието дело, “продължава в църквата Божия във всички поколения и е без начало на дни или край на години” (У. и З. 84:17). Днес то е на земята. Млади и възрастни мъже се кръщават в Църквата и когато бъдат сметени за достойни, биват ръкоположени в свещеничеството. Дава им се властта да действат от името на Господ и да реализират Неговото дело на земята.

Две подразделения на свещеничеството

- Как свещеничествата на Мелхиседек и Аарон са получили имената си?

Свещеничеството е разделено на две части: свещеничество на Мелхиседек и свещеничество на Аарон (вж. У. и З. 107:1). “Първото се нарича Мелхиседеково свещеничество, защото Мелхиседек беше един толкова велик висш свещеник.

Преди неговото време то се наричаше *Светото Свещеничество според Реда на Сина Божий*.

Но от уважение и благоговение към името на Всевишния, и за да се избегне твърде честото повтаряне на името Му, те, църквата в древните дни, нарекли това свещеничество с името на

За учителите: Използвайте въпросите в началото на раздела, за да започнете обсъждане и да отпратите членовете на класа или на семейството към текста, където да намерят повече информация. Използвайте въпросите на края на раздела, за да помогнете на членовете на класа или на семейството да обмислят значението на прочетеното и да го приложат в живота си.

Мелхиседек, или Мелхиседеково свещеничество” (У. и З. 107:2–4; курсив в оригинала).

По-нисшето свещеничество е допълнение към свещеничеството на Мелхиседек. То се нарича свещеничество на Аарон, защото е било дадено на Аарон и неговите синове през всичките им поколения. Носителите на свещеничеството на Аарон имат властта да отслужват материалните обреди на причастието и кръщението. (Вж. У. и З. 20:46; 107:13–14, 20.)

Мъжете носители на свещеничеството на Мелхиседек имат сила и власт да ръководят Църквата и проповядването на Евангелието навсякъде по света. Те отговарят за цялата духовна работа на Църквата (вж. У. и З. 84:19–22; 107:8). Те ръководят работата в храмовете, председателстват райони, клонове, колове и мисии. Избраният Господен пророк, президентът на Църквата, е председателстващ висш свещеник над свещеничеството на Мелхиседек (вж. У. и З. 107:65–67).

Ключовете на свещеничеството

- Каква е разликата между свещеничеството и ключовете на свещеничеството? Кои свещенически ръководители получават ключове?

Има разлика между това да бъдеш ръкоположен в сан на свещеничеството и да получиш ключовете на свещеничеството. Президент Джозеф Ф. Смит учи:

“Като цяло свещеничеството представлява властта, дадена на човека да действа в името на Бог. На всеки мъж, ръкоположен в който и да е сан на свещеничеството, е дадена тази власт.

Но е необходимо всяко действие, извършено според тази власт, да става в точния момент, на надлежното място и по правилния начин. *Ключовете* на свещеничеството представляват властта да се ръководят тези дела. В своята пълнота ключовете на свещеничеството се държат от един човек – пророкът и президент на Църквата. Той може да делегира на друг човек част от тази сила, в който случай този човек държи ключовете за това определено действие. По този начин всеки

един президент на храм, президент на кол, епископ на район, президент на мисия, президент на кворум държи ключовете за работата, извършвана в дадената единица или място. Неговото свещеничество не се увеличава в резултат на това специално назначение; ... например президентът на кворума на старейшините няма повече свещеничество от който и да било член на този кворум. Той обаче държи ключовете за ръководство на делата, извършвани в ... кворума, или иначе казано, *ключовете за тази част на делото*” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, 1998 г., стр. 141; курсивът е в оригинала).

- Как ключовете на свещеничеството предпазват Църквата?

Санове и задължения на Аароновото свещеничество

- По кои начини служат носителите на Аароновото свещеничество?

Когато Аароновото свещеничество се дава на мъж или на момче, той се ръкополага в сан на това свещеничество. Сановете на Аароновото свещеничество са дякон, учител, свещеник и епископ. Всеки сан носи задължения и отговорности. Всеки кворум се ръководи от президент на кворума, който учи членовете на техните задължения и им дава задачи.

Някои мъже се присъединяват към Църквата или стават активни след като са преминали обичайната възраст да получат сан в това свещеничество. Те обикновено биват ръкополагани в сан на Аароновото свещеничество и скоро могат да бъдат ръкоположени в по-висши санове, ако са достойни.

Дякон

Млад мъж, който е кръстен и потвърден за член на Църквата и е достоен, може да бъде ръкоположен в сан дякон, когато навърши 12 години. Дяконите обикновено имат задачата да раздават причастието на членовете на Църквата, да поддържат църковните сгради и терени в добро състояние, да бъдат пратеници на свещенически ръководители и да изпълняват специални задачи, като например събиране на дарения от пост.

Учител

Достоен млад мъж може да бъде ръкоположен като учител, когато навърши 14 или повече години. Учителите имат всички задължения и права като дяконите, както и някои допълнителни. Учителите в Аароновото свещеничество трябва да помагат на членовете на Църквата да живеят според заповедите (вж. У. и З. 20:53–59). За да изпълнят тази своя отговорност, те обикновено биват призовавани като домашни учители. Те посещават домовете на членовете на Църквата и ги насърчават да живеят според принципите на Евангелието. На тях им е заповядано да проповядват евангелските истини от Писанията (вж. У. и З. 42:12). Учителите също така подготвят хляба и водата за причастието.

Свещеник

Достоен млад мъж може да бъде ръкоположен като свещеник, когато навърши 16 или повече години. Свещениците имат всички задължения и права като дяконите, както и някои допълнителни (вж. У. и З. 20:46–51). Свещеникът може да кръщава. Той може също така да отслужва причастието. Може да ръкополага други свещеници, учители и дякони. Свещеникът може да поеме ръководството на събрания, когато не присъства носител на Мелхиседековото свещеничество. Той проповядва Евангелието на хората около него.

Епископ

Епископът се ръкополага и отделя за служба, за да ръководи Аароновото свещеничество в даден район. Той е президент на кворума на свещениците (вж. У. и З. 107:87–88). Когато действа в своя сан на свещеничеството на Аарон, епископът се занимава преди всичко със светски въпроси, като например управление на финансите, водене на документацията и ръководене на грижите за бедните и нуждаещите се (вж. У. и З. 107:68).

Епископът е ръкоположен и като висш свещеник, така че да може да председателства над всички членове на района (вж. У. и З. 107:71–73; 68:15). Епископът е съдия в Израил (вж. У. и З. 107:74) и интервюира членовете за храмови препоръки,

свещенически ръкополагания и други нужди. Негово право е да има дара на проникновението.

- Как сте били благословени чрез службата на носители на Аароновото свещеничество?

Санове и задължения на Мелхиседековото свещеничество

- По кои начини служат носителите на Аароновото свещеничество?

Сановете на Мелхиседековото свещеничество са старейшина, висш свещеник, патриарх, седемдесетник и апостол.

Старейшина

Старейшините са призвани да поучават, разясняват, увещават, кръщават и да бдят над Църквата (вж. У. и З. 20:42). Всички носители на свещеничеството на Мелхиседек са старейшини. Те имат властта да дават дара на Светия Дух чрез полагање на ръце (вж. У. и З. 20:43). Старейшините трябва да водят църковните събрания според както са водени от Светия Дух (вж. У. и З. 20:45; 46:2). Старейшините могат да благославят болните (вж. У. и З. 42:44) и да благославят малки деца (вж. У. и З. 20:70). Старейшините могат да председателстват над църковни събрания, когато не присъства висш свещеник (У. и З. 107:11).

Висш свещеник

На висшия свещеник му се дава властта да служи в Църквата и да носи отговорност за духовните неща (вж. У. и З. 107:10, 12). Той може да изпълнява задълженията на всички по-нискостоящи санове (вж. У. и З. 68:19). Президентите на кол, президентите на мисия, висшите съветници, епископите и други ръководители на Църквата са ръкоположени като висши свещеници.

Патриарх

Патриарсите се ръкополагат от висшите ръководители или от президентите на кол (когато те имат разрешение за това от Съвета на Дванадесетте), за да дават специални патриаршални

благословии на членовете на Църквата. Тези благословии ни дават известно разбиране за нашите призвания на земята. Те са Господното слово, дадено лично на нас. Патриарсите също са ръкоположени като висши свещеници. (Вж. У. и З. 107:39–56.)

Седемдесетник

Седемдесетниците са специални свидетели за Исус Христос пред света и помагат в изграждането и ръководенето на Църквата под ръководството на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли (вж. У. и З. 107:25, 34, 38, 93–97).

Апостол

Апостолът е специален свидетел за името на Исус Христос пред целия свят (вж. У. и З. 107:23). Апостолите ръководят църковните дела по целия свят. Тези, които са ръкоположени на апостолски сан в свещеничеството на Мелхиседек, обикновено биват отделени за служба като членове на Кворума на дванадесетте апостоли. На всеки един са дадени всички ключове на Божието царство на земята, но само главният апостол, който е президент на Църквата, действително упражнява всички ключове. Останалите работят под негово ръководство.

- Как сте били благословени чрез службата на носители на Мелхиседековото свещеничество?

Кворумите на Аароновото свещеничество

Господ е заповядал носителите на свещеничеството да бъдат организирани в кворуми. Кворумът е група от братя, които имат едни и същи свещенически санове.

В Аароновото свещеничество има три кворума:

1. Кворумът на дяконите, който включва до 12 дякони (вж. У. и З. 107:85). Президентството на кворума на дяконите се призовава от епископа, който го избира измежду членовете на кворума.

2. Кворумът на учителите, който включва до 24 учители (вж. У. и З. 107:86). Президентството на кворума на учителите се призовава от епископа, който го избира измежду членовете на кворума.
3. Кворумът на свещениците, който включва до 48 свещеници (вж. У. и З. 107:87–88). Той се председателства от епископа на района, към който кворумът принадлежи. Епископът е висш свещеник и затова принадлежи и към кворума на висшите свещеници.

Когато определеният брой за даден кворум бъде надвишен, той може да бъде разделен.

Кворумите на Мелхиседековото свещеничество

На висше църковно ниво членовете на Първото Президентство образуват кворум, така както Дванадесетте апостоли. Седемдесетте също са организиран в кворуми.

На местно църковно ниво – в райони и клонове, колове и окръзи – носителите на свещеничеството на Мелхиседек са организирани в следните кворуми:

Кворум на старейшините

Всеки кворум на старейшините “е учреден за проповедници по места; въпреки това те могат да пътуват, но все пак са поставени да бъдат проповедници по места” (У. и З. 124:137). Те извършват по-голямата част от своята работа близо до дома. Кворумът може да включва до 96 старейшини, председателствани от президентство на кворум. Когато този брой бъде надвишен, той може да бъде разделен.

Кворум на висшите свещеници

Всеки кворум включва всички висши свещеници, живеещи в границите на даден кол, включително патриарсите и епископите. Президентът на кол и неговите съветници са президентството на този кворум. Висшите свещеници във всеки район са организирани в група, начело с ръководител на група.

Значение на кворумите на свещеничеството

- Как могат свещеническите кворуми да помагат в укрепването на отделните хора и семействата?

Когато бъде ръкоположен в свещеничеството, всеки мъж или момче автоматично става член на свещенически кворум. От този момент нататък през целия негов живот се очаква той да бъде член на свещеническия кворум според своя сан (вж. Бойд К. Пакър, "What Every Elder Should Know – and Every Sister as Well: A Primer on Principles of Priesthood Government," *Ensign*, фев. 1993 г., стр. 9).

Ако един свещенически кворум функционира добре, членовете на кворума са насърчавани и благославяни от своите ръководители, които също така се сприятеляват с тях и ги учат на Евангелието. Дори и един мъж да бъде освободен от църковно призвание, като например учител, президент на кворум, висш съветник или президент на кол, членството в неговия кворум не се променя. Членството в свещенически кворум трябва да се счита за свещена привилегия.

Помощни организации към свещеничеството

- Как могат помощните организации към свещеничеството да помагат в укрепването на отделните хора и семействата?

Всички организации в Църквата функционират под ръководството на свещенически ръководители и им помагат да реализират Господното дело. Така например, президентствата на Обществото за взаимопомощ, Младите жени, Младите мъже, Неделното училище за деца и Неделното училище в даден район служат под ръководството на епископството. Тези организации се наричат помощни организации към свещеничеството.

- Каква роля играете вие като отделен член в подпомагане на свещеническите кворуми и помощни организации, така че те да имат успех?

Допълнителни стихове

- Алма 13:1–19 (начинът, по който мъжете са били ръкопологани в свещеничеството)
- Матей 16:19; У. и З. 68:12 (на апостолите са дадени свещенически ключове и власт; това, което вържат на земята, ще бъде вързано на небесата)
- У. и З. 20:38–67 (задължения на старейшините, свещениците, учителите и дяконите)
- У. и З. 84; 107 (откровения за свещеничеството)
- 1 Коринтяните 12:14–31 (всички свещенически санове са важни)

ГОСПОДНИЯТ ЗАВЕТЕН НАРОД

Глава 15

Същността на заветите

- Какво е завет? Защо светиите от последните дни са заветен народ?

От самото начало Господ е сключвал завети със Своите деца на земята. Когато неговият народ сключи завет (или обещание) с Него, хората знаят какво Той очаква от тях и какви благословии те могат да очакват от Него. Те по-добре могат да изпълняват Неговото дело на земята. Хората, които сключват завети с Господ и с които Господ сключва завети, са известни като Господния заветен народ. Членовете на Църквата са част от Господния заветен народ.

В Евангелието завет означава свещено споразумение или взаимно обещание между Бог и човек или група хора. Когато сключва завет, Бог обещава благословия за подчинението на определени заповеди. Той поставя условията на Своите завети и ги разкрива на пророците Си. Ако изберем да се подчиняваме на условията на завета, ние получаваме обещаните благословии. Ако изберем да не се подчиняваме, Той задържа благословиите и в някои случаи получаваме и наказание.

Например, когато се присъединим към Църквата, ние сключваме с Бог някои завети (вж. глава 20 на този учебник). С кръщението си ние сключваме завет със Спасителя да вземем върху си Неговото име. Той обещава, че “всички, които се покаят и бъдат кръстени в Моето име, което е Исус Христос, и устоят до края, същите ще бъдат спасени” (У. и З. 18:22). Ние сключваме завет с Господ и когато вземаме от причастието (вж. глава 23 на този

учебник). Обещаваме да вземем върху си Неговото име, да Го помним и да се подчиняваме на Неговите заповеди. На нас ни е обещано, че Светият Дух ще бъде с нас. (Вж. У. и З. 20:77–79.) Когато получаваме храмови обреди, ние сключваме други свещени завети и ни се обещава възвисяване, ако с вяра се подчиняваме (вж. У. и З. 132; вж. и глава 47 на този учебник).

Бог също е сключвал специални завети с отделни хора или групи от хора. Той сключил специален завет с Адам, с Енох, с Ной, с чедата Израилеви и с Лехий (вж. Моисей 6:31–36, 52; Битие 9:9–17; Изход 19:5–6; 2 Нефи 1). Сключил специален завет с Авраам и неговите потомци, който днес благославя членовете на Църквата и всички народи по земята.

- Помислете за заветите, които сте сключили с Бог и за обещанията ви благословии при спазване на тези завети.

Божият завет с Авраам и неговите потомци

- В какво се състои заветът на Авраам?

Авраам, пророк от Стария завет, бил много праведен човек (вж. рисунката към тази глава). Той отказал да се покланя на идолите на баща си. Спазвал всички Господни заповеди. Поради праведността на Авраам Господ сключил завет с него и неговите потомци.

Господ обещал на Авраам, че той ще има многобройни потомци. Обещал, че всички те ще могат да приемат Евангелието, благословиите на свещеничеството и всичките обреди на възвисяването. Тези потомци, чрез силата на свещеничеството, щели да занесат Евангелието на всички народи. Чрез тях всички семейства по земята щели да бъдат благословени (вж. Авраам 2:11). Бог обещал още, че ако те са праведни, Той ще установи Своя завет с всички поколения на децата на Авраам (вж. Битие 17:4–8).

- Как заповедите и обещанията в завета на Авраам се отнасят до нас? (Помислете как този въпрос важи в различни условия, като например у дома, на работното място, в общността или като мисионери).

Членовете на Църквата са заветен народ

- Какви благословии и отговорности са дадени днес на Божия заветен народ?

Кръвните потомци на Авраам не са единствените хора, които Бог нарича Свой заветен народ. Говорейки на Авраам, Бог казва, “всички, които приемат това Евангелие, ще бъдат наречени на твоето име и ще се считат твое потомство, и те ще издигнат и благословят теб като свой баща” (Авраам 2:10). Така има две групи хора, които са включени в завета, сключен с Авраам: (1) праведните кръвни потомци на Авраам и (2) хората, осиновени като негово потомство чрез приемане на Евангелието на Исус Христос и живот според него (вж. 2 Нефи 30:2).

Когато се кръстим в Църквата, ние встъпваме в завета, който Господ е сключил с Авраам, Исаак и Яков (вж. Галатяните 3:26–29). Ако сме покорни, ние ще наследим благословиите на този завет. Имаме право да получаваме помощ и напътствие от Светия Дух. Достойните мъже имат право да бъдат носители на свещеничеството. Семействата могат да получат благословиите на свещеничеството. Можем да получим вечен живот в селестиялното царство. Няма по-големи благословии от тези.

Редом с благословиите, които получаваме като Господен заветен народ, ние имаме и големи отговорности. Господ е обещал на Авраам, че чрез неговите потомци Евангелието ще бъде отнесено по цялата земя. Ние изпълняваме тази отговорност чрез пълновременната мисионерска програма на Църквата и чрез мисионерската работа, извършвана от членовете. Възможността да проповядваме Евангелието на целия свят е дадена единствено на Господната Църква и на Неговия заветен народ.

Като Господен заветен народ ние трябва да спазваме Неговите заповеди. Господ казва, “Аз, Господ, съм обвързан, когато вие вършите каквото Аз казвам; но когато не вършите каквото Аз казвам, вие нямате обещание” (У. и З. 82:10). Ако отхвърлим сключения от нас завет, след като сме приели Евангелието,

За учителите: Можете да помогнете на членовете на класа или семейството да помислят по-задълбочено върху даден въпрос, като им дадете време да помислят. След като са имали достатъчно време, поканете ги да дадат своите отговори.

заветът става невалиден и ние ще бъдем осъдени пред Бог (вж. У. и З. 132:4). Той казва: “и се въздържайте от грях, да не би върху главите ви да паднат сурови възмездия. Защото от всеки, комуто много е дадено, много и ще се изисква; и този, който съгреша срещу по-голямата светлина, ще получи по-голямото осъждане” (У. и З. 82:2–3).

Новият и вечен завет

- Какво обещаваме да правим, когато приемем Евангелието? Какви благословии ни дава Небесният Отец, когато спазваме тези обещания?

В своята пълнота Евангелието е наречено новият и вечен завет. То включва заветите, сключени при кръщението, по време на причастието, в храма и по всяко друго време. Господ го нарича вечен, защото той е осигурен от един вечен Бог и защото заветът няма никога да бъде променен. Той сключил същия завет с Адам, Енох, Ной, Авраам и други пророци. В този смисъл той не е нов. Но Господ го нарича нов, защото всеки път, когато Евангелието бъде възстановено, след като преди това е било отнето от земята, той е нов за хората, които го приемат (вж. Еремия 31:31–34; Езекиил 37:26).

Когато приемем новия и вечен завет, ние се съгласяваме да се покаяваме, да бъдем кръстени, да получим Светия Дух, да получим надаряването си, да получим брачния завет в храма и да следваме и да се подчиняваме на Христа до края на живота си. Когато спазваме заветите си, нашият Небесен Отец ни обещава, че ще получим възвисяване в селестиалното царство (вж. У. и З. 132:20–24; вж. и глава 47 на този учебник).

Величието на това обещание е трудно за разбиране от смъртните хора. Заповедите, които Той ни дава, са за наша полза и ако сме верни, ще можем завинаги да се радваме на благословиите и красотите на небесата и на земята. Ще можем да живеем в Неговото присъствие и да споделяме Неговата любов, състрадание, сила, величие, знания, мъдрост, слава и владения.

- Каква е връзката между това да бъдем част от Господния заветен народ и как се обличаме, постъпваме и спазваме заповедите Божии?

Допълнителни стихове и други източници

- 1 Петрово 2:9–10 (люде, които Бог придоби)
- У. и З. 54:4–6 (последници от спазването и нарушаването на завети)
- У. и З. 132:7 (заветите се сключват чрез съответната власт)
- У. и З. 133:57–60 (цел на заветите)
- У. и З. 35:24 (обещания, дадени ни при подчинение на заветите)
- Евреите 8:6 (Исус Христос е ходатай на един по-превъзходен завет)
- Ръководство към Писанията, “Завет”, стр. 66

Църквата на Исус Христос в минали времена

Глава 16

Някои особености, които характеризират Църквата на Исус Христос

“Ние вярваме в същата организация, която е съществувала в Първоначалната Църква, а именно: апостоли, пророци, пастири, учители, благовестители и тъй нататък” (Символът на вярата 1:6).

Исус установил Своята Църква, когато бил на земята. Тя била наречена Църквата на Исус Христос (вж. 3 Нефи 27:8), а членовете ѝ се наричали светии (вж. Ефесяните 2:19–20).

Откровение

Когато Исус установил Своята Църква, Той лично наставлявал и напътствал нейните ръководители. На Свой ред Той получавал напътствия от Своя Отец в Небесата. (вж. Евреите 1:1–2.) По този начин Църквата на Исус Христос била водена от Бог, а не от хората. Исус учил Своите последователи, че откровението от Бог е “канарата”, върху която ще изгради Своята Църква (вж. Матей 16:16–18).

Преди Исус да се възнесе в небесата след Своето Възкресение, Той казва на апостолите Си, “Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века” (Матей 28:20). Верен на думата Си, Той

За учителите: Помислете дали да поканите всеки от членовете на вашето семейство или клас да изучат една от шестте характеристики, определящи Църквата – заглавията, дадени в курсив, като например *Откровение* и *Власт от Бог*. (В по-големи класове на някои членове ще им бъде възложена една и съща характеристика. В семейства и малки класове на някои членове могат да им бъдат възложени по две характеристики.) Когато са имали време да изучават, поканете ги да обсъдят наученото.

продължил да ги напътства от небесата. Той изпратил Светия Дух да бъде техен утешител и откровител (вж. Лука 12:12; Иоана 14:26). Говорил на Савел във видение (вж. Деянията 9:3–6). Открил на Петър, че Евангелието трябва да бъде проповядвано не само на юдеите, но и на целия свят (вж. Деянията 10). Разкрил много славни истини на Иоана, които са записани в книгата Откровението. В Новия завет са записани много други начини, по които Исус е разкривал волята Си, за да води Своята Църква и да просветлява учениците Си.

Власт от Бог

Обредите и принципите на Евангелието не могат да бъдат отслужвани и проповядвани без свещеничеството. Отец е дал тази власт на Исус Христос (вж. Евреите 5:4–6), Който на Свой ред ръкоположил Своите апостоли и им дал силата и властта на свещеничеството (вж. Лука 9:1–2; Марка 3:14). Той им напомня, “Вие не избрахте Мене, но Аз избрах вас и ви определих” (Иоана 15:16).

За да има ред в Неговата Църква, Исус дал най-голяма отговорност и власт на дванадесетте апостоли. Той определил Петър за главен апостол и му дал ключовете да запечатва благословии както земята, така и на небесата (вж. Матей 16:19). Исус ръкоположил и други служители, които да изпълняват определени задължения. След като Той се възнесъл в небесата, моделът за отделяне и ръкополагане продължил да съществува. Други хора били ръкополагани в свещеничеството от онези, които вече били получили тази власт. Исус известявал чрез Светия Дух, че одобрява тези ръкополагания (вж. Деянията 1:24).

Църковната организация

Църквата на Исус Христос била една грижливо организирана общност. Била сравнена със сграда, “съграден(а) върху основата на апостолите и пророците, като е крайъгълен камък сам Христос Исус” (Ефесяните 2:20).

Исус определил други свещенически ръководители, които да помагат на апостолите в делото на служението. Той

изпратил служители, наречени седемдесетници, да проповядват Евангелието по двойки (вж. Лука 10:1). Други служители на Църквата били благовестителите (патриарсите), пастирите (председателстващите ръководители), висшите свещеници, старейшините, епископите, свещениците, учителите и дяконите (вж. глава 14 в този учебник). Всички тези служители били необходими за мисионерската работа, за изпълнението на обредите и за напътстване и вдъхновяване на членовете на Църквата. Тези служители помагали на членовете да дойдат в “единство на вярата и на познаването на Божия Син” (Ефесяните 4:13).

Библията не ни казва всичко за свещеничеството или за организацията и ръководенето на Църквата. В нея обаче са запазени достатъчно много неща, които да покажат красотата и съвършенството на църковната организация. На апостолите било заповядано да отидат по целия свят и да проповядват (вж. Матей 28:19–20). Те не можели да стоят в един град и да ръководят новопокръстените. Затова били призовавани и ръкополагани местни свещенически ръководители, а апостолите председателствали над тях. Апостолите и други църковни ръководители посещавали различните клонове и пишели послания към тях. По този начин нашият Нов завет съдържа послания, написани от апостолите Павел, Петър, Яков, Иоан и Юда, които съветвали и учили местните свещенически ръководители.

Новият завет показва, че тази църковна организация е трябвало да продължи. След смъртта на Юда например останали само единадесет апостоли. Скоро след Възнесението на Исус в небесата единадесетте апостоли се събрали, за да изберат някой, който да заеме мястото на Юда. Чрез откровение от Светия Дух те избрали Матия. (Вж. Деянията 1:23–26.) Исус установил модел, съгласно който дванадесет апостоли ръководели Църквата. Изглеждало ясно, че църковната организация трябвало да продължи такава, каквато Той я бил установил.

Първи принципи и обреди

Апостолите учили на два основни принципа: вяра в Господ Исус Христос и покаяние. След като новообърнатите имали вяра в

Исус Христос като Божий Син и техен Изкупител и след като се покаели за греховете си, те получавали два обреда: кръщение чрез пълно потапяне и полагаане на ръце за дара на Светия Дух (вж. Деянията 19:1–6). Това били първите принципи и обреди на Евангелието. Господ учи, че “ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство” (Иоана 3:5).

Обреди за мъртвите

Исус е осигурил начин всеки да чуе Евангелието, било то на земята или след смъртта. Между смъртта и възкресението Си Исус отишъл сред духовете на вече починалите хора. Той организиран мисионерска работа сред мъртвите. Определил праведни пратеници и им дал власт да учат на Евангелието всички духове на мъртви хора. Това им дало възможност да приемат Евангелието. (Вж. 1 Петрово 3:18–20; 4:6; У. и З. 138.) След което живите членове на Неговата Църква извършвали обреди в полза на мъртвите (вж. 1 Коринтяните 15:29). Обреди като кръщение и потвърждаване трябва да бъдат извършвани на земята.

Духовни дарове

Всички верни членове на Църквата могли да получат даровете на Духа. Те им били давани според техните индивидуални нужди, способности и задачи. Някои от тези дарове били вяра, придружена от силата да изцеляват и да бъдат изцелявани; пророчество и видения. (За даровете на Духа се говори по-подробно в глава 22.) Духовните дарове винаги са съществували в истинната Църква на Исус Христос (вж. 1 Коринтяните 12:4–11; Мороний 10:8–18; У. и З. 46:8–29). Исус казва на учениците Си, че тези знамения или духовни дарове винаги придружават хората, които вярват (вж. Марка 16:17–18). Мнозина от учениците Му извършвали чудеса, пророчества или имали видения чрез силата на Светия Дух.

- Защо Църквата на Исус Христос има нужда от тези шест особености?

Църквата на Исус Христос на американския континент

След като Исус бива възкресен, Той посещава хората на американския континент и организира сред тях Своята Църква, като учи хората в продължение на три дни, след което за известно време често се връща при тях (вж. 3 Нефи 11–28). После ги напуска и се възнася в небесата. В продължение на повече от 200 години те живели праведно и били сред най-щастливите хора, които Бог е създавал (вж. 4 Нефи 1:16).

Вероотстъпничество от истинната църква

- Какво означава думата *вероотстъпничество*?

Нечестиви хора са се опитвали да унищожат Божието дело през цялата земна история. Това се случило и когато апостолите били все още живи и ръководели младата растяща църква. Някои от членовете проповядвали идеи от своите стари езически или юдейски вярвания, а не простите истини, на които учел Исус. Някои открито се разбунтували. Освен това Църквата била преследвана и отвън. Нейните членове бивали измъчвани и убивани заради своите вярвания. Един по един апостолите били убити или по друг начин взети от земята. Поради нечестие и вероотстъпничество апостолската власт и свещенически ключове също били отнети от земята. Съвършената организация на Църквата престанала да съществува, в резултат се появило объркване. Все повече грешки се промъквали в църковното учение и скоро разпадането на Църквата било окончателно. Периодът от време, през който истинната Църква вече не съществувала на земята, се нарича Голямото вероотстъпничество.

Скоро в мисленето на хората, които се наричали християни, надделели езическите вярвания. Римският император приел това лъжливо християнство за държавна религия. Тази църква била много различна от онази, която Исус организирал. Тя учела, че Бог е същество без форма и материя.

Тези хора загубили разбирането за Божията любов към нас. Те не знаели, че ние сме Негови деца. Не разбирали целта на живота. Много от обредите били променени, защото свещеничеството и откровението вече не съществували на земята.

Императорът избрал свои ръководители и понякога ги наричал със същите звания, използвани от свещеническите ръководители в истинната Църква на Христос. Нямамо апостоли или други свещенически ръководители с власт от Бог, не съществували и духовни дарове. Пророк Исаия вижда това време и пророкува, “Земята тоже е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха повелението, нарушиха вечния завет” (Исаия 24:5). Това вече не била Църквата на Исус Христос, била църква на хората. Дори и името ѝ било променено. Вероотстъпничество имало и на американския континент (вж. 4 Нефи).

Било пророкувано Възстановяване

- Кои пророчества в Стария и Новия завет предричат Възстановяването?

Бог предвидил Вероотстъпничеството и подготвил Възстановяването на Евангелието. Апостол Петър говорил за това на юдеите: “И Той да ви изпрати определения за вас Христа Исуса, Когото трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на светите Си пророци” (Деянията 3:20–21).

Иоан Откровител също видял във видение времето, когато Евангелието щяло да бъде възстановено. Той казва, “И видях друг ангел че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде” (Откровението 14:6).

- Защо Възстановяването било необходимо?
- Помислете за благословиите, с които разполагате поради това, че Църквата на Исус Христос е възстановена на земята.

Допълнителни стихове

- Ефесяните 2:19(членовете са наречени светии)
- 1 Коринтяните 12:12–31 (Църквата е оприличена на едно тяло)
- Лука 10:1; Деянията 14:23; Тита 1:7; 1 Тимотея 2:7 (дадени са наименованията служителите в Църквата)
- Иоана 8:26–29 (Отец напътства Исус)
- Лука 9:1; Яковово 1:17; 5:14–15 (духовни дарове)
- Мосия 27:13 (вероотстъпничеството настъпва в резултат на прегрешение)
- 2 Петрово 2:1; Матей 24:9–12; Иоана 16:1–3; Амос 8:11; 2 Солунците 2:3–4 (пророчества за Вероотстъпничеството)
- Даниил 2:44–45; Матей 24:14; Деянията 3:19–21; Михей 4:1; Исаия 2:2–4 (пророчества за Възстановяването)

Църквата на Исус Христос днес

Глава 17

Църквата на Исус Христос била отнета от земята

- Защо Църквата на Исус Христос била отнета от земята скоро след смъртта и Възкресението на Спасителя?

Когато Исус живял на земята, Той установил Своята Църква, единствената истинна Църква. Той организирал Своята Църква, за да може истините на Евангелието да бъдат проповядвани на всички хора и евангелските обреди да бъдат изпълнявани по правилния начин и със съответната власт. Чрез тази организация Христос можел да даде на човечеството благословиите на спасението.

След като Спасителят се възнесъл в небесата, хората променили обредите и ученията, които Той и Неговите апостоли били установили. Поради вероотстъпничеството вече нямало пряко откровение от Бог. Истинната Църква вече не съществувала на земята. Хората организирали различни църкви, като твърдели, че те са истинни; те обаче проповядвали противоречащи си учения. По въпроса за религията царяло голямо объркване и разногласия. Господ предвидил тези условия на вероотстъпничество, като казва, че ще има “глад на земята, – Не глад за хляб, нито жажда за вода, Но за слушане думите Господни, те ще... търсят словото Господно,... но няма да го намерят” (Амос 8:11–12).

- Как гладът, за който се говори в Амос 8:11–12, се отразява на хората?
-

Господ обещал да възстанови Своята истинна Църква

- Кои са някои от условията в света, които подготвили пътя за възстановяването на Евангелието?

Спасителят обещал да възстанови Своята Църква в последните дни. Той казва, “ще пристъпя да направя чудно дело между тия люде, Да! Чудно и странно дело” (Исаия 29:14).

Дълги години хората живели в духовна тъмнина. Около 1 700 години след раждането на Христа те започнали да се интересуват все повече да знаят истината за Бог и религията. Някои от тях осъзнавали, че Евангелието, което Исус проповядвал, вече не било на земята. Някои си давали сметка, че вече нямало откровение и истинска власт и че Църквата, която Христос организирал, вече не съществува на земята. Дошло времето Църквата на Исус Христос да бъде възстановена на земята.

- По кои начини Възстановяването на пълнотата на Евангелието представлява “чудно дело”?

Ново откровение от Бог

- Когато Джозеф Смит получил своето Първо видение, какво научил той за Бог?

През пролетта на 1820 г. се случило едно от най-важните събития в историята на света. Настъпил моментът чудното и странно дело, за което говорил Господ, да бъде осъществено. Като малко момче Джозеф Смит искал да разбере коя от всички църкви е истинната Църква на Исус Христос. Той отишъл в гората близо до дома си и се помолил смирено и отдадено на своя Небесен Отец, като Го попитал към коя църква да се присъедини. През онази сутрин се случило нещо чудно. Небесният Отец и Исус Христос се явили на Джозеф Смит. Спасителят Му казал да не се присъединява към никоя църква, защото истинната църква не съществува на земята. Също така казал, че ученията на тогавашните църкви са “мерзост в очите Му” (Джозеф Смит – История 1:19; вж. и ст. 7–18, 20). Започвайки с това събитие, прякото откровение от небесата отново съществувало. Господ избрал нов пророк. Оттогава небесата не са се затваряли. Откровението

продължава до днес чрез всеки един от избраните Негови пророци. Джозеф бил човекът, който трябвало да помогне за възстановяването на истинското Евангелие на Исус Христос.

- Защо Първото видение е едно от най-важните събития в историята на света?

Възстановяване на Божията власт

- Защо възстановяването на Аароновото и Мелхиседековото свещеничество било необходимо?

При възстановяването на Евангелието Бог отново дал свещеничеството на хората. През 1829 г. Иоан Кръстител дошъл, за да ръкоположи Джозеф Смит и Оливър Каудъри в Аароновото свещеничество (вж. У. и З. 13; 27:8). По-късно Петър, Яков и Иоан, президентството на Църквата в древни времена, дошли и предали на Джозеф и Оливър Мелхиседековото свещеничество и ключовете на Божието царство (вж. У. и З. 27:12–13). По-късно от небесни пратеници като Моисей, Илияс и Илиа били възстановени и други ключове на свещеничеството (вж. У. и З. 110:11–16). Чрез Възстановяването свещеничеството било върнато на земята. Носителите на свещеничеството днес имат властта да извършват обреди като кръщението. Те имат власт и да ръководят Господното царство на земята.

Църквата на Христос организирана отново

- Кои събития водят до новото организиране на Църквата на земята?

Спасителят заповядал Неговата Църква да бъде отново организирана на земята на 6 април 1830 г. (вж. У. и З. 20:1). Неговата Църква се нарича Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни (вж. У. и З. 115:4). Христос оглавява Своята Църква днес, също както в древни времена. Господ казва, че тя е “единствената истинска и жива църква по лицето на цялата земя, в която е Моето, Господното благоволение” (У. и З. 1:30).

За учителите: Даването на свидетелство кани Духа. Като част от този урок дайте своето свидетелство за Възстановяването, като дадете възможност и на други да направят същото.

Джозеф Смит бил подкрепен като пророк и “първият старейшина” на Църквата (вж. У. и З. 20:2–4). По-късно било организирано Първото Президентство и той бил подкрепен като президент. Когато Църквата била първоначално организирана, била установена само основната ѝ структура. Организацията ѝ се развивала редом с нейния продължаващ растеж.

Църквата била организирана със същите санове, които съществували и в древната Църква. Тази организация имала апостоли, пророци, седемдесетници, благовестители (патриарси), пастири (председателстващи служители), висши свещеници, старейшини, епископи, свещеници, учители и дякони. Същите санове съществуват и днес в Неговата Църква (вж. Символът на вярата 1:6).

Пророк, който действа под ръководството на Господ, води Църквата. Този пророк е и президент на Църквата. Той притежава цялата власт, необходима му да ръководи Господното дело на земята (вж. У. и З. 107:65, 91). Двама съветници помагат на президента. Дванадесет апостоли, които са специални свидетели за Исус Христос, проповядват Евангелието и ръководят делата на Църквата навсякъде по света. Има други висши служители в Църквата, на които са дадени специални задължения, сред които са Председателстващото Епископство и кворумите на Седемдесетте, които служат под напътствието на Първото Президентство и Дванадесетте.

Свещеничеството е организирано в следните санове: апостоли, седемдесетници, патриарси, висши свещеници, старейшини, свещеници, учители и дякони. Това са сановете, съществували в първоначалната Църква.

Църквата е станала много по-голяма, отколкото е била в дните на Исус. В процеса на нейния растеж Господ е открил и други единици на църковната организация. Когато Църквата е напълно организирана в даден район, тя има местни подразделения, наречени колове. Всеки кол се председателства от президент, подпомаган от двама съветници. Колът има 12 висши съветници, които помагат при реализирането на Господното дело в кола. Под ръководството на президента на кола в него се организират

кворуми на свещеничеството на Мелхиседек (вж. глава 14 на този учебник). Всеки кол е разделен на по-малки единици, наречени райони. Всеки район се председателства от епископ и от неговите двама съветници.

В районите по света, където Църквата все още се развива, са организирани окръзи, които са подобни на коловете. Окръзите са разделени на по-малки единици – клонове, които са подобни на районите.

Важни истини възстановени

- Кои важни истини са били възвърнати с Възстановяването на Църквата?

Църквата днес учи на същите принципи и извършва същите обреди, които са били изпънявани в дните на Исус. Първите принципи и обреди на Евангелието са вяра в Господ Исус Христос, покаяние, кръщение чрез пълно потапяне и полагане на ръце за даване дара на Светия Дух (вж. Символът на вярата 1:4). Тези скъпоценни истини били възвърнати в тяхната пълнота при Възстановяването на Църквата.

Чрез дара и силата Божия Джозеф Смит превел Книгата на Мормон, която съдържа ясните и ценни истини на Евангелието. Впоследствие са получени много други откровения, които са записани като писания в Учение и Завети и Скъпоценен бисер (вж. глава 10 на този учебник).

Следват други важни истини, възстановени от Господ:

1. Нашият Небесен Отец е реално същество с осезаемо, съвършено тяло от плът и кости, както и Исус Христос. Светият Дух е личност от Духа.
2. Ние сме съществували в доземния живот като духовни деца на Бог.
3. Свещеничеството е необходимо за отслужването на евангелските обреди.
4. Ние ще бъдем наказани за собствените си грехове, а не за прегрешението на Адам.

5. Няма нужда децата да бъдат кръщавани, докато не станат отговорни за действията си (на 8 годишна възраст).
 6. Има три царства на слава в небесата и чрез благодатта на Господ Исус Христос хората ще бъдат възнаградени според своите действия на земята и според желанията на сърцата им.
 7. Семейните взаимоотношения могат да бъдат вечни чрез запечатващата сила на свещеничеството.
 8. За спасението са необходими обреди и завети и те са на разположение както на живите, така и на мъртвите.
- Как са повлияли тези истини на вас и на ваши близки?

Църквата на Исус Христос никога няма да бъде унищожена

- Коя е мисията на Църквата?

От възстановяването си през 1830 г. Църквата на Исус Христос на Светиите от последните се разраства бързо по брой на членовете. Нейни членове има в почти всички страни по света. Църквата ще продължи да расте. Както е казал Христос, “това Евангелие на Царството ще се проповядва по цял свят за свидетелство на всички народи” (Джозеф Смит – Матей 1:31). Никога отново Църквата няма да бъде отнета от земята. Нейната мисия е да отнесе истината до всеки човек. Преди хиляди години Господ казва, че ще “ще издигне царство, което до века няма да се разруши, и владичеството над което няма да премине към други люде;... а ... ще пребъде до века” (Даниил 2:44).

- Как сте помогнали вие в делото на царството Божие? Какво можете да правите, за да продължите това дело?

Допълнителни стихове

- Деянията 3:19–21; Откровението 14:6; Даниил 2:44–45; Исаия 2:2–4; 2 Нефи 3:6–15 (пророчества за Възстановяването)
- У. и З. 110; 128:19–21; 133:36–39, 57–58 (Възстановяване на Евангелието)
- Ефесяните 2:20 (Исус Христос е крайъгълният камък на Църквата)
- У. и З. 20:38–67 (задължения на църковните служители)
- (Матей 24:14). (Евангелието ще бъде проповядвано на всички народи)

Вяра в Исус Христос

Глава 18

Какво е вяра?

Вярата в Господ Исус Христос е първият принцип на Евангелието. Като духовен дар тя е необходима за нашето спасение. Цар Вениамин заявява, “Защото спасението не идва при никой ... освен ако не бъде чрез покаяние и вяра в Господа Исуса Христа” (Мосия 3:12).

Вярата е надежда за “неща, които не се виждат, но са истинни” (Алма 32:21; вж. и Евреите 11:1). Вярата е принцип на действие и сила, която мотивира всекидневните ни дейности.

Бихме ли учили, ако не вярвахме, че можем да получим мъдрост и знание? Бихме ли работили всеки ден, ако не се надявахме, че така ще постигнем нещо? Земеделецът би ли сял, ако не очакваше да пожъне? Всеки ден ние действваме, надявайки се за различни неща, като не виждаме крайния резултат. Това е вярата (вж. Евреите 11:3.)

Много разкази в Писанията описват как чрез вяра са извършени велики дела.

Чрез вяра Ной построил ковчег и спасил семейството си от потопа (вж. Евреите 11:7). Моисей разделил водите на Червено море (вж. Евреите 11:29). Илия призовал огън от небето (вж. 3 Царете 18:17–40). Нефи предизвикал глад (вж. Еламан 11:3–5). Той също така помолил Господ да прекрати глада (вж. Еламан

За учителите: Тази глава включва пет раздела. Заглавието на всеки раздел представлява въпрос за вярата. Бихте могли да използвате тези въпроси като план на урока си. Ако условията в класната стая позволяват обсъждане на малки групи, помислете дали да разделите членовете на класа на групи от по четири участника. Поканете членовете на всяка група да разпределят помежду си разделите на урока. След това поканете всеки участник да направи следното със своя раздел: (1) Да го прочете. (2) Да намери стихове, които да помогнат при отговаряне на въпроса в заглавието на раздела. (3) Да помисли за на лични преживявания, които се отнасят към раздела. (4) Да сподели мисли за раздела с останалите членове на групата.

11:9–17). Били са укротявани стихии, видения са се разкривали, молитви са получавали отговор – все чрез силата на вярата.

Когато изучаваме внимателно Писанията, ние научаваме, че вярата е твърдо убеждение за дадена истина в нашата душа, което ни мотивира да вършим добро. Това ни кара да си зададем следния въпрос: В кого следва да имаме вяра?

- Помислете за всекидневните си дейности. На кои ваши действия не можете да видите крайния резултат? Как вярата ви подтиква към действие?

Защо следва да имаме вяра в Исус Христос?

Ние трябва да съсредоточим вярата си в Господ Исус Христос.

Да имаме вяра в Исус Христос означава да имаме такова доверие в Него, че да се подчиняваме на всяко нещо, което Той ни заповяда. Когато основаваме вярата си в Исус Христос, ставайки Негови послушни ученици, Небесният Отец ще прости нашите грехове и ще ни подготви да се завърнем при Него.

Апостол Петър проповядва, че “няма под небето друго име дадено между човечите, чрез което трябва да се спасим” (Деянията 4:12; вж. и Мосия 3:17). Яков учи, че хората трябва да имат “съвършена вяра в Светия Израилев (Исус Христос), или те не могат да бъдат спасени в царството Божие” (2 Нефи 9:23). Чрез вяра в Спасителя и чрез покаяние Неговото Единение има пълен ефект в нашия живот. Чрез вяра можем да получим и силата да преодолеем изкушенията (вж. Алма 37:33).

Не можем да имаме вяра в Исус Христос, без да имаме вяра и в нашия Небесен Отец. Ако имаме вяра в Тях, също ще имаме вярата, че Светият Дух, Когото Те пращат, ще ни научи на всяка истина и ще ни утеши.

- Как може нашата вяра в Исус Христос да повлияе на нашите църковни призвания, семейни взаимоотношения и служебни задължения? Как вярата в Исус Христос влияе на нашата надежда за вечен живот?

Как можем да увеличаваме вярата си в Исус Христос?

Знаейки за множеството благословии, които произлизат от упражняването на вяра в Исус Христос, ние следва да се стремим да увеличаваме своята вяра в Него. Спасителят казва, “Ако имате вяра колкото синапово зърно, ... нищо няма да ви бъде невъзможно” (Матей 17:20). Синапеното семе е много малко, но от него израства високо растение.

Как можем да увеличаваме своята вяра? По същия начин, по който усъвършенстваме или развиваме всяко друго умение. Как развиваме умения в дърворезбата, тъкането, рисуването, готварството, грънчарството или свиренето на музикален инструмент? Ние се учим, упражняваме и работим по тях. Когато правим това, ние се усъвършенстваме. Същото е с вярата. Ако искаме да увеличаваме своята вяра в Исус Христос, ние трябва да работим върху това. Пророк Алма сравнява словото Божие със семе, което трябва да бъде подхранвано от вярата:

“Но ето, ако желаете да се събудите и да съживите способностите си, дори само за да изпитате словата ми и упражните частица вяра, да, дори и ако нямате нищо повече от желание да повярвате, нека това желание действа във вас, чак докато повярвате по начин, че дадете място на частица от словата ми.

Сега ще сравним словото със семе. И тъй, ако дадете място да се посади семе в сърцето ви и ето, ако то е истинско семе или добро семе, ако не го изхвърлите чрез неверието си, като се възпротивите на Духа Господен, ето, то ще започне да набъбва в гърдите ви; и когато почувствате това движение на набъбването му, ще започнете да си казвате: Това семе трябва да е добро, или че словото е добро, защото започва да разширява душата ми; да, то започва да осветлява разума ми ...

Сега ето, това не би ли увеличило вярата ви?” (Алма 32:27–29).

Така че ние можем да увеличаваме вярата си в Бог, като действваме според своето *желание* да имаме вяра в Него.

Можем да увеличаваме своята вяра, като се молим на Небесния Отец за нашите надежди, желания и нужди (вж. Алма 34:17–26).

Но не трябва да предполагаме, че само искането е достатъчно. Казано ни е в Писанията, че “вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва” (Яковово 2:17). Следва разказ за един човек, чиято вяра била показана чрез неговите дела.

Този човек искал да изучава Писанията, но не можел да чете. Той се молил на Небесния Отец да му помогне да се научи да чете. След време в селото му дошъл учител и той го помолил да му помогне. Научил азбуката. Изучавал звуковете и се научил да съчетава буквите, за да съставя думи. Скоро можел да чете прости думи. Колкото повече се упражнявал, толкова повече научавал. Той благодарил на Господ за това, че му изпратил учител и му помогнал да се научи да чете. Този човек до такава степен увеличил своята вяра, смирение и знание, че служил като президент на клон в Църквата.

Президент Спенсър У. Кимбъл обяснява, “Трябва да има дела, изпълнени с вяра. Колко глупаво би било да молим Господ да ни даде знание; колко мъдро обаче е да молим Господ да ни помага да придобиваме знание, да изучаваме градивно, да мислим ясно и да запазим наученото” (*Faith Precedes the Miracle*, 1972 г., стр. 205; курсив в оригинала).

Вярата означава да правим всичко по силите си, за да осъществим нещата, за които се молим и надяваме. Президент Кимбъл казва: “С вяра посаждаме семе и скоро виждаме чудото на цъфтежа. Хората често разбират погрешно този процес и са го обърнали наопаки”. По-нататък той обяснява, че много от нас искат да имат здраве и сила, без да спазват законите за здравето. Искаме да преуспяваме, без да плащаме десетъка си. Желаяме да бъдем близо до Господ, но не искаме да постим и да се молим. Искаме да има дъжд според сезона му и мир на земята, без да освещаваме Господния ден и без да спазваме останалите Господни заповеди. (Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., стр. 142.)

Важен начин да увеличаваме вярата си е да слушаме и изучаваме Божието слово. Ние можем да го слушаме на нашите църковни събрания. Можем да го изучаваме от Писанията. “И тъй като

никой няма вяра, търсете усърдно и се поучавайте един друг със слова на мъдрост, да, търсете слова на мъдрост от най-добрите книги; търсете познание тъкмо чрез учение, също и чрез вяра” (У. и З. 88:118).

- Каква връзка виждате между нашата вяра и нашите действия?

Кои са някои от благословиите, които следват вярата?

Чрез дара на вярата се вършат чудеса, явяват се ангели, биват давани други дарове на Духа, получава се отговор на молитвите и хората стават Божии синове (вж. Мороний 7:25–26, 36–37).

“Когато вярата дойде, тя носи със себе си... апостоли, пророци, благовестители, пастири, учители, дарове, мъдрост, знание, чудеса, изцеляване, езици, тълкуване на езици и т. н. Всичко това се появява, когато на земята се появи вяра и изчезва, когато тя изчезне от земята, защото това са последиците на вярата. ... И този, който я притежава, чрез нея ще придобие цялото необходимо знание и мъдрост, докато опознае Бог и Господ Исус Христос, Когато Той е изпратил – Когато, ако познаем, ще имаме вечен живот” (*Lectures on Faith*, 1985 г., стр. 83).

- Кои са някои от разказите в Писанията, в които хората са станали по-силни поради вярата си в Исус Христос? Как сте видели това да се случва в живота ви?

Допълнителни стихове

- Евреите 11; Алма 32 (обяснява се същността на вярата)
- Изход 14:19–22 (разделянето на водите на Червено море)
- Битие 6–8 (Ной и потопът)
- Матея 8:5–33 (изцеляване на болни, укротяване на бурята, чудеса на вяра)
- Марка 5:25–34 (изцелени чрез вяра)
- Римляните 10:17 (вярата идва от слушане на словото Божие)

Покаяние

Глава 19

Всички имаме нужда от покаяние

- Какво е грях? Какво е влиянието на нашите грехове върху нас?

Вярата в Исус Христос по естествен път води до покаяние. Още от времето на Адам до днешни дни на света винаги е имало нужда от покаяние. Господ дава следното наставление на Адам, “Ето защо, учи децата си на това, че всички човеци, навсякъде, трябва да се покаят или по никакъв начин не могат да наследят царството Божие, защото нищо нечисто не може да пребивава там или да живее в присъствието Му” (Моисей 6:57).

Ние идваме на земята с цел да израстваме и да се развиваме. Това е процес, който продължава цял живот. За този период всички ние грешим (вж. Римляните 3:23). Всички имаме нужда да се покаем. Понякога грешим поради незнание, понякога поради нашите слабости, а понякога поради съзнателно неподчинение. В Библията четем, “Наистина няма праведен човек на земята, който да струва добро и да не греши” (Екклесиаст 7:20) и “Ако речем, че нямаме грях, лъжем себе си, и истината не е в нас” (1 Иоаново 1:8).

Какво е грях? Яков казва, “ако някой знае да прави добро и го не прави, грях е нему” (Яковово 4:17). Иоан описва греха като “всяка неправда” (1 Иоаново 5:17) и “беззаконие” (1 Иоаново 3:4).

Ето защо Господ казва, “всички човеци, навсякъде, трябва да се покаят” (Моисей 6:57). С изключение на Исус Христос, Който водил съвършен живот, всеки живял на земята човек е грешил. Нашият Небесен Отец в Своята велика любов ни е дал тази възможност да се покаем за своите грехове.

Освобождаване от нашите грехове чрез покаяние

- Какво е покаяние?

Покаянието е начинът, който ни е даден, да се освободим от греховете си и да получим прошка за тях. Греховете забавят нашето духовно развитие и дори могат да го спрат. Покаянието ни дава възможността отново да израстваме и да се развиваме духовно.

Привилегията на покаянието е станала възможна чрез Единението на Исус Христос. По начин, който ние не разбираме напълно, Исус е платил за нашите грехове. Президент Джозеф Фийлдинг Смит казва по този повод:

“Чувствал съм болка, вие сте чувствали болка и понякога тя е била много сурова; но не мога да обхвана с мисълта си болка ... която би накарала кръвта да избива като пот по тялото. Било е нещо ужасно, нещо ужасяващо ...

... Няма човек, роден на този свят, който би могъл да понесе тежестта бремето, паднало върху плещите на Божия Син, когато изстрадал моите и вашите грехове и така ни е дал възможността да се освободим от тях” (Doctrines of Salvation, избр. Брус Р. Маконки, 3 тома, 1954–56 г., 1:130–31; курсив в оригинала).

Понякога покаянието изисква голяма смелост, огромна сила, много сълзи, непрестанни молитви и неуморни усилия да живеем според Господните заповеди.

Принципи на покаянието

- Кои са принципите на покаянието?

Президент Спенсър У. Кимбъл заявява: “Не съществува *царски път към покаянието*, нито привилегировани пътеки към прошката. Всеки трябва да извърви един и същи път, независимо дали е беден или богат, образован или невеж, висок или нисък, принц или просяк, цар или обикновен човек” (*Teachings of Presidents*

За учителите: Съставянето на списък може да предизвика интерес и да помогне на участниците да съсредоточат своето внимание. Докато обсъждате принципите на покаянието с членовете на класа или семейството, бихте могли да поканите някого да напише принципите на дъската или на голям лист хартия.

of the Church: Spencer W. Kimball, 2006 г., стр. 38; курсив в оригинала).

Трябва да осъзнаем греховете си

За да се покаем, ние трябва е да признаем на себе си, че сме извършили грях. Ако не признаем това, не можем да се покаем.

Алма съветва сина си Кориантон, който не бил предан на мисионерското си призвание и извършил сериозни грехове: “нека... греховете ти те смущават, което смущение ще те доведе до покаяние. ... не се опитвай и в най-малка степен да се извиняваш за греховете си” (Алма 42:29–30). Писанията също така ни съветват да не оправдаваме своите греховни постъпки (вж. Лука 16:15–16).

Не можем да скрием никое действие в живота си нито от нас самите, нито от Господ.

Трябва да скърбим за греховете си

Освен че трябва да осъзнаем греховете си, ние трябва да чувстваме скръб за това, което сме направили. Трябва да чувстваме, че греховете ни са ужасни. Трябва да искаме да ги разтоварим от себе си и да ги изоставим. Писанията ни казват, “Всички онези, които се смирят пред Бога и пожелаят да бъдат кръстени, и дойдат със съкрушено сърце и каещ се дух, и ... искрено са се покаjali за всички свои грехове... ще бъдат приети чрез кръщение в Неговата църква” (У. и З. 20:37).

- Изучете 2 Коринтяните 7:9–10 и Мормон 2:10–14. По какъв начин мислите, че “скръбта по Бога” е различна от изразяването на съжаление?

Трябва да изоставим греховете си

Нашето искрено съжаление трябва да ни води да изоставим греховете си. Ако сме откраднали нещо, няма да крадем повече. Ако сме излъгали, няма да лъжем повече. Ако сме извършили прелюбодеяние, ще престанем да го правим. Господ открил на Порока Джозеф Смит, “По това може да познаете дали човек

се е покаял от греховете си: Ето, той ще ги изповяда и ще ги изостави” (У. и З. 58:43).

Трябва да изповядаме греховете си

Изповядването на греховете ни е много важно. Господ ни е заповядал да изповядаме греховете си. Изповедта освобождава грешника от тежко бреме. Господ обещава, “Аз, Господ, прощавам греховете и съм милостив към онези, които изповядват греховете си със смирени сърца” (У. и З. 61:2).

Ние трябва да изповядаме всичките си грехове на Господ. Освен това, ние трябва да изповядаме на съответните свещенически ръководители сериозните си грехове (действия, които могат да повлияят на положението ни в Църквата) – като прелюбодеяние, блудство, хомосексуални взаимоотношения, малтретиране на брачен партньор или дете и продажбата или употребата на наркотици. Ако сме съгрешили срещу друг човек, трябва да изповядаме греха си на човека, когото сме засегнали. Някои не толкова сериозни грехове засягат само нас и Господ. Те могат да бъдат изповядани на Господ насаме.

Трябва да поправим греха си

Поправянето на греха е част от покаянието. Това означава, че доколкото е възможно трябва да поправим грешките си. Например крадецът следва да върне това, което е откраднал. Лъжецът трябва да каже истината. Клеветникът, който е злепоставил някого, трябва да направи така, че да възстанови доброто име на засегнатия. Когато правим това, Бог няма да ни спомене нашите грехове, когато бъдем съдени (вж. Езекиил 33:15–16).

Трябва да прощаваме на другите

Основна част от покаянието е да прощаваме на хората, сгрешили спрямо нас. Господ няма да ни прости, освен ако сърцата ни не са напълно очистени от омраза, горчивина и лоши чувства към други хора (вж. 3 Нефи 13:14–15). “Затова Аз ви казвам, че трябва да си прощавате едни на други, защото този, който не прощава на брата си неговите простъпки, застава осъден пред Господа, защото в него остава по-големият грях” (У. и З. 64:9).

Трябва да спазваме Божиите заповеди

За да бъде нашето покаяние пълно, ние трябва да спазваме Господните заповеди (вж. У. и З. 1:32). Не сме се покаjali напълно, ако не плащаме десятък или не освещаваме Господния ден, или не се подчиняваме на Словото на мъдростта. Не сме се покаjali, ако не подкрепяме църковните ръководители и не обичаме Господ и нашите ближни. Ако не се молим и сме груби с околните, ние със сигурност не сме се покаjali. Когато се покаяваме, нашият живот се променя.

Президент Кимбъл казва: “Първо човек се покаява. Вече спечелил тази битка, той трябва да живее според заповедите Господни, за да задържи това предимство. Това е необходимо за осигуряване на пълно опрощение” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* стр. 43).

- Как ученията в този раздел се различават от невярната идея, че покаянието се свежда до изпълнението на списък от прости стъпки или рутинни действия?

Как ни помага покаянието

- По кои начини ни помага покаянието?

Когато се покаяваме, Единението на Исус Христос има пълно влияние в нашия живот и Господ прощава греховете ни. Ние се освобождаваме от робството на греховете си и намираме радост.

Алма разказва как се покаял от своето греховно минало:

“душата ми се терзаше до най-голяма степен и се раздираше от всички мои грехове.

Да, аз си спомних всички мои грехове и беззакония, за които бях измъчван от болките на пъкъла; да, аз видях, че се бях разбунтувал срещу своя Бог и че не бях спазвал Неговите свети заповеди.

... беззаконията ми бяха толкова големи, че самата мисъл да се явя в присъствието на моя Бог раздираше душата ми с неизразим ужас.

... И стана така, че докато бях ... изтерзан от спомена за многобройните си грехове, ето, аз си спомних, че бях чул баща ми да пророкува ... относно пришествието на един Исус Христос, Син Божий, за да извърши единение за греховете на света.

Сега, веднага щом тази мисъл влезе в ума ми, аз извиках в сърцето си: О, Исусе, Ти, Сине Божий, помилуй мене. ...

И сега, ето, щом помислих за това, не можах да си спомня повече болките си ...

И о, каква радост и каква чудна светлина видях аз; да, душата ми се изпълни с радост, извънредна, каквато беше болката ми!

... няма нищо по-изключително и по-сладко от моята радост” (Алма 36:12–14, 17–21).

- Как покаянието и опрощението донесли радост на Алма?

Опасностите от отлагане на нашето покаяние

- Кои са някои от възможните последици от отлагането на нашето покаяние?

Пророците са заявили, че “този живот е времето човеците да се приготвят да срещнат Бога” (Алма 34:32). Следва да се покаяваме сега, всеки ден. Когато ставаме сутрин, ние следва да направим преглед на душата си, за да разберем дали Божият Дух е с нас. Вечер, преди да си легнем, следва да се замислим върху своите действия и думи през деня и да помолим Господ да ни помогне да осъзнаем действията, за които трябва да се покаем. Когато се покаяваме всеки ден и молим Господ да прости нашите грехове, ние всеки ден прилагаме процеса на усъвършенстването. Както е станало с Алма, щастието и радостта ни могат да бъдат сладки и изключителни.

Допълнителни стихове

- Матей 9:10–13; Лука 13:3; Езекиил 18:30 (разкайте се или ще погинете)
- Алма 7:21 (нищо нечисто не може да обитава в Божието присъствие)
- 2 Коринтяните 7:9–10 (скръб по Бога)
- Мосия 4:10–12 (стъпките на покаянието)
- Исаия 1:18; Мосия 26:28–32 (покаянието дава опрощение)
- У. и З. 58:42 (греховете не се помнят вече)
- 2 Нефи 9:23 (покаянието е необходимо за спасението)
- 2 Нефи 2:21 (покайте се, докато сте в плътта)
- У. и З. 19:15–20 (Господ ни е заповядал да се покаяваме, така че да не страдаме като Него)

Кръщение

Глава 20

Заповедта да бъдем кръстени

- Защо трябва да бъдем кръстени?

Днес, както и по времето на Исус, има определени принципи и обреди на Евангелието, които трябва да научим и на които да се подчиняваме. Принципът е истинно вярване или учение. Обредът е ритуал или церемония. Първите два принципа на Евангелието са вяра в Господ Исус Христос и покаяние. Кръщението е първия обред на Евангелието. Едно от напътствията, които Господ дава на Своите апостоли, е следното: “Идете, прочее, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал” (Матей 28:19–20).

Трябва да бъдем кръстени за опрощение на нашите грехове

Ако положим вярата си в Исус Христос, ако се покаем и се кръстим, нашите грехове ще бъдат опростени чрез Единението на Исус Христос.

От Писанията научаваме, че Йоан Кръстител “кръщаваше в пустинята, и проповядваше кръщение на покаяние за опрощаване на греховете” (Марка 1:4). Апостол Петър учи, “Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви” (Деянията 2:38). След обръщането на Павел във вярата Ананий му казва, “Стани, кръсти се и се умий от греховете си” (Деянията 22:16).

За учителите: Използвайте въпросите в началото на раздела, за да започнете обсъждане и да отпратите членовете на класа или на семейството към текста, където да намерят повече информация. Използвайте въпросите на края на раздела, за да помогнете на членовете на класа или на семейството да обмислят значението на прочетеното и да го приложат в живота си.

Трябва да бъдем кръстени, за да станем членове на Църквата на Исус Христос

“Всички онези, които се смирят пред Бога и пожелаят да бъдат кръстени, и ... искрено са се покаjali за всички свои грехове... ще бъдат приети чрез кръщение в Неговата църква” (У. и З. 20:37).

Трябва да бъдем кръстени, преди да можем да получим дара на Светия Дух

Господ казва, “Ако се обърнеш към Мен и ... се покаеш за всичките си прегрешения, и бъдеш кръстен тъкмо във вода в името на Моя Единороден Син, ... ти ще получиш дара на Светия Дух” (Моисей 6:52).

Трябва да бъдем кръстени, за да покажем послушанието си

Исус Христос бил без грях и въпреки това бил кръстен. Той казва, че кръщението Му е необходимо, за “да изпълним всичко що е право” (Матей 3:15). Пророк Нефи обяснява, че Господ му казва, “Следвайте Ме и правете това, което сте Ме виждали Аз да правя ... с цялостно намерение в сърцето, без лицемерие и без измама пред Бога, но с искрена цел, покаявайки се за греховете си и свидетелствайки на Отца, че сте готови да вземете върху си името на Христа чрез кръщение” (2 Нефи 31:12–13).

Трябва да бъдем кръстени, за да влезем в селестиалното царство

Исус казва, “Който повярва в Мене и е кръстен ... ще наслед(и) царството Божие. А всеки, който не повярва в Мене и не е кръстен, ще бъде прокълнат” (3 Нефи 11:33–34). Кръщението е портата, през която влизаме в селестиалното царство (вж. 2 Нефи 31:17–18).

Правилният начин на кръщаване

- Как следва да бъдем кръстени?

Има само един правилен начин на кръщаване. Исус открива на Пророка Джозеф Смит, че човек, който има съответна свещеническа власт да кръщава “ще влезе във водата заедно с този или тази, които са се представили за кръщение ... Тогава той ще

потопи него или нея във водата и ще излезе от водата” (У. и З. 20:73–74). Пълното потапяне е необходимо. Апостол Павел учи, че актът потапяне във водата и излизане от нея е символ на смъртта, погребването и възкресението. След кръщението започваме нов живот. Павел казва:

“Или не знаете, че ние всички, които се кръстихме да участваме в Исуса Христа, кръстихме се да участваме в смъртта Му?

Затова, чрез кръщението ние се погребвахме с Него да участваме в смърт, тъй щото, както Христос биде възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот.

Защото ако сме се съединили с Него чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез възкресение подобно на Неговото” (Римляните 6:3–5.)

Кръщението чрез пълно потапяне, изпълнено от човек, който има съответната власт, е единствения приемлив начин за кръщение.

- Защо е важна властта при изпълнение на едно кръщение?
- По какъв начин кръщението чрез пълно потапяне наподобява погребването и Възкресението на Спасителя?

Кръщение на годините на отговорност

- Кой следва да бъде кръщаван?

Всеки човек, който е навършил осемгодишна възраст и е отговорен за действията си, трябва да бъде кръстен. Някои църкви учат, че малките деца трябва да бъдат кръщавани. Това не е в съгласие с ученията на Спасителя. Когато Исус говори за малките деца, Той казва, “на такива е небесното царство” (Матей 19:14).

Пророкът Мормон казва, че да се кръщават малки деца е подигравка с Бог, защото те не са способни да грешат. По същия начин кръщението не се изисква за хора, които са умствено неспособни да различават доброто и злото (вж. Мороний 8:9–22).

Всички други хора трябва да бъдат кръстени. Ние трябва да получим обряда на кръщението и да останем верни на завета, който сключваме в този момент.

- Какво можете да кажете на приятел, който смята, че децата трябва да бъдат кръщавани?

Когато се кръщаваме, ние сключваме завети

Много стихове от Писанията учат за кръщението. В един от тях пророк Алма учи, че вярата и покаянието са стъпки, които ни подготвят за кръщение. Той учи, че когато се кръщаваме, ние сключваме завет с Господ. Обещаваме да вършим определени неща и Бог обещава да ни благослови в резултат на това.

Алма обяснява, че трябва да желаем да бъдем наричани Божии люде. Трябва да имаме желание да си помагаме и да се утешаваме едни други. Трябва да бъдем Божии свидетели по всяко време, за всяко нещо и на всяко място. Когато изгълним тези неща и се кръстим, Бог ще опрости греховете ни. Алма казва следното на хората, които вярвали на неговите учения за Евангелието:

“Ето, тука са водите на Мормон. ... и сега, ако желаете да влезете в стадото Божие и да бъдете наречени Негов народ, ... какво имате срещу това да бъдете кръстени в името Господне като свидетели пред Него, че сте встъпили в завет с Него, че ще Му служите и ще спазвате Неговите заповеди, за да може Той да излее по-изобилно Духа Си върху вас?” (Мосия 18:8, 10). Хората плеснали с ръце от радост и казали, че тяхното желание е да бъдат кръстени. Алма ги кръстил във водите на Мормон. (Вж. Мосия 18:7–17.)

Алма учи, че когато се кръщаваме, ние сключваме следните завети с Господ:

1. Да влезем в стадото Божие.
2. Да носим един другиму тежестите си.
3. Да бъдем свидетели Божии по всяко време и на всяко място.
4. Да служим на Бог и да спазваме заповедите Му.

Когато се кръстим и спазваме кръщелните завети, Господ ни обещава:

1. Да прости нашите грехове (вж. Деянията 2:38; У. и З. 49:13).

2. Да излее по-изобилно Духа Си върху нас (вж. Мосия 18:10).
 3. Да ни дава всекидневно напътствие и помощта на Светия Дух (вж. Деянията 2:38; У. и З. 20:77).
 4. Да възлезем при първото възкресение (вж. Мосия 18:9).
 5. Да ни даде вечен живот (вж. Мосия 18:9).
- Какво според вас означава да носим един другиму тежестите си? А да бъдем свидетели Божии по всяко време и на всяко място?

Кръщението ни дава ново начало

С кръщението ние започваме нов начин на живот. Ето защо го наричаме повторно раждане. Исус казва, че освен ако не се родим от вода и Дух, не можем да влезем в Божието царство (вж. Йоана 3:3–5). Този принцип е ясно обяснен на Адам:

“и тъй като бяхте родени на света чрез вода и кръв, и духа, който аз съм създал, и тъй от пръстта станяхте жива душа, тъкмо тъй трябва да бъдете родени отново в небесното царство от вода и от Духа, и да бъдете очистени чрез кръв, тъкмо кръвта на Моя Единороден” (Моисей 6:59).

Апостол Павел казва, че след кръщението си трябва да започнем нов живот: “Чрез кръщението ние се погребяхме с Него... да ходим в нов живот” (Римляните 6:4). Една от големите благословии на кръщението е, че то ни дава ново начало по пътя ни към нашата вечна цел.

- По какъв начин вашето кръщение беше ново начало за вас?

Допълнителни стихове

- 2 Нефи 31:4–7 (цел и необходимост от кръщение)
- 3 Нефи 11:21–27; У. и З. 20:72–74 (как се изгълнява кръщението)
- Деянията 2:38–39 (кръстете се за опрощение на греховете)
- Мороний 8:8–12; У. и З. 20:71–72 (кръщението не се изисква за малките деца; кръщение се изисква от всички, които се покаят)
- Алма 7:14–16 (кръщението пречиства, сключване на завет за вечен живот)

Дарът на Светия Дух

Глава 21

Светият Дух

В глава 7 научихме, че Светият Дух е член на Божеството. Той е “личност от Духа” (У. и З. 130:22). Той няма тяло от плът и кости. Неговото влияние може да бъде навсякъде по едно и също време. Неговата мисия е да свидетелства за Отца и Сина, както и за всяка истина. Освен това, Светият Дух ни пречиства или осветява, за да ни подготви да живеем в Божието присъствие. Светият Дух пречиства сърцата ни, така че повече да нямаме желание да вършим зло.

Има разлика между Светия Дух и *дара* на Светия Дух. В тази глава ще научим какво представлява дарът на Светия Дух и как можем да получим от Бог този велик дар.

Дарът на Светия Дух

- Каква е разликата между Светия Дух и дара на Светия Дух?

Дарът на Светия Дух е привилегията на хората, вярващи в Исус Христос, които са кръстени и потвърдени членове на Църквата, да получават напътствие и вдъхновение от Светия Дух.

Джозеф Смит казва, че ние вярваме, че днес се радваме на дара на Светия Дух толкова, колкото и в дните на първите апостоли. Вярваме в този дар в цялата негова пълнота, сила, величие и слава (вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 105).

За учителите: Можете да поканите членовете на класа или семейството да участват в една или повече от следните дейности: (1) Да прочетат допълнителните стихове изброени на края на главата и да обсъдят как Светият Дух ни помага през земния ни път. (2) Да разкажат за някои от благословиите, на които се радват в живота си, поради това, че имат дара на Светия Дух. (3) Да обсъдят какво могат да правят родителите, за да помагат на децата си да разбират дара на Светия Дух и как Светият Дух общува с нас.

Човек може временно да бъде воден от Светия Дух, без да е получил дара на Светия Дух. (вж. У. и З. 130:23). Това напътствие обаче няма да бъде постоянно, освен ако този човек не бъде кръстен и не получи дара на Светия Дух чрез полагане на ръце. В Деянията 10 глава четем, че римският стотник Корнилий получил вдъхновение от Светия Дух, за да разбере, че Евангелието на Исус Христос е истинно. Но Корнилий не получил дара на Светия Дух, докато не се кръстил. Пророкът Джозеф Смит учи, че ако Корнилий не бил получил кръщението и дара на Светия Дух, Светият Дух щял да го напусне (вж. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, стр. 104).

Днес много хора, които не са членове на Църквата, научават чрез силата на Светия Дух, че Книгата на Мормон е истинна (вж. Мороний 10:4–5). Но това първоначално свидетелство ги напуска, ако те не получат дара на Светия Дух. Те не получават постоянната увереност, която може да бъде с хората, които имат дара на Светия Дух.

Получаване дара на Светия Дух

- Какво трябва да правим, за да получим постоянното спътничество на Светия Дух?

След като хората биват кръстени, те са потвърдени за членове на Църквата и им се дава дара на Светия Дух чрез полагане на ръце. Господ казва, “И всички, които имат вяра, вие ще потвърждавате в църквата Ми чрез полагане на ръце, и аз ще им давам дара на Светия Дух” (У. и З. 33:15).

Всеки достоен старейшина на Църквата, когато е овластен за това, може да даде дара на Светия Дух на друг човек. Обаче няма гаранция, че този човек ще получи вдъхновение и напътствие от Светия Дух само защото старейшините са положили ръце на неговата или нейната глава. Всеки човек трябва да “приеме Светия Дух”. Това означава, че Светият Дух ще дойде при човека само ако той е верен и желае помощ от този небесен пратеник.

За да бъдем достойни да получаваме помощ от Небесния Отец, ние трябва искрено да се стремим да се подчиняваме на Божиите заповеди. Трябва да поддържаме чисти своите мисли и действия.

Разпознаване на влиянието на Светия Дух

Светият Дух обикновено общува с нас по спокоен начин. Неговото влияние често се определя като “тих и тънък глас” (вж. 3 Царете 19:9–12; Еламан 5:30; У. и З. 85:6). Президент Бойд К. Пакър обяснява: “Светият Дух говори с глас, който вие по-скоро *чувствате*, отколкото *чувате* ... Макар да говорим за “чуване” на нашепванията на Духа, ние най-често описваме някой духовен подтик, казвайки “Имах чувството...” Той продължава: “Този глас на Духа говори тихо, като ви подтиква да направите или кажете дадено нещо, или пък може да ви предупреди” (в Conference Report, окт. 1994 г., стр. 77; или *Ensign*, ноем. 1994 г., стр. 60).

Един от най-великите Божии дарове

- Какви благословии можем да получим чрез дара на Светия Дух?

Дарът на Светия Дух е един от най-великите Божии дарове за нас. Чрез Светия Дух можем да знаем, че Бог е жив, че Исус е Христос и че Неговата Църква е била възстановена на земята. Можем да получаваме подтиците на Светия Дух, които да ни показват всичко, което трябва да правим (вж. 2 Нефи 32:5). Светият Дух ни освещава, за да ни подготви за Божието присъствие. Можем да се радваме на даровете на Духа (вж. глава 22 на този учебник). Този велик дар от нашия Небесен Отец може също така да донесе мир в нашите сърца и разбиране за Божиите неща (вж. 1 Коринтяните 2:9–12).

- Защо дарът на Светия Дух е един от най-великите Божии дарове за нас?

Допълнителни стихове

- 1 Коринтяните 3:16–17; У. и З. 130:22–23 (Светият Дух обитава във верните)
- Деянията 19:1–7 (дарът на Светия Дух даден в древни времена)
- Мороний 8:25–26 (как да получим Светия Дух)
- Мороний 10:5 (Светият Дух е свидетел за истината)
- Мосия 5:2 (Светият Дух променя сърцата)
- Алма 5:54 (Светият Дух осветява)

Даровете на Духа

Глава 22

Даровете на Духа

- Какви духовни дарове ни дава Господ?

След кръщението върху всеки от нас са били положени ръце за получаване дара на Светия Дух. Ако сме верни, ние можем постоянно да имаме с нас Неговото влияние. Чрез това влияние всеки от нас може да бъде благословен с определени духовни сили, наречени дарове на Духа. Тези дарове се дават на онези, които са верни на Христа. “И всички тези дарове идват от Бога за ползата на чедата човешки” (У. и З. 4б:2б). Те ни помагат да научим и проповядваме истините на Евангелието. Те ще ни помагат да благославяме другите. Те ще ни отведат обратно при нашия Небесен Отец. За да можем мъдро да използваме тези дарове, ние трябва да знаем какви са те, как можем да ги развиваме и как да разпознаваме техните имитации, произтичащи от Сатана.

В Писанията се споменават много дарове на Духа. Тези дарове са давани на членовете на истинната Църква винаги когато тя е била на земята (вж. Марка 16:16–18). Следват някои от даровете на Духа:

Дарът за езици (У. и З. 4б:24)

Понякога е необходимо да говорим за Евангелието на непознат за нас език. Когато това стане, Господ може да ни благослови с умение да говорим на съответния език. Много мисионери са получавали дара за езици (вж. снимката в тази глава). Например

За учителите: Помислете дали да поканите всеки член на класа или семейството да прегледа списъка с духовни дарове в тази глава и да избере два дара, за които би искал да научи повече. Като част от урока отделете време те самостоятелно да изучат абзаците и стиховете от Писанията за даровете, които са си избрали. Когато са имали време за изучаване, поканете ги да обсъдят наученото.

старейшина Алонсо А. Хинкли бил мисионер в Холандия, като много малко разбирал и говорел холандски, макар че усилено се молел и изучавал езика. Когато отишъл в един дом, посетен по-рано от него, вратата била отворена от жена, която много сърдито му казала нещо на холандски. За негово удивление той могъл да разбере всяка дума. Почувствал силно желание да ѝ свидетелства на холандски. Започнал да говори и думите на холандски излизали съвсем ясно от устата му. Но когато се върнал, за да покаже на своя президент на мисия, че можел да говори холандски, тази способност го била напуснала. Много верни членове са били благославяни с дара за езици. (Вж. Джозеф Фийлдинг Смит, *Answers to Gospel Questions*, избр. Джозеф Фийлдинг Смит-младши, 5 тома, 1957–66 г., 2:32–33.)

Дарът за тълкуване на езици (У. и З. 46:25)

Този дар понякога ни се дава в случаи, когато не разбираме даден език и трябва да получим важно послание от Бог. Например президент Дейвид О. Макей имал голямо желание да говори на светиите в Нова Зеландия без преводач. Той им казал, че се надява Господ да ги благослови, така че да могат да го разберат. Говорил на английски. Посланието му траяло около 40 минути. Докато говорел, от изражението на много лица и от съзрите в очите им разбрал, че те разбират неговото послание (Вж. *Answers to Gospel Questions*, 2:30–31.)

Дарът за превеждане (У. и З. 5:4)

Ако сме призовани от ръководителите на Църквата да превеждаме Господното слово, ние можем да получим дар да превеждаме, който надвишава нашата естествена способност. Както е с всички дарове, ние трябва да живеем праведно, да учим усилено и да се молим, за да го получим. Когато правим тези неща, Господ ни кара да чувстваме горене в сърцата си, отнасящо се до правилността на превода (вж. У. и З. 9:8–9). На Джозеф Смит му бил даден дара за превеждане, когато превеждал Книгата на Мормон. Той можел да ползва този дар само когато бил в хармония с Духа.

Дарът за мъдрост (У. и З. 46:17)

Някои от нас са благословени със способността да разбират хората и принципите на Евангелието и начина, по който те се прилагат. Казано ни е:

“Ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде.

Но да проси с вяра без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява, прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете.

Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа” (Яковово 1:5–7).

Господ казва, “Не търси богатства, а мъдрост, и ето, тайнствата Божии ще ти бъдат откривани” (У. и З. 6:7).

Дарът за знание (У. и З. 46:18)

Всеки, който накрая стане като Небесния Отец, ще знае всички неща. Знанието за Бог и за Неговите закони се открива от Светия Дух (вж. У. и З. 121:26). Ние не можем да бъдем спасени, ако сме невежи по отношение на тези закони (вж. У. и З. 131:6).

Господ е открил “ако в този живот човек се сдобие чрез старание и подчинение с повече познание и мъдрост, отколкото друг, в идния свят той ще има преимущество в същата степен” (У. и З. 130:19). Господ ни е заповядал да учим възможно най-много за Неговото дело. Той желае ние да учим за небесата, за земята, за това, което се е случило и което ще се случи, за това, което е у дома и в чужбина (вж. У. и З. 88:78–79). Обаче има хора, които се опитват да придобиват знание единствено чрез лично усилие. Те не търсят помощ от Светия Дух. Те винаги учат, но никога не достигат до истината (вж. 2 Тимотея 3:7). Когато получаваме знание чрез откровение от Светия Дух, Той говори на нашите умове и сърца (вж. У. и З. 6:15, 22–24; 8:2; 9:7–9).

Дарът за поучаване на мъдрост и знание (Мороний 10:9–10)

На някои хора е дадена особената способност да обясняват истините на Евангелието и да свидетелстват за тях. Този дар

може да бъде ползван, когато преподаваме в клас. Може да бъде ползван от родителите, когато те учат децата си. Също така този дар ни помага да напътстваме другите, така че те да могат да разбират Евангелието.

*Дарът за знание, че Исус Христос е Синът Божий
(У. и З. 46:13)*

Този дар се дава на пророци и апостоли, които са призвани да бъдат специални свидетели за Исус Христос. Но и на други им е даден този дар. Всеки човек може да получи свидетелство чрез нашепванията на Светия Дух. Президент Дейвид О. Макей учи: “На някои е дадено от Светия Дух, казва Господ в Учение и Завети, да знаят, че Исус Христос е Синът Божии и че Той беше разпнат за греховете на света (вж. У. и З. 46:13). Говоря точно за хората, които здраво са застанали на канарата на откровението, давайки свидетелство на света” (*Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay*, 2003 г., стр. 166).

Дарът за вяра в свидетелството на други хора (У. и З. 46:14)

Чрез силата на Светия Дух ние можем да узнаем истината за всичко. Ако искаме да знаем дали някой говори истината, ние трябва да попитаме Бог с вяра. Ако това, за което се молим, е вярно, Господ ще даде мир на ума ни (вж. У. и З. 6:22–23). По този начин ние можем да знаем, че някой друг, дори пророкът, е получил откровение. Нефи помолил Господ да му помогне да види, почувства и разбере, че сънят на баща му бил истинен (вж. 1 Нефи 10:17–19).

Дарът за пророкуване (У. и З. 46:22)

Хората, които получават истинни откровения за миналото, настоящето или бъдещето, имат дара за пророкуване. Пророците имат този дар, но ние също можем да го имаме, за да ни помага да управляваме собствения си живот (вж. 1 Коринтяните 14:39). Можем да получаваме откровения от Бог за нас самите и за нашите собствени призвания, но не и за Църквата или нейните ръководители. Не е в хармония с реда в небесата един човек да получава откровение за някой, над който той не председателства.

Ако наистина имаме дара за пророкуване, ние няма да получим откровение, което не е в съгласие с това, което Господ е казал в Писанията.

Дарът за изцеляване (У. и З. 46:19–20)

Някои имат вяра да изцеляват, а други имат вяра да бъдат изцелени. Всички ние можем да упражняваме вяра да бъдем изцелени, когато сме болни (вж. У. и З. 42:48). Мнозина носители на свещеничеството имат дара за изцеляване на болните. Други може да получат знание за това как да лекуват болестите.

Дарът за вършене на чудеса (У. и З. 46:21)

Многократно Господ е благославял Своите люде по чудни начини. Когато пионерите в Юта засели първата си реколта, нашествие на скакалци почти я унищожило. Пионерите се молили на Господ да спаси тяхната реколта и Той им изпратил чайки, които изяли скакалците. Когато имаме нужда от помощ и молим с вяра, ако това е за наше добро, Господ ще извърши чудо за нас (вж. Матей 17:20; У. и З. 24:13–14).

Дарът за вяра (Мороний 10:11)

Братът на Яред имал голяма вяра. Поради вярата си той получил и други дарове. Неговата вяра била толкова голяма, че Спасителят му се явил (вж. Етер 3:9–15). Без вяра не може да ни бъде даден никой друг дар. Мороний обещава, че “всеки, който вярва в Христа, без да се съмнява в нищо, всичко, каквото той поиска от Отца в името на Христа, ще му бъде дадено” (Мормон 9:21). Ние трябва да се стремим да увеличаваме вярата си, да открием своите дарове и да ги използваме.

На някои хора им липсва вяра и те отричат действителното съществуване на тези дарове на Духа. Мороний се обръща към тях:

“И още, говоря на вас – вие, които отричате откровенията Божии и казвате, че те са премахнати и че няма откровения, нито пророчества, нито дарби, нито изцеление, нито говорене на езици или тълкуване на езици.

Ето, казвам ви, който отрича тези неща, не познава Евангелието на Христа; да, той не е чел писанията, а ако ги е чел, значи не ги разбира” (Мормон 9:7–8).

- Защо Господ ни дава духовни дарове?

Можем да развиваме даровете си

- Как можем да търсим “искрено най-добрите дарове”? (У. и З. 46:8).

Господ е казал: “Защото всички нямат всеки дар да им е даден, защото има много дарове и на всеки човек е даден дар от Духа Божий. На някои е даден един, на някои – друг, та всички да може да имат полза от това” (У. и З. 46:11–12).

За да можем да развиваме своите дарове, ние трябва да открием кои дарове имаме. Правим това с пост и молитва. Трябва търсим най-добрите дарове (вж. У. и З. 46:8). Понякога патриархалната благословия ще ни помогне да разберем кои дарове са ни дадени.

Трябва да бъдем покорни и верни, за да получим даровете си. След това трябва да ги използваме, за да вършим делото на Господ. Тези дарове не се дават, за да задоволяват нашето любопитство или за да ни докажат нещо, защото ни липсва вяра. За духовните дарове Господ казва, “те са дадени в полза на онези, които Ме обичат и спазват всички Мои заповеди, и на оня, който се старее да върши това” (У. и З. 46:9).

- Помислете за някои духовни дарове, които биха ви укрепили лично или биха ви помогнали да служите на Господ и околните. Какво ще направите, за да потърсите тези дарове?

Сатана имитира даровете на Духа

- Как можем да правим разлика между истинските дарове на Духа и имитациите на Сатана?

Сатана може да имитира даровете за езици, пророкуване, видения, изцеляване и други чудеса. Моисей трябвало да се бори с имитациите на Сатана, когато бил при фараона (вж. Изход

7:8–22). Сатана иска да вярваме в неговите лъжливи пророци, лъжливи изцелители и лъжливи извършители на чудеса. Те може да ни изглеждат толкова истински, че единственият начин да разберем истината е да помолим Господ за дара на проникновението. Сам дяволът може да се яви като ангел на светлината (вж. 2 Нефи 9:9).

Сатана иска да ни направи слепи за истината и да ни попречи да търсим истинските дарове на Духа. Медиумите, астролозите, гадателите и магьосниците са вдъхновени от Сатана, дори и да твърдят, че следват Бог. Техните дела са мерзост за Господ (вж. Исаия 47:12–14; Второзаконие 18:9–10). Следва да избягваме всякакво взаимодействие със силите на Сатана.

Трябва да бъдем внимателни с дадените ни дарове на Духа

- Как можем да уважаваме светостта на духовните дарове?

Господ казва, “заповед им давам, че те не трябва да се хвалят с тези неща, нито да говорят за тях пред света, защото тези неща са ви дадени за ваша полза и спасение” (У. и З. 84:73). Трябва да помним, че духовните дарове са свещени (вж. У. и З. 6:10).

В замяна на тези дарове Господ желае ние да “отдава(ме) благодарности на Бога в Духа за всяка благословия, с която с(ме) благословени” (У. и З. 46:32).

Допълнителни стихове

- 3 Нефи 29:6–7 (съдбата на хората, които отричат даровете)
- Мороний 10:7–19 (даровете зависят от вярата)
- 3 Нефи 26:17; 27:20; У. и З. 84:64 (при кръщението се дава дар)
- 1 Коринтяните 12 (даровете на Духа в древната Църква на Исус Христос)
- У. и З. 46:9–26 (даровете на Духа в Църквата днес)

Причастието

Глава 23

Христос въвел причастието

- Какво ни учат символите на причастието за Единението на Исус Христос?

Нашият Спасител желае ние да помним Неговата велика единителна жертва и да спазваме Неговите заповеди. За да ни помогне в това, Той ни е заповядал да се събираме често и да вземаме от причастието.

Причастието е свят свещенически обред, който ни помага да си спомним за Единението, извършено от Спасителя. По време на причастието ние вземаме хляб и вода. Ние правим това във възпоменание на Неговата плът и Неговата кръв, които Той е дал като жертва за нас. Когато вземаме от причастието, ние подновяваме свещените завети с нашия Небесен Отец.

Малко преди да бъде разпънат, Исус Христос събрал Своите апостоли около Себе Си в една горна стая. Той знаел, че скоро ще умре на кръста. Това бил последният път, когато Той щял да се срещне с тези обичани от Него мъже преди да умре. Искал те винаги да Го помнят, за да бъдат силни и верни.

За да им помогне да си спомнят за Него, Той въвел причастието. Разчупил хляба и го благословил. След това казал, “Вземете, яжте; това е във възпоменание на Моето тяло, което давам като откуп за вас” (Преводът на Джозеф Смит, Матей 26:22). След това взел чаша вино, благословил го и дал на апостолите Си да пият, като им казал, “Това е във възпоменание на Моята кръв ... , която се пролива за всички, които ще повярват в името Ми, за опрощение на техните грехове” (Преводът на Джозеф Смит, Матей 26:24; вж. и Матей 26:26–28; Марка 14:22–24; Лука 22:15–20).

Simon Dewey

След Своето Възкресение Исус отишъл на американския континент и научил нефитите на същия обред (вж. 3 Нефи 18:1–11; 20:1–9). След като Църквата била възстановена в последните дни, Исус още веднъж заповядва на Неговите люде да взимат от причастието в Негово възпоменание, като казва “Целесъобразно е църквата да се събира често заедно, за да вземат хляб и вино във възпоменание на Господа Исуса” (У. и З. 20:75).

Начин на отслужване на причастието

Писанията обясняват как точно да се отслужва причастието. Всяка неделя членовете на Църквата се събират, за да се поклонят на Господ и да вземат от причастието (вж. У. и З. 20:75). Причастието се отслужва от носители на необходимата свещенническа власт. Свещеник или носител на Мелхиседековото свещеничество разчупва хляба, коленичи и го благославя (вж. У. и З. 20:76). След това дякон или друг носител на свещеничеството раздава причастния хляб на събралите се. После свещеникът или носителя на Мелхиседековото свещеничество благославя водата и тя също се раздава на членовете. Исус дал на учениците Си вино, когато въвел причастието. В едно откровение от последните дни обаче Той казва, че не е важно какво ядем и пием по време на причастието, при положение, че си спомняме за Него (вж. У. и З. 27:2–3). Днес светиите от последните дни пият вода вместо вино.

Исус чрез откровение е дал точните думи и за двете причастни молитви. Ние трябва внимателно да се вслушваме в тези прекрасни молитви и да се опитваме да разберем какво обещаваме и какво ни се обещава. Следва молитвата, която се отправя за благославяне на хляба:

“О, Боже, Вечний Отче, ние Те молим в името на Твоя Син Исус Христос да благословиш и осветиш този хляб за душите на всички онези, които вземат от него, за да може да ядат във възпоменание на тялото на Твоя Син и Ти свидетелстват, о, Боже, Вечний Отче, че те желаят да вземат върху си името на Твоя Син и си спомнят винаги за Него, и спазват Неговите заповеди, които

Той им е дал, за да може винаги да имат Неговия Дух да бъде с тях. Амин” (У. и З. 20:77).

Следва молитвата, която се отправя за благославяне на водата:

“О, Боже, Вечний Отче, ние Те молим в името на Твоя Син Исус Христос да благословиш и осветиш това вино/вода за душите на всички онези, които пият от него/нея, за да може да го направят във възпоменание на кръвта на Твоя Син, която беше пролята за тях, за да може те да Ти свидетелстват, о, Боже, Вечний Отче, че си спомнят винаги за Него, за да може да имат Неговия Дух да бъде с тях. Амин” (У. и З. 20:79).

Обредът на причастието се изпълнява много просто и с благоговение.

- Внимателно прегледайте причастните молитви. Обмислете значението на всеки израз.

Заветите, които подновяваме по време на причастието

- Кои завети подновяваме по време на причастието? Какви благословии ни обещава Господ, ако спазваме тези завети?

Всеки път, когато вземаме от причастието, ние подновяваме своите завети с Господ. Заветът е свято обещание между Господ и Неговите деца. Заветите, които сключваме, са заявени съвсем ясно в причастните молитви. Важно е да знаем какви са тези завети и какво означават те.

Ние сключваме завет да вземем върху си името на Исус Христос. С това показваме, че желаем да бъдем отъждествявани с Него и Неговата Църква. Ангажираме се да служим на Него и на нашите ближни. Обещаваме, че няма да донесем срам или укор върху това име.

Ние сключваме завет да си спомняме винаги за Исус Христос. Всички наши мисли, чувства и действия да бъдат повлияни от Него и Неговата мисия.

Обещаваме да спазваме Неговите заповеди.

Ние поемаме тези задължения, когато се кръщаваме (вж. У. и З. 20:37; Мосия 18:6–10,). По този начин, когато вземаме от причастието, ние подновяваме заветите, които сме склучили, когато сме се кръстили. Исус ни е дал модела, по който да вземаме причастието (вж. 3 Нефи 18:1–12) и е казал, че когато следваме този модел, вярвайки в Неговото име, ще получим опрощение на греховете си (вж. Превода на Джозеф Смит, Матей 26:24).

Господ обещава, че ако спазваме своите завети, ние винаги ще имаме Неговия дух да бъде с нас. Човек, който е воден от Духа, ще има знанието, вярата, силата и праведността, необходими за получаване на вечен живот.

- Какво можем да правим, за да помним тези обещания през седмицата?

Нашето отношение при вземане на причастието

- Как можем да се подготвим да вземем от причастието? За какво можем да мислим по време на причастието, така че да си спомняме за Единението на Спасителя?

Преди да вземем от причастието, ние трябва да се подготвим духовно. Господ подчертава, че никой не трябва недостойно да взема от причастието. Това означава, че ние трябва да се покаем за греховете си, преди да вземем от причастието. Писанията казват, “Ако някой е съгрешил, нека той да не взема, докато не се помири” (У. и З. 46:4). Господ напътства своите ученици сред нефитите, “Да не допускате никого съзнателно да взема от Моята плът и кръв, без да е достоен, когато ги раздавате. Защото, който яде и пие от Моята кръв и плът, без да е достоен, той яде и пие осъждение за душата си” (3 Нефи 18:28–29).

По време на службата за причастието ние трябва да освободим умовете си от всички светски мисли. Следва имаме дух на молитва и благоговение. Следва да мислим за Единението на нашия Спасител и да бъдем благодарни за него. Следва да правим преглед на живота си и да търсим начини да го

За учителите: Ако голяма част от участниците са родители, може да ги поканите да споделят идеи как те могат да помогнат на своите деца да се подготвят благоговейно да вземат от причастието.

усвършенстваме. Следва също така да подновяваме своята решимост да спазваме заповедите.

Не е необходимо да бъдем свършени, преди да вземаме от причастието, но трябва да имаме дух на покаяние в сърцето си. Отношението, с което вземаме от причастието влияе на нашето преживяване. Ако вземаме от причастието с чисто сърце, ние получаваме обещаните от Господ благословии.

- Защо мислите, че достойното вземане от причастието увеличава нашата духовна сила?

Допълнителни стихове

- 1 Коринтяните 11:27–29 (вземайте от причастието достойно)
- Иоана 4:5–14 (Исус е живата вода)
- Иоана 6:30–35 (Исус е хлябът на живота)

ГОСПОДНИЯТ ДЕН

Глава 24

Значението на Господния/съботния ден

- Какво представлява съботният ден?

“Помни съботния ден, за да го освещаваш” (Изход 20:8; вж. и У. и З. 68:29).

Думата *събота* идва от еврейска дума, означаваща *почивка*. Преди Възкресението на Исус Христос съботният ден отбелязвал деня, в който Бог си починал, след като завършил Сътворението. Той бил символ за завета между Бог и Неговия народ. В книгата Битие четем, че Бог създал небесата и земята в шест периода от време, които нарекъл дни: “И на седмия ден, като свърши Бог делата, които беше създал, на седмия ден си почива от всичките дела, които беше създал. И благослови Бог седмия ден и го освети” (Битие 2:2–3). Сега Господния ден също така отбелязва Възкресението на Исус Христос.

Всеки седми ден е Господен ден. Той е един свят ден, който Бог ни е определил, за да почиваме от всекидневния си труд и да Му се покланяме.

Целта на Господния ден

- Как бихте обяснили целта на Господния ден на човек, който не знае за този ден?

Исус ни учи, че Господният ден бил създаден за полза на човека (вж. Марка 2:27). Целта на неговото създаване е да имаме един ден от седмицата, в който да насочваме мислите и действията си към Бог. Той не е просто ден да си починем от работа. Това е свещен ден, който трябва да бъде прекаран в поклонение и благоговение. Когато си почиваме от обичайните всекидневни дейности, нашите умове се освобождават

за размишление върху духовни въпроси. В този ден трябва да подновяваме своите завети с Господ и да подхранваме душите си с духовни неща.

- Определете какво можете да правите, за да бъдете в хармония с целта на Господния ден, подготвяйки се за него през всяка седмица.

Историята на Господния ден

Седмият ден е бил осветен от Бог като Шабат или съботен ден при сътворението на земята (вж. Битие 2:2–3). От най-ранни времена традицията на свещения седми ден е била запазена сред различни народи на земята. Бог е подновил заповедта към израилтяните, отнасяща се до този ден, като казва, “Помни съботния ден, за да го освещаваш” (Изход 20:8). Освещаването на Господния ден било също и знак, че израилтяните били Негов заветен народ (вж. Изход 31:12–13, 16; Исаия 56:1–8; Еремия 17:19–27).

Но някои юдейски ръководители създали много ненужни правила, отнасящи се до този ден. Те решили какво разстояние човек можел да извърви, какъв възел можел да завърже и т. н. Когато някои юдейски ръководители упрекнали Исус Христос за това, че изцелявал болни в Господния ден, Исус им напомнил, че това е ден, създаден за полза на хората.

Нефитите също освещавали Господния ден според Божиите заповеди (вж. Яром 1:5).

В днешно време Господ е повторил Своята заповед, че следва да помним Господния ден и да го пазим свят (вж. У. и З. 68:29).

Господният ден

- Защо Господният ден бил променен от седмия на първия ден от юдейската седмица?

До възкресението на Исус Христос Той и Неговите ученици почитали седмия ден като Господен. След Неговото възкресение неделята станала свят Господен ден в памет на Неговото възкресение на този ден (вж. Деянията 20:7; 1 Коринтяните 16:2).

Оттогава Неговите последователи установили неделния ден като Господен. И в двата случая имало шест дни за работа и един за почивка и богослужение.

Господ ни е дал пряка заповед в тези последни дни ние също да почитаме неделята като наш Господен ден (вж. У. и З. 59:12).

- Как нашето поклонение в Господния ден ще бъде повлияно от това да помним Възкресението?

Да пазим Господния ден свят

- Какво означава да пазим Господния ден свят?

Първо, Господ желае от нас да освещаваме този ден. В откровение, дадено на Джозеф Смит през 1831 г., Господ е заповядал на светиите да отиват в молитвения дом и да принасят в жертва свещенодействията си, да почиват от труда си и да се покланят на Всевишния (вж. У. и З. 59:9–12).

Второ, той желае да си почиваме от своята всекидневна работа. Това означава, че не трябва да извършваме работа, която да ни пречи да отдадем пълното си внимание на духовните неща. Господ казва на израилтяните, “да не вършиш никаква работа, ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито добитъкът ти” (Изход 20:10). Нашите пророци са казали, че на този ден не трябва да пазаруваме, да ловуваме, да ходим на риба, да посещаваме спортни прояви или да участваме в подобни дейности.

Президент Спенсър У. Кимбъл обаче предупреждава, че ако просто безделничим и не правим нищо на този ден, ние не го пазим свят. Господният ден изисква съзидателни мисли и действия. (Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., стр. 170.)

Кои неща *можем* да вършим в Господния ден? Пророк Исаия ни е казал, че следва да се откажем от вършене на неща за свое удоволствие и следва “да нарече(м) събота наслада, света на Господа, почитаема” (Исаия 58:13).

За учителите: Можете да помогнете на членовете на класа или семейството да помислят по-задълбочено върху даден въпрос, като им дадете време да помислят. След като са имали достатъчно време, поканете ги да дадат своите отговори.

Ние следва да се замислим за праведни неща, които да вършим през този ден. Например можем да го пазим свят, като посещавате църковни събрания, четем Светите писания и словата на нашите църковни ръководители, посещаваме болни, възрастни и други обичани от нас хора, слушаме възвисяваща музика и пеем химни, молим се на нашия Небесен Отец с възхвала и благодарност, извършваме възложена ни църковна служба, работим семейната си и лична история, разказваме подхранващи вярата истории и даваме свидетелство пред членовете на нашето семейство и споделяме с тях духовни преживявания, пишем писма на мисионери и обични хора, постим с определена цел, прекарваме времето си с нашите деца и други близки у дома.

Като решаваме с какво друго можем да се захванем през Господния ден, ние трябва да се запитаме: Ще ме възвиси ли тази дейност? Ще ме вдъхнови ли тя? Показва ли тя уважение към Господ? Насочва ли тя моите мисли към Него?

Понякога може да се наложи да работим през Господния ден. Трябва да избягваме това винаги, когато е възможно, но ако е абсолютно наложително, ние следва във възможно най-голяма степен да запазим дух на поклонение в сърцата си.

- Помислете за нещо, което можете да правите, за да подобрите усилията си в спазването на Господния ден. Ако сте родител, баба или дядо, помислете за нещо, което можете да правите, за да помогнете на своите деца и внуци да разберат значението на този ден.

Благословии от спазване на Господния ден

- Кои са някои от благословиите, които получаваме от спазване на Господния ден свят?

Ако почитаме Господния ден, ние може да получим големи духовни и материални благословии. Господ казва, че ако освещаваме този ден с благодарност и радост в сърцата си, ние ще бъдем изпълнени с щастие. Той обещава:

“Всичко, що има по земята, е ваше: ... било за храна или за облекло, или за къщи, или за хамбари, или за овощни градини, или за други градини, или за лозя.

Да, всички неща, които произхождат от земята според сезона им, са създадени за полза и употреба от човека, да радват окото и да развеселяват сърцето;

Да, за храна и за облекло, за вкус и за аромат, за усилване на тялото и за оживотворяване на душата” (У. и З. 59:16–19).

Допълнителни стихове

- Изход 31:16–17 (Господният ден е вечен завет между Господ и Неговия народ)
- Мосия 13:16–19; 18:23; Изход 35:1–3; Левит 26:2–4, 6, 12 (съблюдавайте Господния ден като свят)
- Лука 6:1–11 (да правим добро в Господния ден е в хармония със закона)
- Лука 13:11–17; Иоана 5:1–18 (Исус ни дава пример да вършим добро през Господния ден)

Пост

Глава 25

Как да постим правилно

- Какво можем да направим, за да стане постът радостно преживяване?

От времето на Адам Божият народ е постил, за да може да се доближи повече до Бог и да Му се покланя. Исус разкрил значението на поста чрез личния Си пример (вж. Лука 4:1–4). Чрез откровение от последните дни научаваме, че Бог продължава да очаква Неговият народ да пости и да се моли често (вж. У. и З. 88:76).

Постът представлява въздържане от храна и напитки. Пост, провеждан от време на време, е полезен за тялото и помага на ума ни да стане по-деен.

Спасителят ни учи, че постът с определена цел е нещо повече от въздържане от храна и напитки. Ние трябва също така да се съсредоточим върху духовни неща.

Когато постим, следва да се молим

Молитвата е необходима част от поста. На много места в Писанията молитвата и постът се споменават заедно. Нашият пост следва бъде придружен от искрена молитва, като започваме и завършваме поста си с молитва.

Следва да постим с определена цел

Постът може да има много цели. С пост и молитва може да преодолеем множество слабости или проблеми. Понякога може да постим и да се молим за помощ и напътствие на други хора, например член на семейството, който е болен и се нуждае от

За учителите: Бихте могли да разделите членовете на класа или семейството на групи от по два до четири човека, като на всяка група дадете възможност да обсъдят начини, по които да превърнат поста в едно радостно преживяване. След това заедно изгответе списък, който да съдържа идеите на всички -- на дъската или на голям лист хартия.

благословия (вж. Мосия 27:22–23). Чрез пост можем да узнаем истината за всичко, както е направил пророк Алма в Книгата на Мормон. Той казва: “постих и се молих в продължение на много дни, за да мога аз самият да узная тези неща. И сега, самият аз знам, че те са истинни; защото Господ Бог ми ги изяви чрез Светия Си Дух” (Алма 5:46).

Можем да постим, за да помогнем на други хора да прегърнат истината. Постът може да помогне да бъдем утешени в моменти на скръб и печал (вж. Алма 28:4–6). Постът може да ни помогне да се смирим и да се почувстваме по-близо до нашия Небесен Отец (вж. Еламан 3:35).

Целта на нашия пост не се състои в това да впечатлим околните. Господ съветва:

“А когато постите, не бивайте унили, като лицемерите; защото те помрачават лицата си, за да ги виждат човеците, че постят; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда.

А ти, когато постиш, помажи главата си и умий лицето си, за да те не виждат човеците, че постиш” (Матей 6:16–18).

Следва да бъдем весели, когато постим и да не разгласяваме своя пост на останалите.

- Как отношението ни към поста влияе на нашето преживяване, когато постим?

Денят за пост

Светиите от последните дни съблюдават ден за пост в една неделя всеки месец. На този ден не пием и не ядем в продължение на две последователни хранения. Ако вечеряме в събота, после не ядем и пием до вечерята в неделя.

Всички членове, който могат, следва да постят. След кръщението на нашите деца ние следва да ги насърчаваме да постят, но никога не бива да ги насиляваме. Денят за пост е специален ден за нас, ден да се смирим пред Господ в пост и молитва. Той е ден, в който да се молим за опрощение на греховете си, за сила да преодолеем грешките си и сила да прощаваме на околните.

В неделята за пост членовете на Църквата се събират и вземат от причастието. Те укрепват себе си и един друг, като дават своите свидетелства по време на събранието за пост и свидетелства.

- Как ви е било полезно да споделите свидетелството си по време на събрание за пост и свидетелства? Как ви е било полезно да чуете как други хора споделят свидетелствата си?

Дарения от пост

- Защо даваме дарения от пост?

Когато постим всеки месец, Господ желае да помагаме на хората в нужда. Един начин да направим това е да даваме чрез свещеническите ръководители парите, които бихме похарчили за храна за тези две хранения. Следва да даваме толкова щедро, колкото можем. Чрез нашите дарения от пост ние работим съвместно с Господ в посрещане на нуждите на нашите братя и сестри, които са изпаднали в по-неблагоприятни обстоятелства.

Когато постим, ние сме благославяни

- Какви благословии можем да получим, когато постим по правилния начин?

Исаия, пророк от Стария завет, пише за изобилните Господни благословии за хората, които постят и помагат на нуждаещите се. Обещани са ни мир, по-добро здраве и духовно напътствие. Исаия описва благословиите, които идват с поста: “Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, и здравето ти скоро ще процъфне; правдата ти ще върви пред тебе, и славата Господна ще ти бъде задна стража. Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря! Ще извикаш, и Той ще рече: Ето Ме!” (Исаия 58:8–9,).

Постът прави живота ни по-добър и ни дава допълнителна сила. Той ни помага да живеем според останалите принципи на Евангелието, защото ни доближава повече до Господ.

Постът ни учи на самоконтрол

Постът ни помага да развием сила на характера. Когато постим правилно, ние ще се научим да управляваме своите апетити и страсти. Ние ставаме малко по-силни, когато сме доказали на

себе си, че имаме самоконтрол. Ако научим децата си да постят, те ще развият духовната сила да преодоляват по-големи изкушения по-нататък в живота си.

Постът ни дава духовна сила

Когато постим мъдро и с молитва, ние укрепваме своята вяра. С тази вяра ще имаме по-голяма духовна сила. Например Алма (пророк от Книгата на Мормон) разказва историята за повторната среща със синовете на Мосия много години след тяхното чудно обръщане във вярата. Той почувствал голяма радост, когато научил, че те са укрепили вярата си и са развили голяма духовна сила. Те развили тази сила, защото “се бяха отдавали на много молитви и пост; ето защо, притежаваха духа на пророчеството и духа на откровението” (Алма 17:3).

Синовете на Мосия проповядвали 14 години на ламанитите. Тъй като синовете на Мосия постили и се молили, Господният Дух увеличил силата на думите им. Това им дало голям успех в тяхната мисионерска работа. (Вж. Алма 17:4.)

Спасителят казва на хората, които постят правилно, “Отец ти, който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве” (Матей 6:18).

- Как може постът да увеличи нашата духовна сила да устояваме на изкушенията, да получаваме откровение и да вършим праведни дела?

Допълнителни стихове

- Лука 2:37; Алма 45:1 (поклонение пред Бог чрез поста)
- Исаия 58:3–11 (правилният пост)
- Мосия 27:19, 23 (пост за болните)
- 3 Нефи 27:1–3; Изход 34:27–28 (пост за откровение и свидетелство)
- Алма 6:6; 17:9 (пост за хората, които не познават Бог)
- Деяния 13:2–3 (пост за избор на църковни служители)
- Мосия 4:26 (запазване на опрощение за нашите грехове като помагаме на хората в нужда)

Жертва

Глава 26

Същност на жертвата

Същността на жертвата е да даваме на Господ това, което Той изисква от нас -- да отделяме от нашето време, от нашите земни притежания и от нашата енергия, за да придвижваме Неговото дело напред. Господ е заповядал, “Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда” (Матей 6:33). Нашето желание да жертваме е признак за нашата отдаденост на Бог. Хората винаги са били изпитвани, за да се види дали ще поставят Бог на първо място в живота си.

- Защо е важно да се жертва според волята на Господ, без да очакваме нищо в замяна?

Законът за жертвата се спазвал в древността

- Какво било значението на жертвите, принасяни от Господния заветен народ в древността?

От времето на Адам и Ева до времето на Исус Христос Господният народ упражнявал закона за жертвата. Било им заповядано да принасят в жертва първородните животни от стадата си. Тези животни трябвало да бъдат съвършени, без недостатъци. Обредът бил даден да напомня на хората, че на света щял да дойде Исус Христос, Първородният на Отца. Той щял да бъде съвършен във всяко отношение и щял да принесе Себе Си като жертва за греховете ни. (Вж. Моисей 5:5–8.)

Исус наистина дошъл и принесъл Себе Си в жертва точно така, както било проповядвано на хората. Благодарение на Неговата жертва всеки ще бъде спасен от физическа смърт чрез

За учителите: Не е необходимо да преподадете целия материал, даден във всяка глава. Когато с молитва се подготвите да я преподадете, търсете напътствието на Духа, за да разберете върху кои раздели на главата да се спрете и кои въпроси да зададете.

Възкресението и всички могат да бъдат спасени от греховете си чрез вяра в Исус Христос (вж. глава 12 на този учебник).

Единителната жертва на Христос бележи края на кръвните жертви. Тази видима, материална жертва била заместена от обряда на причастieto. Обредът на причастieto също бил даден, за да ни напомня за великата жертва на Спасителя. Ние следва често да вземаме от причастieto. Причастните символи, хлябът и водата, ни напомнят за тялото на Спасителя и за Неговата кръв, която Той пролял за нас (вж. глава 23 на този учебник).

- Защо Единението се счита за великата и последна жертва?

Ние и сега трябва да жертваме

- По какъв начин днес се подчиняваме на закона за жертвата?

Макар кръвното жертвоприношение вече да не се извършва, Господ все още изисква жертва от нас. Но сега Той иска от нас друг вид приношение. Той казва: “И вие не ще Ми принасяте повече кръвопролитие; ... вашите всеизгаряния ще бъдат премахнати. ... И вие ще ми принесете в жертва съкрушено сърце и разкаян дух” (3 Нефи 9:19–20). “Съкрушено сърце и разкаян дух” означава, че ние принасяме в жертва дълбока скръб за греховете си, като се смирим и се покаем за тях.

Трябва да сме готови да пожертваме за Господ всичко, което имаме

- Защо хората имат желание да жертват?

Апостол Павел е писал, че ние трябва да станем живи, свети и благоугодни на Бога жертви (вж. Римляните 12:1).

За да бъдем живи жертви, ние трябва да сме готови да дадем всичко, което имаме, за Църквата на Исус Христос на Светиите от последните дни – да изградим царството Божие на земята и да се трудим за осъществяване делото на Сион (вж. 1 Нефи 13:37).

Един млад началник попитал Спасителя, “Какво да сторя, за да наследя вечен живот?” Исус отговорил, “Знаеш заповедите: “Не

убивай”; “Не кради”; “Не лъжесвидетелствай”; “Почитай баща си и майка си”. Богатият човек казал, “Всичко това съм опазил от младостта си”. Когато Исус чул това, казал, “Едно още ти не достига. Продай все що имаш и раздай го на сиромасите и ще имаш съкровище на небето; дойди и Ме следвай”. Когато младият човек чул това, се наскърбил. Той бил много богат и сърцето му било при богатствата му. (Вж. Лука 18:18–23; вж. и картината в тази глава.)

Младият началник бил добър човек. Но когато трябвало да бъде изпитан, той не бил охотен да жертва своите земни притежания. За разлика от това Господните ученици Петър и Андрей били готови да жертват всичко заради Божието царство. Когато Исус им казал, “Дойдете след Мене ... те веднага оставиха мрежите и отидоха след Него” (Матей 4:19–20).

Подобно на тези ученици и ние можем да предложим своите всекидневни действия като жертва за Господ. Можем да кажем “Да бъде волята Ти”. Авраам направил това. Той живял на земята преди Христос, по времето, когато се изисквали кръвна жертва и всеизгаряне. Като изпитание за вярата на Авраам Господ му заповядал да принесе в жертва своя син Исаак. Исаак бил единствения син на Авраам и Сара. Заповедта да го принесе в жертва била извънредно мъчителна за Авраам.

Но въпреки това той и Исаак извървели дългия път до планината Мория, където трябвало да бъде принесена жертвата. Пътували в продължение на три дни. Представете си какви били мислите на Авраам и каква мъка изпитвал той. Синът му трябвало да бъде принесен в жертва на Господ. Когато стигнали планината Мория, Исаак донесъл дървата, а Авраам пренесъл огъня и ножа до мястото, където трябвало да построят олтар. Исаак казал, “Тате... Ето огъня и дървата, а где е агнето за всеизгарянето?” Авраам отговорил, “Синко, Бог ще си промисли агнето за всеизгаряне”. След това Авраам построил олтар и наредил дървата на него. Той завързал Исаак и го положил върху дървата. След това взел ножа да го убие. В този момент Господен ангел го спрял с думите, “Аврааме... Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му сториш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от

Бога, понеже не пожали за Мене и сина си, единствения си син” (Вж. Битие 22:1–14.)

Авраам трябва да е бил обзет от голяма радост, когато от него вече не се изисквало да пожертва сина си. Но той обичал Господ толкова, че бил готов да направи всичко, което Господ поискал от него.

- Какви примери за жертва сте видели в живота на хора, които познавате? Какви примери за жертва сте видели в живота на ваши предци? А в живота на ранни членове на Църквата? А в живота на хората в Писанията? Какво сте научили от тези примери?

Жертвата ни помага да се подготвим да живеем в Божието присъствие

Единствено чрез жертвата можем да станем достойни да живеем в Божието присъствие. Единствено чрез нея можем да се радваме на вечен живот. Много хора, които са живели преди нас, са пожертвали всичко, което са имали. Ние трябва да сме готови да направим същото, ако ще получим богатата награда, на която те се радват.

Може от нас да не се поиска да пожертваме всичко. Но като Авраам, и ние трябва да сме готови да пожертваме всичко, за да станем достойни да живеем в Господното присъствие.

Господният народ винаги е жертвал много и по много различни начини. Някои членове понесат трудности и присмех заради Евангелието. Някои новопокръстени в Църквата са отхвърляни от семействата си. Дългогодишни приятели се отвърщат от тях. Някои членове на Църквата са губели работата си; други живота си. “И всеки, който е оставил къщи или братя, или сестри, или баща, или майка, или жена, или чада, или ниви, заради Моето име, ще получи стократно и ще наследи вечен живот” (Матей 19:29).

Когато нашето свидетелство за Евангелието израства, ние ставаме способни да правим по-големи жертви за Господ. Обърнете внимание на жертвите, направени от членове на Църквата:

Член на Църквата в Германия спестявал десетъка си с години, докато носител на свещеничеството успял да го посети и да го приеме.

Посещаваща учителка от Обществото за взаимопомощ служила 30 години, без да пропусне нито една среща.

Група светии в Южна Африка три дни пътували прави, за да могат да чуят и видят Господния пророк.

На областна конференция в Мексико членове на Църквата спели на земята и постели, докато се провеждала конференцията. Те похарчили всичките си пари, за да дойдат и да присъстват на конференцията и не им останало нищо за храна и подслон.

Едно семейство продали колата си, за да получат сумата, която искали да дарят за строежа на храм.

Друго семейство продали къщата си, за да имат пари да отидат в храма.

Мнозина верни светии от последните дни разполагат с малко пари, с които да се издържат, но въпреки това плащат своя десетък и дарения от пост.

Един брат пожертвал своята работа, защото отказал да работи в неделя.

В един клон младежите пожертвали от времето си свободно и доброволно, за да се грижат за по-малките деца, докато техните родители помагали в построяването на сграда за събрания.

Млади мъже и жени се отказват от добри възможности за работа, образование или спортна кариера, за да служат като мисионери.

Могат да се дадат и много други примери за хора, които дали жертва на Господ. И все пак мястото в царството на нашия Небесен Отец си струва всяка жертва на нашето време, таланти, енергия, пари и живот. Чрез жертвата можем да получим знание от Господ, че сме приети от Него (вж. У. и З. 97:8).

- Защо мислите, че нашето желание да жертваме е свързано с готовността ни да живеем в Божието присъствие?

Допълнителни стихове

- Лука 12:16–34 (където е съкровището ни, там е и сърцето ни)
- Лука 9:57–62 (необходима е жертва, за да бъдем достойни за царството)
- У. и З. 64:23; 97:12 (днес е ден за жертва)
- У. и З. 98:13–15 (всеки, които отдаде живота си за Господ, ще го намери)
- Алма 24 (хората от народа на Амон пожертвали живота си, вместо да нарушат клетвата си пред Господ)

Труд и лична ОТГОВОРНОСТ

Глава 27

Трудът е вечен принцип

- Какви преживявания сте имали, показващи ви важноста на труда?

Нашият Небесен Отец и Исус Христос ни показват чрез Своя пример и учения, че трудът е важен на небесата и на земята. Бог работил, за да сътвори небесата и земята. Направил така, че моретата да се съберат на едно място и да се появи сушата. Направил така, че тревата, растенията и дърветата да растат по земята. Сътворил слънцето, луната и звездите. Сътворил всяко живо същество в морето и на земята. След това поставил Адам и Ева на земята, за да се грижат за нея и да владеят над другите същества. (Вж. Битие 1:1–28.)

Исус казва, “Отец Ми работи до сега, и Аз работя” (Иоана 5:17). Той също казва, “Ние трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил” (Иоана 9:4).

Заповядано ни е да се трудим

Трудът е бил начин на живот на земята, откакто Адам и Ева напуснали Едемската градина. Господ казва на Адам, “С пот на лицето си ще ядеш хляб” (Битие 3:19). Адам и Ева обработвали земята, за да осигурят своите нужди и тези на децата си (вж. Моисей 5:1).

Господ казал на израилтяните, “Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела” (Изход 20:9).

За учителите: Опитайте се да помогнете на всеки член на класа или семейството да участва по време на урока. Участниците могат да помагат, като подреждат столовете, отправят откриваща или закриваща молитва, пишат на дъската, четат на глас от Писанията, отговарят на въпроси или обобщават урока.

В ранните дни на възстановената Църква Господ казва на светиите от последните дни, “Сега Аз, Господ, не благоволявам в жителите на Сион, защото има ленивци сред тях” (У. и З. 68:31).

Един Божий пророк казва, “Трудът отново трябва да бъде въздигнат като ръководен принцип в живота на членовете на нашата Църква” (Хибър Дж. Грант, *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant*, 2002 г., стр. 115).

Семейна отговорност

- Кои са някои от отговорностите на бащите, майките и децата в поддържането на дома? Какво могат да правят семействата, за да си разпределят работата?

Родителите заедно полагат усилия, за да осигурят физическото, духовното и емоционалното благосъстояние на своето семейство. Те не трябва да очакват някой друг да поеме тази отговорност вместо тях. Апостол Павел пише, “Но ако някой не промишлява за своите, а най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата, и от безверник е по-лош” (1 Тимотея 5:8).

Семейните двойки трябва да търсят вдъхновение от Господ и да следват съвета на пророците, когато разпределят отговорностите помежду си. Създаването на дом, където евангелските принципи се преподават всеки ден и където царят любов и ред, е също толкова важно, колкото осигуряването на основни нужди като храна и облекло.

Децата следва да изпълняват своята част от работата в семейството. Необходимо е те да имат домашни задължения според възможностите си. Те трябва да бъдат хвалени за успехите си. Доброто отношение към труда и добрите трудови навици и умения се усвояват чрез успешен опит у дома.

Някои хора срещат трудности, когато се опитват да се грижат за семействата си. Хронична болест, загубата на брачен партньор или грижата за по-възрастен родител, могат да увеличат отговорностите в дома. Нашият Небесен Отец не забравя за семействата в такива ситуации и им дава сила, за да изпълняват задълженията си. Той винаги ще ги благославя, ако те Го молят с вяра.

Можем да изпитваме радост от труда си

- Как нашето отношение към труда се отразява на нашата работа?

За някои хора трудът е като робство. За други той е вълнуваща част от живота. Един от начините да се радваме на всички благословии на живота е да се научим да обичаме труда.

Не всички можем да избираме работата, която вършим. Някои от нас се трудят дълги часове да си осигурят само най-необходимото. Трудно е да се радваш на такава работа. И въпреки това, най-щастливите хора са се научили да се радват на работата си, каквато и да е тя.

Можем да си помагаме един на друг в своята работа. И най-тежкият товар става по-лек, когато някой го споделя.

Нашето отношение към работата е много важно. Следната история показва как един човек гледал отвъд своя всекидневен труд. Един пътник минал покрай каменоломна и видял трима мъже да работят. Той попитал всеки от тях какво правел. Отговорът на всеки мъж разкрил различното отношение към една и съща работа. “Троша камъни”, отвърнал първият мъж. Вторият отговорил, “Печеля по три златни монети всеки ден.” Третият мъж се усмихнал и казал, “Помагам в изграждането на дома Божий”.

С всяка честна работа ние можем да служим на Бог. Цар Вениамин, пророк на нефитите, казва, “Когато сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог” (Мосия 2:17). Ако нашата работа осигурява единствено нашите собствени нужди или нуждите на семейството ни, ние все пак помагаме на някои от Божиите деца.

- Как можем да подобрим отношението си към нашата работа?

Бог осъжда леността

Господ не е доволен от хората, които са мързеливи и бездейни. Той казва, “ленивецът не ще има място в Църквата, освен ако не се покае и не се поправи” (У. и З. 75:29). Той също е заповядал, “Не бъди ленив, защото този, който е ленив, не трябва да яде хляба, нито да носи одеждите на работника” (У. и З. 42:42).

От най-ранните дни на Църквата пророците учели светиите от последните дни да бъдат независими, да се издържат сами и да избягват безделието. Никой истински светия от последните дни няма просто да прехвърли отговорността за собствената си издръжка на някой друг. Доколкото е в състояние, той ще осигурява своите нужди и тези на семейството си.

Доколкото са в състояние, членовете на Църквата следва да поемат отговорността да се грижат за своите роднини, които не могат да се грижат сами за себе си.

- Как безделието влияе на отделния човек? А на семейството? А на обществото?

Труд, почивка и отдих

- Защо е важно да се поддържа баланс между работата, почивката и отдиха?

Всеки от нас следва да открие подходящия баланс между работата, почивката и отдиха. Има една стара поговорка: “Да не правиш нищо е най-трудната работа, защото човек никога не може да спре да си почине”. Без работа почивката и отдихът нямат смисъл.

Да почиваш не е само приятно и необходимо, но на нас ни е заповядано да почиваме през Господния ден (вж. Изход 20:10; У. и З. 59:9–12). Този ден на почивка след шест дни работа дава бодрост за дните след това. Господ обещава също “всичко, що има по земята” на хората, които освещават Господния ден (вж. У. и З. 59:16–20; вж. и глава 24 на този учебник).

През останалите дни от седмицата, в допълнение на своята работа, ние можем да усъвършенстваме талантите си и да отделяме време за своето хоби, за забавления или други дейности, които да ни ободряват.

- Какво можем да направим, за да поддържаме добър баланс между работата, почивката и отдиха? Как могат родителите да помагат на децата си да поддържат този баланс?

Благословиите на труда

- Кой са някои от благословиите, които произлизат от честния труд?

Господ открил на Адам, “С пот на лицето си ще ядеш хляб” (Битие 3:19). Освен светски, това е също закон за спасение на душата на Адам. Няма истинска граница между духовния, умствения и физическия труд. Трудът е основополагащ за нашето израстване, за развитието на нашия характер и за чувството на удовлетворение, непознато на безделника.

Президент Дейвид О. Макей казва, “Нека осъзнаем, че привилегиите на труда е дар, че силата за работа е благословия, че любовта към труда е успех” (*Pathways to Happiness*, 1957 г., стр. 381).

“Човеците са, за да могат да имат радост” (2 Нефи 2:25). Трудът е ключ към пълната радост в Божия план. Ако сме праведни, ние ще се върнем да живеем с нашия Небесен Отец и ще има работа, която да вършим. Когато ставаме като Него, работата ни, делото ни, ще става като Неговото. А неговото дело е “да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека” (Моисей 1:39).

Допълнителни стихове

- Моисей 4:23–25 (на Адам е казано, че ще работи цял живот, за да се прехранва)
- У. и З. 56:16–17 (Бог предупреждава богатите и бедните да се пазят от алчността, завистта и мързела)
- У. и З. 58:26–29 (човеците трябва да бъдат ревностно заети в добро начинание)
- Матей 25:14–30 (притчата за талантите)
- Ефесяните 4:28 (не кради, а работи)
- 1 Солунците 4:11–12 (работи със собствените си ръце)
- 2 Нефи 5:17 (Нефи учи народа си да бъде трудолюбив и да се труди)

Служба

Глава 28

Как можем да служим

- Помислете за хора, които са служили на вас и на членовете на вашето семейство.

Исус казва, “Аз съм всред вас, като онзи, който слугува” (Лука 22:27). Като истински последователи на Исус ние също трябва да служим на другите.

Да служим означава да помагаме на хората, които се нуждаят от помощ. Службата, подобна на Христовата, е мотивирана от чистата любов към Спасителя и от любов и загриженост към хората, на които ни е предоставена възможността и ни се дават напътствия да помагаме. Любовта е нещо повече от чувство, когато обичаме другите, ние искаме да им помагаме.

Всеки от нас трябва да има желанието да служи, независимо какъв е неговият доход, възраст или социално положение.

Някои вярват, че само бедните и хората с ниско социално положение трябва да служат. Други мислят, че службата трябва да бъде дело единствено на богатите. Но Исус учи друго.

Когато майката на двама от Неговите ученици Го помолила да почете синовете ѝ в царството Си, Исус отговаря, “който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга” (Матей 20:26–27).

Съществуват много начини да служите. Можем да помагаме на другите икономически, социално, физически и духовно. Например можем да споделяме храна и други неща с хората, които се нуждаят от тях. Можем да помагаме на нуждаещите се, като даваме щедро дарение от пост. Можем да се сприятелим с новодошъл. Можем да посадим градина за възрастен човек или да се грижим за някой, който е болен. Можем да

проповядваме Евангелието на някой, който се нуждае от истината или да утешим скърбящ човек.

Можем да извършваме малки или големи постъпки на служба. Никога не трябва да пропускаме възможност да помогнем на някого, само защото не можем да вършим велики дела. Една вдовица разказва за две деца, които почукали на вратата ѝ скоро след като се преместила в нов град. Децата донесли кошница с обяд и бележка, на която пишело, “Ако имате някоя задача за нас, повикайте ни”. Вдовицата била зарадвана от малката добрина и никога не я забравила.

Понякога обаче ние трябва да жертваме много, за да служим на някого. Спасителят е дал живота Си в служба към нас.

- Помислете за хора във вашето семейство или квартал, които имат икономическа, социална, физическа или духовна нужда. Помислете как можете да им служите.

Защо Спасителят желае да служим на другите

- Защо Спасителят желае да служим на другите?

Божие дело се реализира чрез службата на жени и мъже, на момчета и момичета. Президент Спенсър У. Кимбъл обяснява: “Бог наистина ни обръща внимание и бди над нас. Но обикновено Той посреща нуждите ни чрез някой друг човек” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., стр. 82.)

Всички ние през целия си живот зависим от помощта на други хора. Когато сме били бебета, нашите родители са ни хранили, обличали са ни и са се грижели за нас. Без тази тяхна грижа ние сме щели да умрем. Докато растем, други хора са ни учили на умения и поведение. Мнозина от нас са имали нужда от грижи при заболяване или от пари по време на финансова криза. Някои от нас молят Бог да благослови страдащите хора, след което не правят нищо за тях. Трябва да помним, че Бог работи чрез нас.

Когато си помагаме едни на други, ние служим на Бог. Цар Вениамин, велик цар, споменат в Книгата на Мормон, учи народа си на този принцип чрез своя начин на живот. Той

служил на своя народ през целия си живот, като сам изкарвал прехраната си, вместо да бъде издържан от хората. В една вдъхновена проповед той обяснява защо обича службата, като казва:

“когато сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог. ...

И ако аз, когото вие наричате ваш цар, се трудя, за да ви служа, тогава не трябва ли вие също да се трудите, за да си служите един на друг?” (Мосия 2:17–18).

- Какво можем да правим, за да бъдем готови да посрещнем нуждите на други хора?

Чрез служба получаваме благословии

- Какви благословии получаваме, като служим на другите?

Когато служим на другите, ние получаваме важни благословии. Чрез службата способността ни да обичаме нараства. Ставаме по-малко егоистични. Когато мислим за проблемите на другите, нашите собствени проблеми не изглеждат толкова сериозни. Трябва да служим на другите, за да получим вечен живот. Бог казва, че онези, които живеят с Него, трябва да обичат Неговите деца и да им служат (вж. Матей 25:34–40).

Когато помислим върху живота на хора, които служат безкористно, ние можем да видим, че те получават повече, отколкото дават. Една такъв човек е светия от последните дни на име Пол, който загубил и двата си крака при злополука. Някои хора на негово място биха станали озлобени и безполезни, но вместо това Пол избрал да мисли за другите хора. Той усвоил професия и спечелил достатъчно пари, за да купи къща. Там той и неговата съпруга приели много бездомни и нежелани деца. Някои от тях били със сериозни недъзи. До смъртта си, 20 години по-късно, той служил на тези деца и на други хора. В замяна на това го обичали много и той не мислел за осакатените си крака. Приблизил към Господ.

Президент Спенсър У. Кимбъл казва, “Ние ставаме самостоятелни, когато служим на други хора -- наистина,

по-лесно е да открием себе си, защото откриваме толкова много хора като нас!" (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, стр. 85–86.)

Възможности за служба

Някои от нас служат само на хората, с които им е приятно да бъдат, като избягват всички останали. Исус обаче ни е заповядал да обичаме и да служим на всички. Има множество възможности за служба (вж. Мосия 4:15–19).

Можем да служим на членовете на своето семейство.

Съпрузите и съпругите трябва да са запознати с взаимните си нужди. Родителите трябва да служат на децата си не само като ги хранят и обличат, но и като ги учат, като играят и работят с тях. Децата могат да служат, като помагат в домакинската работа и като помагат на братята и сестрите си.

Съпрузите и съпругите си служат и помагат едни на други. Те могат да си помагат в грижата за децата, могат също да се подкрепят в личните си интереси и начинания. Майката и бащата може да направят жертва, за да изпратят детето си на мисия. По-голямото момче може да утеши малката си сестричка, която се страхува от тъмното или да ѝ помогне да се научи да чете. Нашите пророци са ни казали, че семейството е най-важната единица в обществото. Трябва добре да служим на семействата си (вж. Мосия 4:14–15).

Ние имаме много възможности да служим на съседите си, на приятелите си и дори на непознати хора. Ако някой съсед има трудности със събирането на реколтата преди буря, можем да помогнем. Ако някоя майка е болна, можем да гледаме децата ѝ или да помогнем с домакинската работа. Ако някой млад мъж се отдалечава от Църквата, можем да го поведем обратно. Ако на някое дете се подиграват, ние можем да се сприятелим с него и да убедим другите да бъдат мили. Не е необходимо да познаваме хората, на които служим. Следва да търсим начини да служим на възможно най-много деца на нашия Небесен Отец.

Ако имаме някакви специални таланти, следва да ги използваме, за да служим на другите. Бог ни благославя с таланти и способности, за да помогнем животът на другите да стане по-добър.

В Църквата имаме възможности да служим. Една от целите на църковната организация е да ни дава възможности да си помагаме едни на други. Членовете на Църквата служат, като извършват мисионерска работа, като поемат ръководни задължения, като посещават други членове на Църквата, като водят класове и като извършват друга църковна работа. В Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни няма професионално свещеничество, така че всички дейности на Църквата трябва да се извършват от членове, които не са професионалисти в тази област.

- Как можем да отделяме достатъчно време за своите семейства при толкова много възможности за служба в Църквата и обществото?

Исус Христос е съвършен пример за служба

- Кои са някои от любимите ви разкази от Писанията, в които Спасителят е пример за служба?

Спасителят ни е дал съвършен пример за служба. Той обяснява, че не е дошъл на земята, за да Му служат, а за да служи и да даде живота Си за нас (вж. Матей 20:28).

Исус обича всички нас повече, отколкото можем да разберем. Когато бил на земята, Той служел на бедните, на невежите, на грешниците и на презрените. Той проповядвал Евангелието на всички, които имали желание да слушат, нахранил тъпци от гладни хора, които дошли да Го чуят, лекувал болни и възкресявал мъртви.

Той е Създател на земята и наш Спасител и въпреки това е извършил много смирени деяния на служба. Малко преди да

За учителите: Когато споделяме свидетелствата си за Исус Христос, ние каним влиянието на Светия Дух. При вашата подготовка и преподаване често търсете възможност да свидетелствате за Спасителя и да каните участниците да правят същото.

бъде разпънат на кръста, Той се срещнал с учениците Си. След като ги учил, Той взел съд с вода и кърпа и измил краката им (вж. Иоана 13:4–10; вж. и картината в тази глава). В онези дни измиването на краката на гостенин е било знак за почит и обикновено е било извършвано от слуга. Исус го направил като пример за любов и служба. Когато с желание служим на другите в дух на любов, ние започваме да ставаме по-подобни на Христос.

- Какво можем да научим от примера за служба на Спасителя?

Допълнителни стихове

- Мосия 2 (речта на цар Вениамин за службата)
- У. и З. 81:5 (подкрепяйте, издигайте, усилвайте)
- Колосяните 3:23–24 (служете на другите, така както бихте служили на Господ)
- Алма 17–18 (Амон служи на царя)
- Галатяните 5:13 (служете си едни на други с любов)

ГОСПОДНИЯТ ЗАКОН за здравето

Глава 29

Телата ни са храмове Божии

Една от големите благословии, които сме получили при идването си на земята, е физическото ни тяло. Имаме нужда от физическо тяло, за да станем като нашия Небесен Отец. Нашите тела са толкова важни, че Господ ги нарича Божии храмове (вж. 1 Коринтяните 3:16–17; 6:19–20). Нашите тела са свети.

Тъй като телата ни са важни, нашият Отец в Небесата желае ние да се грижим добре за тях. Той знае, че можем да бъдем по-щастливи, по-добри хора, ако сме здрави. Светият Дух може да бъде с нас, ако телата и умовете ни са чисти. Нашият Отец знае, че ние сме изкушавани да се отнасяме неразумно към телата си или да приемаме вредни за тях вещества. Поради това Той ни е казал кое е добро за здравето ни и кое е лошо. Голяма част от информацията, която Бог ни е дал за доброто здраве, се намира в Учение и Завети, 89. Това откровение се нарича Словото на мъдростта.

Ние трябва да се подчиняваме на Словото на мъдростта, за да бъдем достойни да влезем в храма. Ако не се подчиняваме на Словото на мъдростта, Господният Дух се оттегля от нас. Ако оскверняваме “Божия храм”, който е нашето тяло, ние нараняваме себе си физически и духовно.

Заповядано ни е да не допускаме в тялото си определени вещества

- Кои вещества Господ ни е заповядал да не приемаме в телата си?
-

Господ ни е заповядал да не прием вино и силни напитки, като това означава напитки, съдържащи алкохол. Първото Президентство учи, че силните напитки често водят до жестокост, бедност, болести и нещастие в дома. Често те са причина за нечестност, загуба на целомъдрие и липса на здрав разум. Те са проклятие за всички, които ги пият. (Вж. "Message of the First Presidency," *Improvement Era*, ноем. 1942 г., стр. 686.) Бременните жени, които пият, могат да причинят физически и умствени увреждания на децата си. Всяка година множество автомобилни злополуки се причиняват от хора, които пият алкохол.

Господ също казва, че "тютюнът не е ... за тялото" (У. и З. 89:8). Той е вреден за нашите тела и духове. Не трябва да пушим цигари, пури или да дъвчем тютюн. Учените са доказали, че тютюнът причинява много болести и че може да увреди неродени деца.

Господ също ни съветва да не прием "горещи напитки" (У. и З. 89:9). Църковните ръководители са казали, че това означава кафе и чай, които съдържат вредни вещества. Трябва да избягваме всички напитки, които съдържат вредни вещества.

Ние не трябва да използваме наркотични или фармацевтични вещества, освен ако те не са необходими като лекарство. Някои от тях са дори по-вредни от алкохола и тютюна (които също са наркотици). Хората, които злоупотребяват с наркотици, трябва да потърсят помощ, да се молят за сила и да се посъветват със своя епископ, така че да могат напълно да се покаят и да станат чисти.

Трябва да избягваме всички вещества, за които знаем, че са вредни за тялото ни. Не трябва да употребяваме нищо, което предизвиква зависимост. Ние също следва да избягваме преяждането. Словото на мъдростта не ни казва всичко, което трябва да избягваме, но ни дава напътствия за това. То е ценен закон за живота ни на земята. Но също така е и важен духовен закон.

За учителите: Съставянето на списък може да предизвика интерес и да помогне на участниците да съсредоточат своето внимание. Докато членовете на семейството или класа обсъждат веществата, които Господ е заповядал да не допускаме в телата си, вие може да помолите някого да пише отговорите им на дъската или на голям лист хартия. Можете да направите същото докато те обсъждат здравословните за телата ни храни.

Като живеем според Словото на мъдростта, ние ставаме духовно по-силни. Пречистваме телата си, така че Господният Дух да може да обитава с нас.

- Кой са някои от субстанциите, не споменати специално в Словото на мъдростта, които следва да избягваме?

Учени сме, че определени храни са полезни за тялото ни

- Според Словото на мъдростта кои са храните, препоръчани от Господ като добри за нас?

Плодовете, зеленчуците и здравословните растения са полезни за нас. Ние трябва с мъдрост и благодарност да се храним с тях.

Месото на птиците и животните също е дадено за наша храна. Но ние трябва да ядем месо умерено (вж. У. и З. 49:18; 89:12). Рибата също е полезна храна.

Зърнените храни са полезни за нас. Особено добра храна е пшеницата.

- Как ви е благословило храненето с тези храни?

Трудът, почивката и физическите упражнения са важни

- Какво общо имат труда, почивката и физическите упражнения с Господния закон за здравето?

Освен Учение и Завети 89 и на други места в Писанията ни се казва как да бъдем здрави. Там ни се казва, “Престанете да бъдете лениви, престанете да бъдете нечисти, ... престанете да спите по-дълго, отколкото е нужно, оттегляйте се в леглото си рано, та да не сте уморени, ставайте рано, та телата и умовете ви да могат да бъдат ободрени” (У. и З. 88:124). Казано ни е също, “Шест дни да работиш и да свършиш всичките си дела” (Изход 20:9). Господ ни съветва да не се захващаме с работа, за която нямаме сили (вж. У. и З. 10:4).

Един пророк от последните дни е казал, че следва да се грижим за здравето на телата си. Той съветва, “Хранителните ястия, редовните физически упражнения и съответният сън са необходими за силно тяло, точно както последователното изучаване на

Писанията и молитвата укрепват ума и духа” (Томас С. Монсън, в Conference Report, окт. 1990 г., стр. 60; или *Ensign*, ноем. 1990г., стр. 46).

Благословии от живота според Господния закон за здравето

- На какви благословии се радваме, когато се подчиняваме на Словото на мъдростта?

Нашият Небесен Отец ни е дал закони за здравето, за да ни научи как да се грижим за телата си. В Писанията четем за Божиите закони: “не временна заповед ... дадох Аз ... , защото Моите заповеди са духовни” (У. и З. 29:35). Това означава, че Неговите заповеди, засягащи физическото ни състояние, са за наше добро в духовен план.

Когато спазваме Господния закон за здравето и се подчиняваме на другите Му заповеди, Господ обещава да ни благослава физически и духовно.

Във физическо отношение ни е обещано добро здраве. В резултат от това добро здраве, ние “ще тича(ме) и няма да се уморява(ме); и ще ходи(м) и няма да отпада(ме)” (У. и З. 89:20). Това е голяма благословия, но обещаните ни духовни благословии са дори по-големи от физическите.

Господ ни е обещал че намерим “мъдрост и големи съкровища от познание, тъкмо скрити съкровища” (У. и З. 89:19). Светият Дух ще ни учи на важни истини чрез откровение. Президент Бойд К. Пакър учи: “Нашето физическо тяло е инструмент на духа ни. В това удивително откровение, Словото на мъдростта, ни е казано как да пазим тялото си от нечистотии, които могат да притъпят и дори унищожат деликатните сетива, които участват в духовното общуване. Словото на мъдростта е ключ към личното откровение” (в Conference Report, окт. 1989 г., стр. 16; или *Ensign*, ноем. 1989 г., стр. 14).

Господ също така обещава, че погубващият ангел ще ни подмине. Президент Хибър Дж. Грант казва, “Ако вие и аз желаем благословиите на живота, ако искаме здраве, сила на тялото и

ума, ако желаем погубващият ангел да ни подмине, така както е станало с чедата Израилеви, ние трябва да се подчиняваме на Словото на мъдростта; тогава Бог е обвързан и благословиите ще се излеят върху нас” (*Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant*, 2002 г., стр. 192).

- Как можем да помагаме на децата и младежите да разберат вечната важност на Словото на мъдростта?
- Какво можем да правим, за да помагаме на членове на семейството и приятели, които намират за трудно да се подчиняват на Словото на мъдростта?

Допълнителни стихове

- Съдии 13:13–14; Притчи 20:1; Исаия 5:11–12; Даниил 1 (избягвайте спиртни напитки)
- У. и З. 59:16–20 (плодовете на земята дадени за полза на човека)
- Притчи 23:20–21 (предупреждение за пиянството, лакомията и мързела)
- У. и З. 136:24 (прекратете пиянството)

Милосърдие

Глава 30

Какво е милосърдие?

- Как бихте определили милосърдието?

Животът на Спасителя отразява Неговата чиста любов към цялото човечество. Той дори дал живота Си за нас. Милосърдието е чистата любов, която нашият Спасител Исус Христос изпитва. Той ни е дал заповед да се обичаме един друг така, както Той ни обича. Писанията ни казват, че милосърдието произлиза от едно чисто сърце (вж. 1 Тимотея 1:5). Ние изпитваме чиста любов, когато от сърце показваме искрена загриженост и съчувствие към всички наши братя и сестри.

Милосърдието е най-висшата добродетел

Пророк Мормон ни казва, “Затова дръжте се за милосърдието, което е най-великото от всичко, защото всички неща трябва да свършат, а милосърдието е чистата любов Христова и устоява навеки” (Мороний 7:46–47; вж. и 1 Коринтяните 13; 2 Нефи 26:30; Мороний 7:44–45, 48).

Спасителят ни е дал Своя живот за пример, който да следваме. Той е Божият Син. Той изпитвал свършена любов и ни е показал как да обичаме. Чрез Своя пример ни е показал, че нашите духовни и физически нужди не са по-важни от тези на нашите ближни. Преди да даде живота Си за нас, Той казва:

“Това е Моята заповед, да се любите един друг, както Аз ви възлюбих.

Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си” (Иоана 15:12–13).

Говорейки на Господ, Мороний казва:

“аз си спомням, че Ти каза, че си възлюбил света тъй, че да отдадеш живота Си за света. ...

И сега, аз знам, че тази любов, която Ти си имал към чедата човешки, е милосърдието; ето защо, ако човеците нямат милосърдие, те не могат да наследят онова място, което си приготвил в обиталищата на Твоя Отец” (Етер 12:33–34).

Може и да не е необходимо да дадем живота си, както е направил Спасителят. Но можем да имаме милосърдие, ако Го поставим в центъра на живота си и следваме Неговия пример и учения. Подобно на Спасителя, ние също можем да благославяме живота на нашите братя и сестри тук на земята.

- Защо милосърдието е най-висшата добродетел?

Милосърдието включва помощ за болните, страдащите и бедните

Спасителят ни е дал много учения под формата на истории и притчи. Притчата за добрия самарянин ни учи, че ние трябва да даваме на нуждаещите се, независимо от това дали те са наши приятели или не (вж. Лука 10:30–37; вж. и Джеймс Е. Талмидж, *Jesus the Christ*, 3-то изд., 1916 г., стр. 430–432). В тази притча Спасителят разказва за един човек, който пътувал до друг град. По пътя бил нападен от разбойници. Те го били, откраднали дрехите и парите му и го оставили полумъртъв. Един свещеник минал оттам, видял го и отминал. После минал и един левит, погледнал го и отминал. Но един самарянин, който като такъв бил презиран от юдеите, се приближил и когато видял човека, се смилил над него (вж. картината в тази глава). Добрият самарянин коленичил до него, превързал раните му и го отвел с магаре до една странноприемница. Платил на съдържателя, за да се грижи за него до оздравяването му.

Исус ни учи, че трябва да даваме храна на гладните, подслон на бездомните и облекло на бедните. Когато посещаваме болните и тези, които са в затвора, то е все едно, че правим това за Него самия. Той обещава, че ако правим така, ние ще наследим царството Му. (Вж. Матей 25:34–46.)

Не следва да се опитваме да решим дали човекът наистина заслужава помощта ни или не (вж. Мосия 4:16–24). Ако първо сме се погрижили за нуждите на семейството си, тогава следва да помогнем на всички, които имат нужда от помощ. По този начин ще бъдем като нашия Отец в Небесата, Който кара дъжда да вали както върху праведните, така и върху неправедните (вж. Матей 5:44–45).

Президент Томас С. Монсън ни напомня, че има хора, които се нуждаят от нещо повече от материални неща:

“Нека си зададем въпросите: “Дали съм сторил нещо добро в света днес? Дали съм помогнал на някого в нужда?” (*Hymns*, по. 223). Каква формула за щастие! Каква рецепта за удовлетворение, за вътрешен мир -- да сме предизвикали благодарност у друго човешко същество.

Възможностите ни да дадем от себе си са наистина неограничени, но и нетрайни. Има сърца, които да зарадваме. Има мили думи, които да кажем. Има дарове, които да бъдат дадени. Има дела, които да бъдат свършени. Има души, които да бъдат спасени” (в Conference Report, окт. 2001 г., стр. 72; или *Ensign*, ноем. 2001г., стр. 60).

- В притчата за добрия самарянин, как бихте описали хората, които подминали пострадалия мъж? Как бихте описали самарянина? По какъв начин можем да прилагаме посланието на тази притча в живота си?

Милосърдието идва от сърцето

- Как можем да обичаме хората въпреки техните грехове и недостатъци?

Дори когато даваме на нуждаещите си, ако не изпитваме състрадание към тях, ние нямаме милосърдие (вж. 1 Йоаново 3:16–17). Апостол Павел ни учи, че когато имаме милосърдие, ние сме изпълнени с добри чувства към всички хора. Ние сме търпеливи и добри. Не се хвалим, не сме горделиви, егоистични или груби. Когато имаме милосърдие, ние не си спомняме и не се радваме на злото, което са направили други хора. Нито пък вършим

добро само защото това е в наша полза. Вместо това ние споделяме радостта на тези, които живеят с истината. Когато имаме милосърдие, ние сме почитени, вярваме в най-доброто у другите и сме добри към тях. Писанията учат, че “любовта никога не отпада”. (Вж. 1 Коринтяните 13:4–8.)

Спасителят е наш пример за това какво да чувстваме и как да се отнасяме към другите. Той презирал нечестиято, но обичал прегрешилите въпреки техните грехове. Изпитвал състрадание към децата, възрастните, бедните и нуждаещите се. Толкова голяма била Неговата любов, че Той могъл да помоли нашия Небесен Отец да прости на войниците, които забивали пирони в ръцете и краката Му (вж. Лука 23:34). Той ни учи, че ако не простим на другите, нашият Отец в Небесата няма да прости на нас (вж. Матей 18:33–35). Той казва: “Но аз ви казвам: Обичайте неприятелите си, (благославяйте тия, които ви кълнат, правете добро на тия, които ви мразят) и се молете за тия, които ви гонят. ... Защото, ако обичате само ония, които обичат вас, каква награда ви се пада?” (Матей 5:44, 46). Трябва да се научим да чувстваме към другите това, което е чувствал Исус.

Развиване на добродетелта милосърдие

- Как можем да станем по-милосърдни?

Един от начините, по които можем да станем по-милосърдни, е да изучаваме живота на Исус Христос и да спазваме Неговите заповеди. Можем да учим какво е правил Той в определени ситуации и да правим същото, когато сме в подобно положение.

На второ място, може да се молим, когато имаме немилосърдни чувства, за да бъдат те премахнати и така да имаме повече милосърдие. Мормон ни увещава, “молете се на Отца с цялото си сърце, за да може да бъдете изпълнени с тази любов

За учителите: Под раздела “Развиване на добродетелта милосърдие” всеки един от първите четири абзаца дава по един начин да станем по-милосърдни. Ако условията позволяват обсъждане на малки групи, помислете дали да разделите членовете на класа на групи от по четири участника. Определете по един от четирите абзаца на всеки член на всяка група. Поканете участниците индивидуално да изучат абзаците. Поканете ги да помислят за примери от живота на техни познати или хора в Писанията, които да илюстрират този път към милосърдието. След това ги поканете да споделят своите примери едни с други в техните групи.

(милосърдието), с която Той надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос” (Мороний 7:48).

Трети начин е да се научим да обичаме себе си, което означава да вникнем в нашата истинска ценност като деца на нашия Небесен Отец. Спасителят учи, че трябва да обичаме своите ближни *така, както обичаме себе си* (вж. Матей 22:39). За да обичаме себе си, ние трябва да се уважаваме и да вярваме на себе си. Това означава, че трябва да се подчиняваме на принципите на Евангелието. Трябва да се покаяваме за всяка своя погрешна постъпка. Трябва да си прощаваме, след като сме се покаяли. Ще заобичаме себе си в по-голяма степен само когато можем да почувстваме дълбоката, утешителна убеденост, че Спасителят наистина ни обича.

Четвърто, можем да избягваме да мислим, че сме по-добри от останалите хора. Ще бъдем търпеливи към грешките им. Джозеф Смит казва, “Колкото повече се доближаваме до нашия Небесен Отец, толкова по-склонни сме да погледнем с милост погиващите души; чувстваме, че искаме да ги вземем на раменете си и да хвърлим греховете им зад гърба си” (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2007 г., стр. 457–458*).

В Книгата на Мормон четем за Енос, един млад човек, който искал да разбере дали греховете му са простени. Той ни разказва: “И душата ми жадава; и аз коленичих пред моя Създател и Го призовах в усърдна молитва и жалба за моята собствена душа; и аз Го призовавах през целия ден; да, и когато падна нощта, аз още издигах гласа си, та да стигне небесата.

И тогава дойде глас към мене, казвайки: Еносе, греховете ти са опростени и ти ще бъдеш благословен” (Енос 1:4–5).

Господ обяснил на Енос, че поради неговата вяра в Христа греховете му са опростени. Когато Енос чул тези думи, той престанал да се безпокои за себе си. Знаел, че Господ го обича и че ще го благослови. Вместо това започнал да се безпокои за благосъстоянието на своите приятели и роднини, нефитите. За тях той излял цялата си душа пред Бог. Господ отговорил и казал, че те щели да бъдат благословени според верността си в спазването

на заповедите, които вече са им били дадени. Любовта на Енос още повече се увеличила след тези думи и той се молил с голяма вътрешна борба за ламанитите, които били врагове на нефитите. Господ удовлетворил желанията му и той прекарал остатъка от живота си, полагайки усилия да спасява душите на нефитите и на ламанитите. (Вж. Енос 1:6–26.)

Енос бил толкова благодарен за Господната любов и прошка, че на драго сърце прекарал остатъка от живота си, като помагал на другите да получат същия този дар. Енос станал наистина милосърден. Ние също можем да направим това. Всъщност, ние трябва да го направим, за да наследим мястото, пригответо за нас в царството на нашия Отец.

Допълнителни стихове

- Колосяните 3:12–14 (любовта свързва всичко в съвършенството)
- Алма 34:28–29 (ако не постъпваме милосърдно, молитвата ни е напразна)
- 1 Коринтяните 12:29–13:3 (определение на любовта)
- У. и З. 121:45–46 (нека бъдем изпълнени с милосърдие към всички хора)

ЧЕСТНОСТ

Глава 31

Честността е принцип на спасение

- Какво би било дадено общество, ако всеки човек беше напълно честен?

Тринадесетата точка от Символа на вярата гласи, “Вярваме в това да сме честни”. Книгата на Мормон ни разказва за група хора, които били “ревностни за Бога и също за човеците; понеже те бяха съвършено честни и правдиви във всичко; и те бяха непоколебими във вярата на Христа чак до края” (Алма 27:27). Поради своята честност тези хора били отличени от ближните си и от Бог. Важно е да научим какво е честност, как сме изкушавани да постъпваме нечестно и как можем да преодоляваме тези изкушения.

За нашето спасение е необходима пълна честност. Президент Бригъм Йънг казва, “Ако приемаме спасението съгласно условията, според които то ни се предлага, ние трябва да бъдем честни във всяка мисъл, в своите разсъждения, в своите стремежи, в кръга си от приятели, в сделките си, в заявленията си и във всяко действие на нашия живот” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young*, 1997 г., стр. 293).

Бог е честен и справедлив във всички неща (вж. Алма 7:20). Ние също трябва да бъдем честни във всичко, за да станем като Него. Братът на Яред свидетелства, “Да, Господи, аз знам, че Ти ... си Бог на истината и не можеш да лъжеш” (Етер 3:12). От друга страна, дяволът е лъжец. Всъщност той е бащата на лъжите (вж. 2 Нефи 9:9). “Хората, които избират да мамят и лъжат, и да заблуждават и изопачават, стават негови роби” (Марк Е. Питърсън, в *Conference Report*, окт. 1971 г., стр. 65; или *Ensign*, дек. 1971г., стр. 73).

Честните хора обичат истината и справедливостта. Те са честни в своите думи и действия. Те не лъжат, не крадат и не мамят.

Лъжата е нечестност

Лъжата е умишлена заблуда на другите. Лъжесвидетелството е вид лъжа. Господ дава следната заповед на чедата Израилеви: “Не свидетелствуй лъжливо против ближния си” (Изход 20:16). Исус също учи това, когато бил на земята (вж. Матей 19:18). Има много други форми на лъжа. Когато говорим неистини, ние сме виновни в лъжа. Може също така умишлено да заблуждаваме другите с жест или поглед, с мълчание или с казване само на част от истината. Когато караме хората да повярват в нещо, което не е вярно, ние не постъпваме честно.

Господ не е доволен от тази нечестност и ние ще бъдем държани отговорни за лъжите си. Сатана желае ни накара да повярваме, че да лъжем е приемливо. Той казва, “да, лъжете по малко, ... няма вреда от това” (2 Нефи 28:8). Сатана ни насърчава да оправдаваме своите лъжи пред себе си. Честните хора ще разпознаят изкушенията на Сатана и ще казват цялата истина, дори и когато изглежда, че това не е в тяхна полза.

Кражбата е нечестност

Исус учи, “Не кради” (Матей 19:18). Кражба е да вземем нещо, което не е наше. Когато вземаме без разрешение нещо, което принадлежи на някой друг или на магазин, или е обществена собственост, това е кражба. Когато си присвояваме стоки или консумативи от нашия работодател, това е кражба. Копирането на музика, филми, снимки или текст без разрешението на собствениците на авторски права е нечестно и е вид кражба. Когато приемаме по-голямо ресто или повече стоки, отколкото сме платили, това е кражба. Когато вземаме повече от принадлежащият ни дял от нещо, това е кражба.

За учителите: Тази глава съдържа три раздела, описващи форми на нечестност: лъжата, кражбата и измамата. Може да разделите членовете на класа или семейството на три групи. На всяка група дайте по един от разделите. Помолете участниците във всяка група да прочетат наум определеният им раздел и да се замислят за вида нечестност, описан в него. След това обсъдете разделите като клас или семейство. Попитайте как можем да бъдем честни във всяка от описаните ситуации.

Измамата е нечестност

Ние мамим тогава, когато даваме по-малко, отколкото дължим или пък когато получаваме нещо, което не заслужаваме. Някои служители мамят своите работодатели, когато не работят през цялото работно време и въпреки това получават пълна заплата. Някои работодатели са нечестни към служителите си, като им плащат по-малко, отколкото те са заработили. Сатана казва, “използвайте някой поради словата му, копайте яма за ближния си” (2 Нефи 28:8). Нечестното възползване е вид нечестие. Предоставянето на по-лоша стока или услуга от тази, за която е заплатено, е измама.

Не трябва да оправдаваме нечестността си

- Какви са духовните последици, когато оправдаваме своята нечестност?

Хората имат много оправдания за нечестността си. Те лъжат, за да защитят себе си и да накарат другите да имат добро мнение за тях. Някои оправдават себе си за кражбата, като мислят, че заслужават това, което са взели, възнамеряват да го върнат или смятат, че се нуждаят от него повече, отколкото притежателят му. Някои мамят, за да получат по-добри оценки в училище, защото “всеки прави така” или за да си отмъстят.

Тези и много други оправдания се дават като причина за нечестността. За Господ няма приемливи причини. Когато се оправдаваме, мамим себе си и Божият Дух престава да бъде с нас. Ставаме все по-неправедни.

Можем да бъдем напълно честни

- Какво означава да бъдем напълно честни?

За да станем напълно честни, ние трябва внимателно да огледаме живота си. Ако има случаи, когато сме били дори и най-малко нечестни, ние трябва веднага да се покаем за тях.

Когато сме напълно честни, ние не може да бъдем подкупени. Ние сме верни на всяка отговорност, дълг, договор или завет, дори и когато те ни струват пари, приятели или живота ни. Така ще можем да се изправим пред Господ, пред себе си и пред другите без срам. Президент Джозеф Ф. Смит съветва, “Нека животът на всеки човек бъде такъв, че характерът му да издържи и най-детайлната проверка и да може да бъде видян като отворена книга, така че да няма нищо, което да той да отбягва или от което да се засрами” (*Gospel Doctrine*, 5-то изд., 1939г., стр. 252).

- По какъв начин нашата честност или нечестност влияе на начина, по който гледаме на себе си?

Допълнителни стихове

- У. и З. 50:17 (говори единствено чрез духа на истината)
- У. и З. 76:103–6 (съдбата на лъжците)
- У. и З. 42:27 (заповед да не говорим зло за ближните си)
- Изход 20:15–16 (заповеди да не крадем или лъжесвидетелстваме)
- У. и З. 42:20, 84–85; 59:6 (забранено е да се краде)
- У. и З. 3:2 (Бог е честен)
- У. и З. 10:25–28 (Сатана мами)

Десятък и дарения

Глава 32

Плащане на десятък и дарения

- По какъв начин желанието ни да плащаме десятък и дарения показва благодарността ни към нашия Небесен Отец за всички Негови благословии?

Дадени са ни заповеди, за да можем във всяко едно отношение да се подготвим да живеем в присъствието на нашия Небесен Отец. Той ни е дал начин да Му благодарим за благословиите си. Един от начините да Му благодарим е да плащаме с желание десятъка и даренията си. Когато плащаме тези дарения, ние показваме, че Го обичаме и че ще спазваме повелите Му.

- Как плащането на десятък и дарения ни помага да благодарим на нашия Небесен Отец?

Подчинение на закона за десятъка

- Какво е честен десятък?

В древни времена Авраам и Яков се подчинявали на заповедта да плащат десятък, една десета от увеличението си (вж. Евреите 7:1–10; Битие 14:19–20; 28:20–22).

В днешно време Пророкът Джозеф Смит се моли, “О, Господи, покажи на Своя служител каква част изискваш от имуществата на Твоите люде като десятък” (У. и З. 119, въведението на раздела). Господ отговаря: “това ще бъде началото на облагането с десятък на Моите люде. И след това всички, които са били обложени с десятък по този начин, ще плащат годишно една десета от

За учителите: Използвайте въпросите в началото на раздела, за да започнете обсъждане и да отпратите членовете на класа или на семейството към текста, където да намерят повече информация. Използвайте въпросите на края на раздела, за да помогнете на членовете на класа или на семейството да обмислят значението на прочетеното и да го приложат в живота си.

цялото си увеличение; и това ще бъде постоянен закон за тях, завинаги” (У. и З. 119:3–4). Първото Президентство обяснява, че “една десета от цялото (ни) увеличение” означава нашият доход (вж. Писмо на Първото Президентство, 19 март 1970 г.).

Когато плащаме десятък, ние показваме своята преданост към Господ. Ние също така учим децата си да ценят този закон. Те ще искат да следват нашия пример, като плащат десятък от всички пари, които получават.

- Как десятъкът е по-скоро принцип на вяра, отколкото финансов принцип?
- Какво могат да правят родителите, за да научат децата си да плащат десятък и да разбират колко важен е той?

Следва да даваме с желание

- Защо е важно нашето отношение при плащане на десятък?

Важно е да даваме с желание. “Когато човек плаща десятъка си без радост, той се лишава от част от благословиите. Той трябва да се научи да дава радостно, с желание и на драго сърце, като така дарът му ще бъде благословен” (Стивън Л. Ричардз, *The Law of Tithing*, брошура, 1983 г., стр. 8).

Апостол Павел учи, че начинът, по който даваме, е толкова важен, колкото даденото от нас. Той казва, “Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце” (2 Коринтяните 9:7).

- Какво означава за вас да даваш “на драго сърце”?

Десятък и други дарения

- По какви начини Църквата използва фондовете от десятък и други дарения?

Като членове на Църквата ние даваме десятък и други дарения на Господ.

Десятък

Десятъкът се използва от Църквата за множество цели. Някои от тях са:

1. Строеж, поддръжка и работа на храмовете, сградите за събрания и други сгради.
2. Осигуряване на работни фондове за колове, райони и други църковни единици. (Тези единици използват фондовете, за да осъществяват духовните програми на Църквата, които включват проповядване на Евангелието и провеждане на социални дейности.)
3. Подпомагане на мисионерската програма.
4. Образование на млади хора в църковни училища, семинари и институти.
5. Отпечатване и разпространение на учебни материали.
6. Подпомагане на работата по семейната история и храмова работа.

Други дарения

Дарения от пост. Членовете на Църквата постят всеки месец, като се лишават от храна и вода в продължение на две последователни хранения. Те дават като дарение от пост сумата, поне равна на средствата, които биха похарчили за тези хранения. Те могат да дават толкова щедро, колкото им е възможно. Това дарение се нарича дарение от пост. Епископите използват тези дарения от пост, за да осигурят храна, подслон, облекло и медицинско обслужване за нуждаещите се. (Вж. глава 25 на този учебник.)

Като част от деня за пост членовете посещават събрания, наречени събрания за пост и свидетелство, където споделят един с друг своите свидетелства за Христос и Неговото Евангелие.

Други дарения. Членовете могат допринасят финансово и за други усилия на Църквата, като например мисионерската работа, Кредитния фонд за образование и хуманитарната помощ.

Служба. Членовете отдават и от своето време, способности и материални притежания, за да помагат на другите. Тази служба позволява на Църквата да помага на нуждаещите се членове и нечленове по целия свят на обществено, национално и международно ниво, особено когато настъпи бедствие.

Когато даваме десятък и дарения, ние сме благословени

Господ обещава да ни благослови, когато предано плащаме десятъка и даренията си. Той казва, “Донесете всичките десятъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това ... дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него” (Малахия 3:10).

Откровенията от последните дни описват и друга благословия за хората, които плащат десятък: “наистина, това е ден на жертва и ден за десятъка на Моя народ; защото този, който плаща десятък, не ще бъде изгорен при пришествието Му” (У. и З. 64:23).

Обещаните ни благословии са както материални, така и духовни. Ако даваме с желание, Небесният Отец ще ни помага да осигуряваме своите всекидневни нужди от храна, облекло и подслон. Обръщайки се към светии от последните дни във Филипините, президент Гордън Б. Хинкли казва, че ако хората “приемат Евангелието и живеят според него, плащат своите десятъци и дарения, били те нищожни като сума, Господ ще спази Своето древно обещание в тяхна полза и те ще имат ориз в купите си, дрехи на раменете си и подслон над главите си. Не виждам друго решение. Те имат нужда от сила, по-голяма от всяка земна сила, която да ги издига и да им помага” (“*Inspirational Thoughts*”, *Ensign*, авг. 1997 г., стр. 7). Господ също така ще ни помогне и да израснем “в познание за Бог, в свидетелство, в силата да живеем според Евангелието и да вдъхновяваме семействата си да правят същото” (*Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant*, 2002 г., стр. 124).

Хората, които плащат своите десятък и дарения, са много благословени. Те имат доброто чувство, че подпомагат изграждането на Божието царство на земята.

- Кой са някои от благословиите, които вие, ваши роднини или приятели сте получили чрез плащане на десятък и други дарения?

Допълнителни стихове

- У. и З. 119:1–4 (законът за десятъка)
- Битие 14:18–20; Алма 13:13–16 (Авраам е плащал десятък)

Мисионерска работа

Глава 33

Господната Църква е мисионерска църква

- Как мисионерската работа е част от Божия план за Неговите деца?

Господ разкрил евангелския план на Адам: “И тъй започна да се проповядва Евангелието от началото” (Моисей 5:58). По-късно праведните потомци на Адам били изпратени да проповядват Евангелието: “те ... призоваваха всички човеци навсякъде да се покаят; и се преподаваше вяра на чедата човешки” (Моисей 6:23).

Всички пророци са били мисионери. Всеки в своите дни е получил заповед да проповядва евангелското послание. Винаги когато свещеничеството е било на земята, Господ се е нуждаел от мисионери, които да проповядват на Неговите деца вечните принципи на Евангелието.

Господната Църква винаги е била една мисионерска църква. Когато Спасителят живял на земята, Той ръкоположил апостоли и седемдесетници и им дал властта и отговорността да проповядват Евангелието. Те проповядвали основно на своя собствен народ, юдеите (вж. Матей 10:5–6). След като Исус бил възкресен, Той изпратил апостоли да проповядват Евангелието на езичниците. Той заповядал на апостолите, “Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар” (Марка 16:15).

Апостол Павел бил велик мисионер, изпратен сред езичниците. След като бил кръстен в Църквата, той прекарал остатъка от живота си, като им проповядвал Евангелието. В различни моменти от мисията си бил бичуван, замерян с камъни и

За учителите: Споделянето на преживявания с принципи на Евангелието може да покани Духа. Можете предварително да говорите с няколко члена на класа или семейството, като ги помолите да се подготвят да споделят преживявания, които имат значение за тях и които могат да помогнат на останалите членове.

затварян в затвор. И въпреки това продължавал да проповядва Евангелието (вж. Деянията 23:10–12; 26).

Мисионерската работа започнала отново, когато Господната Църква била възстановена чрез Пророка Джозеф Смит. Днес основната отговорност за проповядване на Евангелието и грижата то да бъде проповядвано на целия свят е дадена на апостолите и седемдесетниците. Господ казва на Джозеф Смит: “оповестя(вай) евангелието Ми от една земя на друга, и от град на град. ... давай свидетелство навсякъде, на всички люде” (У. и З. 66:5, 7). През юни 1830 г. Самуел Харисън Смит, братът на Пророка, предприел първото мисионерско пътуване за Църквата.

Оттогава над един милион мисионери са били призовани и изпратени, за да проповядват Евангелието. Посланието, което отнасят на света е, че Исус Христос е Божият Син и наш Спасител. Те свидетелстват, че Евангелието е било възстановено на земята чрез Божий пророк. На мисионерите им е дадена отговорността да проповядват Евангелието на всички хора, да ги кръщават и да ги учат да правят всичко, което Господ е заповядал (вж. Матей 28:19–20). Мисионерите светии от последните дни отиват на собствени разноски до всички краища на света, за да проповядват евангелското послание.

Евангелието ще бъде проповядвано на целия свят

- Кои са някои от различните начини, които Господ е подготвил, за да можем да споделяме Евангелието?

В откровение от последните дни ни е казано, че трябва да отнесем възстановеното Евангелие на всеки народ и люде (вж. У. и З. 133:37). Господ никога не ни дава заповед, без да подготви начин ние да я изпълним (вж. 1 Нефи 3:7). Господ е подготвил начини да проповядваме Евангелието в страни, които по-рано са били затворени за нас. Когато продължаваме да се молим и да упражняваме вярата си, Господ ще отвори и други страни за мисионерска работа.

Господ също “вдъхновява умовете на велики хора да създават изобретения, с които Господното дело напредва по начини, които този свят никога не е познавал” (Ръсел М. Нелсън, в “Computerized Scriptures Now Available”, *Ensign*, апр. 1988 г., стр. 73). Вестниците, списанията, телевизията, радиото, спътниците, компютрите, Интернет и свързаните с тях открития помагат евангелското послание да достигне до милиони хора. Ние, които разполагаме с пълнотата на Евангелието, трябва да използваме тези изобретения, за да изпълним Господната заповед: “Защото наистина, гласът трябва да тръгне от това място по целия свят и до най-далечните части на земята: че Евангелието трябва да се проповядва на (всеки човек)” (У. и З. 58:64).

- Какви са начините, по които сте виждали технологията да се използва за споделяне на Евангелието?

Мисионерската работа е важна

- Защо е важно всеки човек да чуе и разбере Евангелието?

“Това е от първостепенно значение за нас като Църква – да спасяваме и възвисяваме душите на човешките чедра” (Езра Тафт Бенсън, в Conference Report, апр. 1974 г., стр. 151; или *Ensign*, май 1974 г., стр. 104). Мисионерската работа е необходима, за да бъде дадена възможност на хората по света да чуят и приемат Евангелието. Те имат нужда да научат истината, да се обърнат към Бог и да получат опрощение за греховете си.

Много от нашите братя и сестри по земята са заслепени от лъжливи учения и “са възпирани да стигнат до истината, само защото не знаят къде да я намерят” (У. и З. 123:12). Чрез мисионерската работа можем да им занесем истината.

Господ е заповядал, “трудете се в лозето Ми за последен път – за последен път призовете жителите на земята” (У. и З. 43:28). Като проповядваме Евангелието на нашите братя и сестри, ние подготвяме пътя за Второто пришествие на Спасителя (вж. У. и З. 34:6).

Всички ние трябва да бъдем мисионери

- По какви начини можем активно да търсим възможности да споделяме Евангелието с другите? По какви начини можем да се подготвим за такива възможности?

Всеки член на Църквата е мисионер. Ние трябва да бъдем мисионери, дори ако не сме официално призовани и отделени за служба. Имаме отговорността да проповядваме Евангелието със слово и дело на всички деца на нашия Небесен Отец. Господ ни е казал, “подобавя на всеки човек, който е бил предупреден, да предупреди ближния си” (У. и З. 88:81). Един пророк ни е казал, че трябва да покажем на ближните си, че ги обичаме, преди да ги предупредим (вж. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., стр. 262.) Те трябва почувстват нашето приятелство и близост.

Синовете на Мосия с желание приели своята отговорност да проповядват Евангелието. Когато се обърнали във вратата, сърцата им се изпълнили със състрадание към другите. Те искали да проповядват Евангелието на враговете си ламанитите, “защото не можеха да понесат дори една човешка душа да погине; да, дори самата мисъл, че някоя човешка душа трябва да понесе безкрайно мъчение, ги караше да тръпнат и треперят” (Мосия 28:3). Когато Евангелието изпълва живота ни с радост, ние чувстваме такава любов и съчувствие към нашите братя и сестри. Ние желаем да споделяме посланието на Евангелието с всеки, който желае да слуша.

Има много начини, по които можем да споделяме Евангелието. Ето някои предложения:

1. Можем да показваме на приятели и на други хора радостта, която чувстваме от живота според истините на Евангелието. По този начин ще бъдем светлина на света (вж. Матей 5:16).
2. Можем да преодоляваме естественото си стеснение, като сме приятелски настроени към околните и правим мили неща за тях. Можем да им помагаме да осъзнаят, че искрено се интересуваме от тях и не търсим лична облага.

3. Можем да обясняваме Евангелието на приятели нечленове на Църквата и на други хора.
4. Можем да каним у дома приятели, които се интересуват да научат повече за Евангелието, за да могат мисионерите да ги учат. Ако нашите приятели живеят твърде надалеч, можем да поканим мисионерите от техния район да ги посетят.
5. Можем да учим децата си на това колко е важно да се споделя Евангелието и да ги подготвим духовно и финансово да отидат на мисия. Също така можем да се подготвим да отслужим пълновременни мисии в зряла възраст.
6. Можем да плащаме десетъка си и да даряваме в мисионерския фонд. Тези дарения се използват за развитието на мисионерската работа.
7. Можем да даряваме в районния, клоновия и общия мисионерски фонд или да участваме във финансовата издръжка на мисионер, чието семейство не може да го издържа.
8. Можем да извършваме проучване на семейната си история и да извършваме работа в храма, за да помагаме на своите предци да получат пълните благословии на Евангелието.
9. Можем да каним нечленове на Църквата да посещават дейности като семейната домашна вечер или църковни дейности, конференции и събрания.
10. Можем да подаряваме църковни списания. Можем също така да споделяме евангелски послания, като ползваме възможностите на официалните Интернет сайтове на Църквата, LDS.org и Mormon.org.

Нашият Небесен Отец ще ни помага да имаме успех като мисионери, когато имаме желание да споделяме Евангелието и да се молим за напътствие. Той ще ни помага да намираме начини да споделяме Евангелието с хората около нас.

- Помислете за хора, с които можете да споделяте Евангелието. Решете как да направите това. Поставете си цел да споделите Евангелието с тези хора до определена дата.

Когато участваме в мисионерската работа, Господ ни обещава благословии

Господ казва на Пророка Джозеф Смит, че мисионерите ще получат големи благословии. Говорейки на завърнали се от мисия старейшини, Господ казва, “вие сте благословени, защото свидетелството, което сте дали, е записано в небесата, за да го гледат ангелите; и те се радват за вас” (У. и З. 62:3). Той също казва, че на хората, които работят за спасението на другите, ще им бъдат опростени греховете и че те ще донесат спасение на душите си(вж. У. и З. 4:4; 31:5; 84:61).

Господ ни казва:

“И ако бъде тъй, че вие се трудите през всичките си дни, възвестявайки покаяние на тези люде, и доведете дори само една душа при Мен, колко огромна ще бъде радостта ви с нея в царството на Моя Отец.

И сега, ако радостта ви е огромна за една душа, която сте довели при Мен в царството на Отца Ми, колко по-огромна ще бъде радостта ви, ако доведете много души при Мен!” (У. и З. 18:15–16).

- Кога сте изпитвали радостта от изпълнение на мисионерска работа?

Допълнителни стихове

- У. и З. 1:17–23 (на Джозеф Смит му е заповядано да проповядва)
- У. и З. 24:12 (Господ дава сила на хората, които винаги се стремят да провъзгласяват Неговото Евангелие)
- У. и З. 38:41 (споделяйте Евангелието с благодет и кротост)
- У. и З. 34:4–6; Деянията 5:42 (Евангелието трябва да бъде проповядвано)
- У. и З. 60:1–2 (Господ предупреждава онези, които се страхуват да проповядват Евангелието)
- У. и З. 75:2–5 (хората, които оповестяват Евангелието и са верни, ще бъдат благословени с вечен живот)
- У. и З. 88:81–82 (всички, които са били предупреждени, следва да предупреждават ближните си)
- (Матей 24:14) (Евангелието ще бъде проповядвано, преди да дойде краят)
- Авраам 2:9–11 (Евангелието и свещеничеството ще бъдат дадени на всички народи)

Развиване на нашите таланти

Глава 34

Всички имаме различни таланти и способности

Всички ние имаме специални дарби, таланти и способности, които са ни дадени от нашия Небесен Отец. Когато сме се родили, ние сме донесли с нас тези дарове, таланти и способности (вж. глава 2 на този учебник).

Пророк Моисей бил велик ръководител, но той имал нужда от Аарон, негов брат, за да му помага като говорител (вж. Изход 4:14–16). Някои от нас са ръководители като Моисей или добри говорители като Аарон. Някои от нас могат да пеят добре или да свирят на музикален инструмент. Други може да са добри в спорта или да са умели с ръцете си. Други таланти, които бихме могли да имаме, са способността да разбираме хората, търпението, веселия нрав или способността да учим други хора.

- Как сте били облагодетелствани от талантите на други хора?

Трябва да използваме и да усъвършенстваме своите таланти

- Как можем да развиваме своите таланти?

Ние имаме отговорността да развиваме и използваме своите таланти. Понякога си мислим, че нямаме много таланти или пък че другите хора са благословени с повече способности от нас. Понякога не използваме талантите си, защото се страхуваме, че може да се провалим или да бъдем критикувани от другите. Не трябва да крием талантите си. Трябва да ги използваме. Тогава

За учителите: Един от начините, по които да показвате, че ви е грижа за членовете на класа, е да се обръщате към тях по име. Научете имената им. Когато идват непознати хора, представете ги на останалите.

другите хора могат да видят добрите ни дела и да славят нашия Небесен Отец (вж. Матей 5:16).

Има определени неща, които трябва да правим, за да развиваме талантите си. Първо, трябва да ги открием. Трябва да си направим самооценка, за да открием своите силни страни и способности. Нашето семейство и приятелите ни могат да ни помогнат в това. Трябва също да помолим нашия Небесен Отец да ни помогне да научим повече за своите таланти.

Второ, трябва да имаме желание да отделяме време и усилия, за да развиваме таланта, който търсим.

Трето, трябва да имаме вяра, че Небесният Отец ще ни помогне, а също и вяра в себе си.

Четвърто, трябва да усвоим уменията, необходими за развиването на нашите таланти. Можем да направим това, като изкараме курс, като помолим приятел да ни научи или като прочетем книга.

Пето, трябва да се упражняваме, като използваме таланта си. Всеки талант изисква време и усилия, за да бъде развит. Овладеяването на даден талант си има цена.

Шесто, трябва да споделяме своите таланти с другите. Талантите ни се развиват, именно когато ги използваме (вж. Матей 25:29).

Всички тези стъпки стават по-лесни, когато се молим и търсим помощ от Господ. Той желае да развиваме талантите си и ще ни помогне.

Можем да развиваме талантите си въпреки своите слабости

- Как можем да развиваме талантите си въпреки своите слабости?

Поради това, че сме смъртни и в паднало състояние, ние имаме слабости. Поради това, че сме смъртни и в паднало състояние, ние имаме слабости. С помощта на Господ нашите слабости могат да станат наши силни страни (вж. Етер 12:27, 37) .Бетовен

композирал най-великите си произведения, след като оглушал. Енох преодолял своя бавен говор и станал изключителен учител (вж. Моисей 6:26–47).

Някои известни атлети трябвало да преодолеят недъзи, преди успешно да развият талантите си. Шели Ман е такъв пример.

“На петгодишна възраст тя заболяла от детски паралич. ...

Родителите ѝ всеки ден я водели на плувен басейн, тъй като мислели, че водата щяла да ѝ помогне да овладее ръцете си, като се опитва отново да ги използва. Когато успяла да повдигне ръката си над водата със собствени усилия, тя заплакала от радост.

След това си поставила за цел да преплува ширината на басейна, после дължината, след което няколко дължини. Тя продължавала да полага усилия, да плува, да издържа, ден след ден, докато спечелила (олимпийски) златен медал в стил бъртерфлай – един от най-трудните плувни стилове” (Марвин Дж. Ашгън, в *Conference Report*, апр. 1975 г., стр. 127; или *Ensign*, май 1975 г., стр. 86).

Хибър Дж. Грант преодолял много от слабостите си и ги превърнал в таланти. Той имал следния девиз: “Онова, в което постоянстваме, става по-лесно за нас; не защото същината му се е променила, а защото способността ни да го вършим е нараснала” (в *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant*, 2002 г., стр. 35).

Господ ще ни благослови, ако мъдро използваме своите таланти

Президент Джозеф Ф. Смит казва, “Всеки син и всяка дъщеря на Бог са получили някакъв талант и всеки един ще бъде държан строго отговорен за неговото използване или за злоупотребата с него” (*Gospel Doctrine*, 5-то изд., 1939 г., стр. 370). Талантът е вид настойничество (отговорност в Божието царство).

Притчата за талантите ни казва, че когато служим добре в своите настойничества, ще ни бъдат дадени по-големи отговорности. Ако не служим добре, нашето настойничество ще ни бъде отнето. (Вж. Матей 25:14–30.)

В Писанията също ни се казва, че ще бъдем съдени според делата си (вж. Матей 16:27). Чрез развиване и използване на своите таланти в полза на други хора ние вършим добри дела.

Господ е доволен, когато мъдро използваме своите таланти. Той ще ни благослови, когато ги използваме в полза на други хора и за изграждане Неговото царство на земята. Някои от благословиите, които получаваме, са радост и любов от службата ни към нашите братя и сестри тук на земята. Също така се научаваме на самоконтрол. Всичко това е необходимо, ако искаме да бъдем достойни отново да живеем с нашия Небесен Отец.

- Дайте примери на хора, чиито таланти са били развити чрез мъдрото им използване. (Помислете за хора, които познавате или хора в Писанията или историята на Църквата.)

Допълнителни стихове

- Яковово 1:17 (даровете се дават от Бог)
- У. и З. 46:8–11; 1 Тимотея 4:14 (търсете и развивайте дарбите си)
- 2 Коринтяните 12:9 (слабостите стават сила)
- Откровението 20:13; 1 Нефи 15:33; У. и З. 19:3 (ще бъдем съдени според делата ни)
- Евреите 13:21 (вършете добри дела)

ПОДЧИНЕНИЕ

Глава 35

Трябва да се подчиняваме на Бог с желание

- Каква е разликата между подчинението с желание и това без желание?

Когато Исус бил на земята, един законник Му задал следния въпрос:

“Учителю, коя е голямата заповед в закона?”

А Той му рече: “Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.

Това е голямата и първа заповед.

А втора, подобна на нея, е тая: “Да възлюбиш ближния си както себе си”.

На тия две заповеди стоят целият закон и пророците” (Матей 22:36–40).

От тези стихове научаваме колко е важно за нас да обичаме Господ и своите ближни. Но как даваме израз на любовта си към Господ?

Исус отговаря на този въпрос, когато казва, “Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби; а който Ме люби, ще бъде възлюбен от Отца Ми” (Иоана 14:21).

Всеки от нас трябва да се запита защо се подчинява на Божиите заповеди. Дали е защото се страхуваме от наказание? Дали е защото желаем да получим награда за това, че водим добър живот? Дали е защото обичаме Бог и Исус Христос и искаме да Им служим?

За учителите: Можете да помогнете на членовете на класа или семейството да помислят по-задълбочено върху даден въпрос, като им дадете време да помислят. След като са имали достатъчно време, поканете ги да дадат своите отговори.

По-добре да се подчиняваме на заповедите поради страх от наказание, отколкото да не им се подчиняваме изобщо. Но ще бъдем много по-щастливи, ако се подчиняваме на Бог, защото Го обичаме и желаем да Му се подчиняваме. Когато Му се подчиняваме с желание, Той може да ни благослови изобилно. Той казва “Аз, Господ, ... се радвам да почитам онези, които Ми служат в праведност и в истина до края” (У. и З. 76:5). Подчинението ни помага и да се развиваме и да ставаме по-подобни на нашия Небесен Отец. Но онези, които не правят нищо, докато не получат заповед, а после я спазват с нежелание, губят наградата си (вж. У. и З. 58:26–29).

- Как можем да усилим желанието си да се подчиняваме?

Можем да се подчиняваме, без да разбираме точната причина за това

- Защо невинаги е необходимо да разбираме Господните цели, за да се подчиняваме?

Като спазваме Божиите заповеди, ние се подготвяме за вечен живот и възвисяване. Понякога не знаем причината за дадена заповед. Но когато се подчиняваме на Бог, без да знаем тази причина, ние показваме своите вяра и доверие в Него.

На Адам и Ева им било заповядано да принасят жертви на Бог. Един ден на Адам се явил ангел и го попитал защо принася жертви. Адам отговорил, че не знаел причината. Правел го, защото Господ му бил заповядал. (Вж. Моисей 5:5–6 и картината в тази глава.)

Тогава ангелът учил Адам на Евангелието и му казал за Спасителя, Който щял да дойде. Светият Дух слязъл върху Адам и той про-рокувал за обитателите на земята до последното поколение. (Вж. Моисей 5:7–10; У. и З. 107:56.) Адам получил това знание и големи благословии, защото бил покорен.

Бог ще подготви пътя

Книгата на Мормон ни разказва, че Нефи и по-големите му братя получили от Господ една много трудна задача

(вж. 1 Нефи 3:1–6). Братята на Нефи зароптали, казвайки, че поисканото от Господ било много трудно за тях. Но Нефи казал, “Аз ще отида и ще сторя нещата, които Господ е заповядал, защото знам, че Господ не дава заповеди на чедата човешки, освен ако не ще подготви пътя за тях, за да могат да изпълнят това, което Той им е заповядал” (1 Нефи 3:7). Когато намираме за трудно да се подчиним на някоя заповед на Господ, следва да си припомним думите на Нефи.

- Кога Господ е подготвял път за вас, така че да Му се подчините?

Някоя заповед не е прекалено малка или прекалено голяма, за да ѝ се подчиним

Възможно е да си помислим, че някоя заповед не е много важна. Писанията ни разказват за човек, наречен Нееман, който мислел по този начин. Нееман имал ужасна болест и изминал пътя от Сирия до Израил, за да помоли пророк Елисей да го излекува. Нееман бил важен човек в своята страна, затова се обидил, когато Елисей не го посрещнал лично, а пратил слугата си. Нееман се обидил още повече, когато получил посланието на Елисей: да се окъпе седем пъти в река Йордан. “Реките на Дамаск, Авана и Фарфар не струват ли повече от всичките води на Израила? Не мога ли да се окъпя в тях и да се очистя?”, попитал той. Отишъл си разгневен. Но слугите му го попитали: “Ако ти беше заръчал пророкът нещо голямо, не би ли го извършил? Колко повече, прочее, като ти казва, Окъпи се, и очисти се!” Нееман бил достатъчно мъдър, за да разбере, че е важно да послуша Божия пророк, дори и когато това изглеждало като нещо незначително. Така той се окъпал в река Йордан и бил изцелен. (Вж. 4 Царете 5:1–14.)

Възможно е да си помислим, че някоя заповед е твърде трудна, за да ѝ се подчиним. Като братята на Нефи може да кажем, “Трудно нещо е това, което Бог желае от нас”. При все това, като Нефи, ние можем да бъдем сигурни, че Бог няма да ни даде заповед, освен ако не подготви пътя, за да можем да Му се подчиним.

“Трудно нещо” било, когато Господ заповядал на Авраам да принесе възлюбения си син Исаак в жертва (вж. Битие 22:1–13; вж. и глава 26 на този учебник). В продължение на много години Авраам чакал раждането на Исаак, синът, който Бог му обещал. Как било възможно той да изгуби сина си по такъв начин? Тази заповед трябва да е била изключително трудна за Авраам. При все това той избрал да се покори на Бог.

Ние трябва да сме готови да направим всичко, което Бог поиска от нас. Пророкът Джозеф Смит казва, “Аз си създадох следното правило: *Когато Господ заповядва, направи го*” (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 172). Това може да бъде и наше правило.

- Кога сте получавали благословии в резултат на вашето подчинение на заповеди, които са изглеждали малки?

Исус Христос се подчинявал на Своя Отец

- Какви примери ви идват наум, когато се замислите как Исус Христос се подчинявал на Своя Отец?

Исус Христос е върховен пример на послушание на нашия Небесен Отец. Той казва, “защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил” (Иоана 6:38). Целият Му живот бил посветен на послушанието към Неговия Отец, като това не винаги било лесно за Него. Той бил изкушаван по всякакви начини, както и другите смъртни (вж. Евреите 4:15). В Гетсиманската градина Той се моли, казвайки, “Отче Мой, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш” (Матей 26:39).

Тъй като Исус се подчинил във всичко на волята на Отца, Той направил спасението възможно за всички нас.

- Как това да помним примера на Спасителя ни помага да бъдем покорни?

Последици от подчинението и неподчинението

- Кои са последиците от подчинението или неподчинението на Господните заповеди?

Небесното царство се управлява от закон и когато получаваме някаква благословия, то е чрез нашето подчинение на онзи закон, върху който тя се основава (вж. У. и З. 130:20–21; 132:5). Господ ни е казал, че чрез своето старание и подчинение можем да придобием знание и мъдрост (вж. У. и З. 130:18–19). Също така ние можем да израстваме духовно (вж. Еремия 7:23–24). От друга страна неподчинението носи разочарование и резултатът от него е загуба на благословии. “Кой съм аз, казва Господ, Който да съм обещавал, а не съм изпълнил? аз заповядвам и хората не се подчиняват; аз отменям и те не получават благословията. Тогава те казват в сърцата си: Това не е делото Господно, защото Неговите обещания не са изпълнени” (У. и З. 58:31–33).

Когато спазваме Божиите заповеди, Бог изпълнява своите обещания, както цар Вениамин казва на своя народ: “Той изисква от вас да вършите това, което Той ви е заповядал; и ако вие го правите, Той ви благославя незабавно” (Мосия 2:24).

Покорният получава вечен живот

Господ ни съветва, “И ако спазваш заповедите Ми и устоиш до края, ще имаш вечен живот, който дар е най-великият от всички Божии дарове” (У. и З. 14:7).

Господ описва и други благословии, които ще получат хората, които Му се подчиняват в праведност и истина до края.

“Защото тъй казва Господ: аз, Господ, съм милостив и благ към онези, които се боят от Мен и се радвам да почитам онези, които Ми служат в праведност и в истина до края.

Велика ще бъде тяхната награда и вечна ще бъде славата им.

И на тях ще открия аз всички тайнства, да, всички скрити тайнства на Моето царство от древни дни, и за идни времена, и ще им сторя аз знайно благоволение на Моята воля за всички неща, отнасящи се до царството Ми.

Да, тъкмо изумленията на вечността ще узнаят те и идните неща ще им покажа аз, тъкмо нещата на много поколения.

И мъдростта им ще бъде велика, и разумът им ще стигне небесата. ...

Защото с Духа Си Аз ще ги просветля и чрез силата Си ще им сторя знайни тайните на Моята воля, да, тъкмо онези неща, които око не е виждало, нито ухо е чувало, нито някога са влизали в сърцето на човек” (У. и З. 76:5–10).

- Какво за вас означава изразът “устояване до край”?
- Какво можем да правим, за да останем верни на принципите на Евангелието, дори ако това не е популярно? Как можем да помогнем децата и младежите да останат верни на принципите на Евангелието?

Допълнителни стихове

- Авраам 3:25 (дошли сме на земята, за да бъде изпитано подчинението ни)
- 1 Царете 15:22 (подчинението е по-приемливо от жертвата)
- Еклисиаст 12:13; Иоана 14:15; Римляните 6:16; У. и З. 78:7; 132:36; Второзаконие 4:1–40 (трябва да се подчиняваме на Бог)
- 2 Нефи 31:7 (Исус Христос бил покорен)
- Притчи 3:1–4; 6:20–22; 7:1–3; Ефесяните 6:1–3; Колосяните 3:20 (децата следва да се подчиняват на родителите си)
- У. и З. 21:4–6 (подчинявайте се на пророка)
- Иоана 8:29–32; Мосия 2:22, 41; У. и З. 82:10; 1 Нефи 2:20 (благословии за подчинението)
- У. и З. 58:21–22; 98:4–6; 134:5–7 (подчинявайте се на законите на страната)
- Исаия 60:12; У. и З. 1:14; 93:39; 132:6, 39 (последници от неподчинението)
- 2 Нефи 31:16; У. и З. 53:7; Матей 24:13; Лука 9:62 (устояване до края)

Семейството може да бъде вечно

Глава 36

Важността на семействата

- Защо нашият Небесен Отец ни е изпратил на земята като членове на семейства?

“Бракът между мъжа и жената е постановен от Бог. ... Семейството заема централно място в плана на Твореца за вечната съдба на Неговите деца” (“Семейството: прокламация към света”, *Лиахона*, окт. 2004 г., стр. 49).

След като Небесният Отец бракосъчетал Адам и Ева, Той им заповядал да имат деца (вж. Битие 1:28). Той е открил, че една от целите на брака е да осигури смъртни тела на Неговите духовни деца. Родителите действат заедно с нашия Небесен Отец. Той желае всяко Негово духовно дете да получи физическо тяло и да премине през земния живот. Когато мъж и жена довеждат деца на този свят, те помагат на нашия Небесен Отец да осъществи Своя план.

Всяко новородено дете следва да бъде посрещано с радост в семейството. Всяко едно е дете на Бог. Ние следва да отделяме време, за да се радваме на децата си, да играем с тях и да ги учим.

Президент Дейвид О. Макей казва, “С цялото си сърце вярвам, че най-доброто място да се подготвим за ... вечен живот е домът” (“Blueprint for Family Living”, *Improvement Era*, апр. 1963 г., стр. 252). У дома, със семействата си, ние можем да се научим на самоконтрол, на жертва, на вяроност и на ценността на работата.

За учителите: Докато преподавате тази и следващите глави за семействата, бъдете внимателни по отношение чувствата на хората, които не се радват на идеални семейни обстоятелства.

Можем да се научим да обичаме, да споделяме и да си служим едни на други.

Бащите и майките са отговорни да учат своите деца за Небесния Отец. Те трябва да показват с пример, че Го обичат, защото спазват Неговите заповеди. Родителите също така трябва да учат децата си да се молят и да спазват заповедите (вж. Притчи 22:6).

- Защо домът е най-доброто място да се подготвим за вечен живот?
- Как можем да помагаме на младежите в Църквата да разберат светостта на семейството и на брачния завет?

Вечното семейство

Семействата могат да бъдат заедно завинаги. За да се радваме на тази благословия, ние трябва да сключим брак в храма. Когато това стане извън храма, бракът свършва, когато единият от партньорите умре. Когато сключим брак в храма чрез властта на свещеничеството на Мелхиседек, ние сключваме брак за този живот и за вечността. Ако спазваме заветите си с Господ, нашите семейства ще бъдат свързани завинаги заедно като съпруг, съпруга и деца. Смъртта не може да ни раздели.

Семейни взаимоотношения на любов

- Как можем да развиваме по-голяма хармония в домовете си?

Съпрузите и съпругите следва да бъдат внимателни и мили един към друг. Те никога не бива да правят или да казват нещо, с което да наранят чувствата на другия. Също така те следва да се стремят да правят всичко възможно, за да си доставят взаимно щастие.

Когато родителите опознават Бог и се стремят да бъдат като Него, те ще научат децата си да се обичат. В Книгата на Мормон цар Вениамин обяснява:

“И вие не ще допуснете децата ви да ... се карат един с друг. ...

Но вие ще ги поучавате да ходят в пътищата на истината и трезвия разум; ще ги научите да се обичат един друг и да си служат един на друг” (Мосия 4:14–15).

Като членове на семейството ние можем да си помагаме да се чувстваме уверени чрез насърчение и искрена похвала. Всяко дете трябва да се чувства важно. Нужно е родителите да показват, че са заинтересувани от действията на децата си, и да изразяват любов и внимание към тях. Децата следва по подобен начин да показват любов към родителите си. Те трябва да бъдат покорни и да се опитват да водят живот, който да носи почит на родителите им и на семейното име.

- Какво могат да правят родителите, за да насърчават своите синове и дъщери да бъдат добри приятели едни с други? Какво могат да правят братята и сестрите, за да подхранват приятелството помежду си?
- Какво могат да правят съпрузите и съпругите, за да си помагат да бъдат щастливи?

Как да имаме успешно семейство

- Какво правите, за да помагате в укрепването на своето семейство, така че то да бъде успешно?

Президент Харолд Б. Лий учи, “Най-важното Господно дело, което някога ще извършите, ще бъде между стените на вашите собствени домове” (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000 г., стр. 134).

Сатана знае колко важни са семействата в плана на Небесния Отец. Той се стреми да ги унищожава, като ни пречи да се доближаваме до Господ. Той ще ни изкушава да правим неща, които ще разединяват членовете на нашето семейство.

Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли заявяват, “Успешните бракове и семейства се установяват и се поддържат върху принципите вяра, молитва, покаяние, прошка, уважение, обич, състрадание, работа и благотворни, развлекателни дейности” (*Лиахона*, окт. 2004 г., стр. 49).

Всички ние искаме да имаме щастливи и успешни семейства. Следните неща ще ни помогнат да постигнем това:

1. Провеждайте семейна молитва всяка сутрин и вечер (вж. 3 Нефи 18:21). Молете се заедно като съпруг и съпруга.
2. Всяка седмица преподавайте Евангелието на децата си по време на семейна домашна вечер.
3. Редовно изучавайте Писанията като семейство.
4. Като семейство вършете заедно различни неща, например работни проекти, излети и вземане на решения.
5. Научете се да бъдете любезни, спокойни, дълготърпеливи и милосърдни (вж. Мороний 7:45–48).
6. осещавайте редовно църковните събрания (вж. У. и З. 59:9–10).
7. Следвайте съвета на Господ в У. и З. 88:119:
“Организирайте се; подгответе всяко нужно нещо; и създайте дом, тъкмо дом на молитва, дом на постене, дом на вяра, дом на познание, дом на слава, дом на ред, дом Божий”.
8. Водете семейна история, заедно вършете храмова работа и получите запечатващите обреди на храма.

Семейството е най-важната единица в Църквата на Исус Христос на Светиите от последните дни. Църквата съществува, за да помага на семействата да получат вечни благословии и възвисяване. Организациите и програмите в Църквата са предназначени да ни укрепват като отделни личности и да ни помагат да живеем завинаги като семейства.

- Какво могат да правят семействата, за да преодоляват периоди на трудности?
- Какви доказателства сте видели, че усилия като семейната молитва, семейното изучаване на Писанията, семейните съвети, семейните хранения и семейната домашна вечер са от значение?

Допълнителни стихове и други източници

- Моисей 2:27–28 (мъжът и жената създадени и благословени)
- Битие 2:24 (мъжът ще се привърже към жена си)
- У. и З. 49:15–16 (Бог постановил брака)
- Ефесяните 6:4 (възпитавайте децата си в праведност)
- У. и З. 132:15–21 (вечният брак)
- У. и З. 88:119–26 (напътствия за успешно семейство)
- У. и З. 93:40–50 (Господ заповядва на родителите да възпитават децата си в светлина и истина)
- “Семейството: прокламация към света” (на разположение на LDS.org и в множество публикации на Църквата, включително *Лиакхона*, окт. 2004 г., стр. 49; *За укрепването на младешите: да изпълним своя дълг към Бога* (36550 112), стр. 44; и *Предани ще сме на вярата: евангелски справочник* (36863 112), стр. 166–168)

Семейни отговорности

Глава 37

Отговорности на родителите

- Кои отговорности споделят съпрузите и съпругите при отглеждането на своите деца?

Всеки човек заема важно място в своето семейство. Чрез пророците Господ е обяснил как бащите, майките и децата трябва да се отнасят едни към други и какво трябва да чувстват. Като съпрузи, съпруги и деца ние трябва да разбираме какво очаква от нас Господ, за да реализираме нашата цел като семейство. Ако всички извършим своя дял, ще можем завинаги да живеем заедно като семейство.

В свещените отговорности на родителството “майките и бащите са задължени да си помагат като равностойни партньори” (“Семейството: прокламация към света”, *Лиакхона*, окт. 2004 г., стр. 49.) Те следва да работят заедно, за да осигуряват духовните, емоционалните, интелектуалните и физическите нужди на семейството.

Някои отговорности трябва да бъдат споделяни от съпруга и съпругата. Родителите трябва да преподават Евангелието на децата си. Господ е предупредил родителите, че ако те не учат децата си на вяра, покаяние, кръщение и на дара на Светия Дух, грехът ще падне върху техните глави. Родителите също така трябва да учат децата си да се молят и да се подчиняват на Господните заповеди. (Вж. У. и З. 68:25, 28.)

Един от най-добрите начини, по които родителите могат да учат децата си, е чрез пример. Съпрузите и съпругите трябва да

За учителите: Както при глава 36, бъдете внимателни по отношение чувствата на хората, които не се радват на идеални семейни обстоятелства. Наблегнете, че с напътствие от Господ и подкрепа от роднини и Църквата самотните родители с успех могат да отгледат своите деца.

показват любов и уважение един към друг и към децата си както с действия, така и с думи. Важно е да се помни, че всеки член на семейството е Божие дете. Родителите трябва да се отнасят към децата си с любов и уважение, да бъдат строги, но добри с тях.

Родителите трябва да осъзнават, че понякога децата ще правят погрешен избор, дори след като са били учени на истината. Когато това се случи, родителите не трябва да се обезкуражават. Те трябва да продължават да учат децата си, да изразяват любовта си към тях, да им дават добър пример, да постват и да се молят за тях.

Книгата на Мормон ни разказва как молитвите на един баща помогнали на разбунтувалия се син да се върне в Господните пътища. Алма младши се отклонил от ученията на праведния си баща, Алма, и стигнал дотам, че се опитвал да разруши Църквата. Бащата с вяра се молил за сина си. Алма младши бил посетен от ангел и се разкалял за лошия си начин на живот. Той станал велик ръководител на Църквата. (Вж. Мосия 27:8–32.)

Родителите могат да осигурят атмосфера на благоговение и уважение в своя дом, ако с любов учат и напътстват децата си. Родителите трябва също да осигуряват щастливи преживявания за децата си.

- Как съпрузите и съпругите се подкрепят взаимно в своите роли? Към кого могат да се обърнат за подкрепа самотните родители?

Отговорности на бащата

- Какви положителни примери сте виждали за бащи, отглеждащи децата си?

“По божествен проект бащите трябва да водят своите семейства с любов и праведност и са отговорни да осигуряват необходимото за живота и защитата на семействата си” (*Лиахона*, окт. 2004 г., стр. 49). Един достоен баща член на Църквата има възможността да бъде носител на свещеничеството, което го прави свещенически ръководител на семейството. Той трябва да напътства семейството си със смирение и доброта, а не с насилие или

жестокост. Писанията учат, че носителите на свещеничеството трябва да водят другите чрез убеждение, дълготърпение, любов и доброта (вж. У. и З. 121:41–44; Ефесяните 6:4).

Бащата споделя благословиите на свещеничеството с членовете на своето семейство. Когато мъжът е носител на свещеничеството на Мелхиседек, той може да споделя тези благословии при благославянето на болни и при даването на специални свещенически благословии. Под ръководството на председателстващия свещенически ръководител той може да благославя бебета, да кръщава, да потвърждава и да извършва свещенически ръкополагания. Той следва да дава добър пример на семейството си чрез спазване на заповедите. Следва също да се грижи семейството да се моли заедно два пъти дневно и да провежда семейни домашни вечери.

Бащата трябва да прекарва известно време с всяко дете поотделно. Той следва да учи децата си на правилни принципи, да говори с тях за техните проблеми и грижи и да ги съветва с любов. Някои добри примери за това могат да бъдат открити в Книгата на Мормон (вж. 2 Нефи 1:14–3:25; Алма 36–42).

Също така бащата има задължението да посреща материалните нужди на семейството си, като се грижи за осигуряването на храна, подслон, облекло и образование. Дори и да не може самостоятелно да осигури тази издръжка, той не трябва да се отказва от отговорността да се грижи за семейството си.

Отговорности на майката

- Какви положителни примери сте виждали за майки, отглеждащи децата си?

Президент Дейвид О. Макей казва, че майчинството е най-благородното призвание една жена (вж. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay*, 2003 г., стр. 156). Това е свято призвание, едно партньорство с Бог в довеждането на Неговите духовни деца на този свят. Раждането на деца е една от най-големите благословии. Ако в дома няма баща, майката ръководи семейството.

Президент Бойд К. Пакър хвали жените, които не могат да имат собствени деца, но се стремят да се грижат за други. Той казва: “Когато говоря за майките, аз говоря не само за тези жени, които са родили деца, но и за онези, които са осиновили деца, родени от други, и за множеството жени без собствени деца, станали майки за чуждите” (*Mothers*, 1977 г., стр. 8).

Пророците от последните дни учат, “Майките са отговорни предимно за отглеждането на децата си” (*Лиахона*, окт. 2004 г., стр. 49). Майката трябва да прекарва известно време с децата си и да ги учи на Евангелието. Тя следва да играе и да работи с тях, така че те да могат да открият света около себе си. Тя трябва също така да помогне на членовете на своето семейство да разберат как да направят от дома приятно място за живеене. Ако е изпълнена с топлина и обич, тя ще помогне на своите деца да изпитват добри чувства към себе си.

Книгата на Мормон описва една група от 2 000 млади мъже, които се издигнали до величие благодарение на ученията на техните майки (вж. Алма 53:16–23). Водени от пророка Еламан, те влезли в битка срещу своите врагове. Техните майки ги научили да бъдат честни, смели и достойни за доверие. Техните майки ги научили да бъдат честни, смели и достойни за доверие. Те също така ги научили, че ако не се съмняват, Бог ще ги избави (вж. Алма 56:47). Нито един от тях не загинал в битката. Те изразили вярата си в наученото от своите майки, като казали, “Нямаме никакво съмнение, че майките ни знаят това” (Алма 56:48). Всяка майка, която има свидетелство, може да окаже дълбоко въздействие върху децата си.

Отговорности на децата

- Как децата помагат на своите родители в изграждането на щастлив дом?

Редом с родителите си децата имат отговорността да изградят щастлив дом. Те трябва да се подчиняват на заповедите и да си

сътрудничат с останалите членове на семейството. Господ не е доволен, когато децата се карат (вж. Мосия 4:14).

Господ е заповядал на децата да почитат родителите си. Той казва, “Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята” (Изход 20:12). Да почитаме родителите си означава да ги обичаме и да ги уважаваме. В това се включва и послушанието. Писанията казват на децата, “покорявайте се на родителите си в Господа” (Ефесяните 6:1).

Президент Спенсър У. Кимбъл казва, че децата трябва да се научат да работят и да имат отговорности в дома и на двора. Следва те да получават задачи в поддръжката на чистотата и реда в дома. (Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., стр. 120.)

- Какво следва да правят децата, за да почитат и уважават своите родители?
- Кои действия на вашите родители са ви накарали да ги почитате и уважавате?

Поemanето на отговорности носи благословии

- Какво може да прави всеки член на семейството, за да допринесе за щастието в дома?

Семейство, в което царят любов и щастие, не е плод на случайност. Всеки член на семейството трябва да изпълни своята част. Господ е дал отговорности както на родителите, така и на децата. Писанията ни учат, че ние трябва да бъдем внимателни, съобразителни и добре настроен към другите. Когато говорим, молим се, пеем и работим заедно, ние можем да се радваме на благословиите от хармонията в своето семейство. (Вж. Колосяните 3.)

- Кои са някои от традициите и практиките, които ощастливяват един дом?

Допълнителни стихове и други източници

- Притчи 22:6 (възпитавай детето)
- Ефесяните 6:1–3 (децата трябва да се покоряват на родителите)
- У. и З. 68:25–28; Ефесяните 6:4 (отговорности на родителите)
- “Семейството: прокламация към света” (на разположение на LDS.org и в множество публикации на Църквата, включително *Лиахона*, окт. 2004 г., стр. 49; *За укрепването на младежите: да изпълним своя дълг към Бога* (36550 112), стр. 44; и *Предани ще сме на вярата* (36863 112), стр. 166–168)
- *Семейно ръководство* (31180 112)

Вечен брак

Глава 38

Бракът е постановен от Бог

Бракът между мъжа и жената е важна част от Божия план. Господ казва, “който забранява женитбата, не е поставен от Бога, защото женитбата е постановена за човека от Бога” (У. и З. 49:15).

От самото начало бракът представлява закон на Евангелието. Предвидено е бракът да продължи завинаги, а не само в рамките на смъртния ни живот.

Адам и Ева били бракосъчетани от Бог, преди да е имало смърт на света. Те имали вечен брак. Те учили своите деца и внуци на закона за вечния брак. С течение на времето нечестието навлязло в сърцата на хората и властта за извършването на този свещен обред била отнета от земята. Чрез Възстановяването на Евангелието вечният брак бил възстановен на земята

- Защо е важно да се знае, че бракът между мъжа и жената е постановен от Бог?

Вечният брак е необходим за възвисяването

- Какво е Господното учение за брака и как то се отличава от възгледите на света?

Много хора по света смятат брака за чисто обществен обичай, законово съглашение между мъж и жена да живеят заедно. Но за светиите от последните дни бракът е много повече. Нашето възвисяване зависи от брака, редом с останалите принципи и обреди като вяра, покаяние, кръщение и получаване дара на Светия Дух. Ние вярваме, че бракът е най-свещената връзка, която може да съществува между мъжа и жената. Тази свещена връзка определя нашето щастие сега и във вечността.

Небесният Отец ни е дал закона за вечния брак, за да можем да станем като Него. Господ казва:

“В селестиялната слава има три небеса или степени;

и за да се придобие най-висшата, човек трябва да влезе в този ред на свещеничеството (което значи новият и вечен завет на брака);

и ако той не стори това, не може да я придобие” (У. и З. 131:1–3).

Вечният брак трябва да бъде сключен в храма чрез съответната власт

- Защо бракът трябва да бъде сключен в храма чрез съответната власт, за да бъде вечен?

Вечният брак трябва да бъде извършен от човек, на когото е дадена запечатващата власт. Господ обещава, “Ако един мъж се ожени за жена чрез ... новия и вечен завет ... от оногова, който е помазан ... и ако спазва(т) (Господния) завет ... той ... ще бъде в пълна сила, когато те са извън света” (У. и З. 132:19).

Не само че вечният брак трябва да бъде сключен със съответната свещеническа власт, но това трябва да стане в един от светите храмове на нашия Господ. Храмът е единственото място, където може да бъде извършен този свят обред.

В храма двойките светии от последните дни коленичат на един от светите олтари в присъствието на своите роднини и приятели, които са получили храмовото надаряване. Те сключват своите брачни завети пред Бог. Те биват обявени за съпруг и съпруга за време и за цялата вечност. Това се прави от мъж, който притежава святото Божие свещеничество и е получил властта да изпълнява тези свети обреди. Той действа под ръководството на Господ и обещава на двойката благословиите на възвисяването. Той ги напътства за това, което трябва да правят, за да получат

За учителите: Всички членове, семейни или не, трябва да разбират учението за вечния брак. При все това трябва да бъдете внимателни по отношение чувствата на възрастните, които не са семейни. При необходимост помогнете на членовете на класа или семейството да разберат, че всички верни на своите завети деца на Небесния Отец във вечността ще получат всички благословии на Евангелието, включително възможността да имат вечно семейство.

тези благословии. Той им напомня, че всички благословии зависят от подчинението на Божиите закони.

Ако сключим брак чрез власт, различна от свещеничеството в храма, той ще трае само за този живот. След смъртта брачните партньори няма да могат да имат никакви искания един към друг и към децата си. Вечният брак ни дава възможност да продължим да бъдем семейство и след този живот.

Благословии на вечния брак

- Кои са благословиите на вечния брак за този живот и за вечността?

Като светии от последните дни ние живеем с вечна перспектива, а не само за момента. Можем обаче да се радваме на благословиите на вечния брак както сега, така и във вечността. Някои от тези благословии са следните:

1. Знаем, че бракът ни може да продължи завинаги. Смъртта може да ни раздели само временно. Нищо не може да ни раздели завинаги, освен нашето непослушание. Това наше знание ни помага да работим по-упорито, за да се радваме на щастлив и успешен брак.
2. Знаем, че нашите семейни взаимоотношения могат да продължат за цялата вечност. Това знание ни помага да бъдем внимателни при възпитанието и обучението на децата ни. То също така ни помага да изразяваме повече търпение и обич към тях. Като резултат на това следва да се радваме на по-щастлив дом.
3. Понеже сме сключили брак по дадения от Бог начин, ние имаме правото Светият Дух да изобилства в нашия брак, ако останем достойни.

Следват някои от благословиите, на които можем да се радваме във вечността:

1. Можем да живеем в най-висшата степен на слава в селестиялното Божие царство.

2. Можем да бъдем възвисени като Бог и да получим пълнота от радост.
- Как може вечната перспектива да повлияе на чувствата ни относно брака и семейството?

Трябва да се подготвим за вечен брак

- Какво можете да правите, за да помогнете младежите да се подготвят за вечен брак?

Президент Спенсър У. Кимбъл учи: “Бракът е може би най-важното от всички решения и има най-дълготрайни последици, защото от него зависи не само непосредственото щастие, но и вечните радости. Той засяга не само участващите двама души, но и техните семейства и особено децата им и децата на техните деца през много поколения. При избора на спътник за време и за вечността със сигурност следва най-внимателно да планираме, да помислим, да постим и да се молим, та да сме сигурни, че от всички решения това да не бъде погрешно” (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, 2006 г., стр. 193.)

Вечният брак трябва да бъде цел за всеки светия от последните дни. Това важи дори и за тези, които вече са сключили брак по гражданските закони. Подготовката за вечен брак изисква много размисъл и молитви. Само членовете на Църквата, които живеят праведно, имат право да влязат в храма (вж. У. и З. 97:15–17). Ние не можем един ден изведнъж да решим, че искаме да сключим брак в храма, след което същия ден да влезем там и да го направим. Първо трябва да изпълним някои изисквания.

Преди да можем да посетим храма, ние трябва да сме били активни и достойни членове на Църквата в продължение на поне една година. Мъжете трябва да бъдат носители на свещеничеството на Мелхиседек. Трябва да бъдем интервюирани от нашия президент на клон или епископ. Ако ни намери за достойни, той ще ни даде препоръка за храма. Ако не сме достойни, той ще ни даде съвет и ще ни помогне да си поставим цели, за да станем достойни да посетим храма.

След като получим препоръка от нашия епископ или президент на клон, ние трябва да бъдем интервюирани от президента на кол или мисия. На интервютата за храмова препоръка ще ни бъдат зададени въпроси, подобни на следните:

1. Вярвате ли в Бог, имате ли свидетелство за Бог, Вечния Отец, Неговия Син Исус Христос и Светия Дух? Имате ли непоколебимо свидетелство за възстановеното Евангелие?
2. Подкрепяте ли президента на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни като пророк, гледач и откровител? Признавате ли го за единственият човек на Земята, упълномощен да упражнява всички свещенически ключове?
3. Живеете ли съгласно закона за целомъдрието?
4. Плащате ли пълен десятък?
5. Спазвате ли Словото на мъдростта?
6. Честен ли сте в отношенията си с околните?
7. Стремите ли се усърдно да спазвате заветите, които сте сключили, да посещавате вашите събрания за участието и свещенически събрания и да водите живот в хармония със законите и заповедите на Евангелието?

Когато поискате храмова препоръка, вие трябва да помните, че посещението на храма е свещена привилегия. Това е сериозно действие, а не нещо, на което да се гледа лекомислено.

Трябва добросъвестно да се стремим да спазваме всеки завет, който склучим в храма. Господ казва, че ако сме предани и верни, ние ще получим своето възвисяване. Ще станем като нашия Небесен Отец. (Вж. У. и З. 132:19–20.) Бракът в храма заслужава всяка жертва. Това е начин да получим вечни и безмерни благословии.

- Какво можем да правим, за да насърчаваме младите хора да поставят цел да склучат брак в храма? Как можем да им помагаме да се подготвят за това?

Допълнителни стихове

- Битие 1:26–28 (трябва да се плодим и да изпълним земята)
- Битие 2:21–24 (Първото бракосъчетание било извършено от Бог)
- Матей 19:3–8 (онова, което Бог е съчетал)
- У. и З. 132 (вечната същност на закона за брака)
- У. и З. 42:22–26 (брачните обети трябва да бъдат спазвани)
- Яковово 3:5–7 (съпрузите и съпругите трябва да бъдат верни един на друг)

ЗАКОНЪТ ЗА ЦЕЛОМЪДРИЕТО

Глава 39

Бележка към родителите

Тази глава съдържа някои части, които са недостъпни за степента на зрялост на малките деца. Най-добре е, преди да им преподадете тези части, да почакате, докато децата станат достатъчно големи да разберат сексуалните взаимоотношения и създаването на потомство. Нашите църковни ръководители са ни казали, че родителите носят отговорността да учат децата си за създаването на потомство (процесът на зачеване и раждане на деца). Родителите трябва да ги научат и на закона за целомъдрието, който е обяснен в тази глава.

Родителите могат да започнат да учат децата си да имат подходящо отношение към своето тяло още докато са много малки. Когато говорите на децата открито, но почитателно, и използвате правилните имена за частите и функциите на тялото им, това ще им помогне да пораснат, без да изпитват ненужно смущение по отношение на тялото си.

Децата са любопитни по природа. Те искат да знаят как функционират телата им. Искат да знаят откъде идват бебетата. Ако родителите отговарят на всички тези въпроси ясно и на момента, така че децата да ги разбират, по-нататъшните въпроси също ще бъдат насочени към тях. Ако родителите обаче отговарят на въпросите така, че децата да се чувстват неудобно, отхвърлени или неудовлетворени, вероятно те ще се обърнат с въпросите си към друг човек и може би ще си изградят неправилни представи и неподходящо отношение.

И все пак не е разумно и необходимо на децата да се казва всичко наведнъж. Родителите трябва да им дават само информацията, за която те са попитали и която могат да разберат. Докато отговарят на тези въпроси, родителите могат да учат децата колко е важно те да уважават както своите тела, така и телата на другите хора. Родителите следва да учат децата си да се обличат скромно. Те трябва да поправят погрешните представи и вулгарния език, които децата научават от други хора.

Когато децата достигнат зрялост, родителите трябва вече открито да са обсъдили с тях въпроса за създаването на потомство. Децата трябва да разберат, че тази сила е добра и ни е дадена от Господ. Той очаква от нас да я използваме в рамките, които ни е дал.

Малките деца идват на земята от присъствието на Небесния Отец чисти и невинни. Когато родителите се молят за напътствие, Господ ще ги вдъхновява да учат децата си в точния момент и по правилния начин.

Силата за създаване на потомство

- Защо родителите следва да учат децата си за създаването на потомство и целомъдрието? Как могат те по подходящ начин да направят това?

Бог заповядал на всяко живо същество да се множи според вида си (вж. Битие 1:22). Създаването на потомство било част от Неговия план, така че всички форми на живот да продължат своето съществуване на земята.

След това Той поставил Адам и Ева на земята. Те се различавали от другите Му творения, защото били Негови духовни деца. Бог бракосъчетал Адам и Ева в Едемската градина и им заповядал да се множат и да изпълват земята (вж. Битие 1:28). Животът им обаче трябвало да бъде управляван от морални закони, а не от инстинкти.

Бог желае Неговите духовни деца да се раждат в семейства, така че да получават подходящи грижи и възпитание. И ние като Адам и Ева трябва да осигурим физически тела за тези духовни

деца. Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли заявяват, “Ние заявяваме, че начинът, по който земният живот се създава, е божествено постановен” (“Семейството: прокламация към света”, *Лиакхона*, окт. 2004 г., стр. 49.) Бог ни е заповядал сексуалните взаимоотношения да бъдат осъществявани само в рамките на брака между мъж и жена. Тази заповед се нарича закона за целомъдрието.

Законът за целомъдрието

- Какво представлява законът за целомъдрието?

Ние трябва да имаме сексуални взаимоотношения единствено с нашия брачен партньор, с когото сме сключили законен брак. Никой, било то мъж или жена, не трябва да има сексуални взаимоотношения преди брака. След брака са разрешени сексуалните взаимоотношения само с нашия брачен партньор.

Господ казва на израилтяните, “Не прелюбодействай” (Изход 20:14). Израилтяните, които нарушавали тази заповед, били подлагани на сурови наказания. Господ повтаря тази заповед в последните дни (вж. У. и З. 42:24).

Учени сме, че законът за целомъдрието обхваща повече от сексуалните взаимоотношения. Първото Президентство предупреждава младите хора и за останалите сексуални грехове:

“Не правете преди брака нищо, което да възбуди могъщите усещания, които трябва да се изразяват само в брака. Не участвайте в страстни целувки, не лягайте върху друг човек, нито докосвайте личните, свещени части на тялото на друг човек -- с или без облекло. Не позволявайте на никого да върши същото с вас. Не възбуждайте тези усещания в собственото си тяло” (*За укрепването на младежите* (брошура, 2001 г.), стр. 27).

Подобно на други нарушения на закона за целомъдрието, хомосексуалното поведение е сериозен грях. Пророците от последните дни са говорили за опасностите от хомосексуалното поведение и за загрижеността на Църквата за хората, които могат да имат такива наклонности. Президент Гордън Б. Хинкли казва:

“Най-напред бих искал да кажа, че ние вярваме, че бракът между мъжа и жената е постановен от Бог. Вярваме, че бракът може да продължи вечно чрез упражняване силата на вечното свещеничество в дома на Господ.

Хората питат какво е нашето отношение към тези, които се смятат за така наречените гейове и лесбийки. Отговорът ми е, че ние ги обичаме като синове и дъщери на Бог. Те може да имат определени наклонности, които са силни и може да е трудно да бъдат контролирани. Повечето хора имат определени наклонности през различните периоди от живота си. Ако те успеят да ги преодолеят, ще могат да продължат напред както всички други членове на Църквата. Ако не се подчинят на закона на целомъдрието и на моралните стандарти на Църквата, ще им бъдат наложени дисциплинарни санкции, които се отнасят за всички членове.

Искаме да подкрепим тези хора, да ги усилим, да им помогнем да разрешат проблемите си и да преодолеят трудностите си. Не можем обаче да мълчим, докато те се отдават на своите неморални занимания и се опитват да поддържат и защитават така наречения брак между лица от един и същи пол. Ако направим това, означава, че се отнасяме небрежно към изключително сериозните и свещени устои на брака, който Бог е постановил, както и към неговата цел – отглеждането на семейство” (в *Conference Report*, окт. 1998 г., стр. 91; или *Ensign*, ноем. 1998 г., стр. 71).

Сатана иска ние да нарушим закона за целомъдрието

- Кои са някои от начините, по които Сатана изкушава хората да нарушат закона за целомъдрието?

Планът на Сатана е да заблуди възможно най-голям брой от нас, за да ни попречи да се върнем да живеем с нашия Небесен Отец. Едно от най-вредните неща, които той може да направи, е да ни съблазни да нарушим закона за целомъдрието. Той е лукав и силен. Той иска да повярваме, че нарушаването на този закон не е грях. Много хора са били измамани. Трябва да се пазим от зли влияния.

Сатана атакува стандартите за скромност. Той иска да повярваме, че човешкото тяло трябва да бъде видно и оценено, понеже е красиво. Нашият Небесен Отец желае да покриваме телата си, така че те да не предизвикват неблагоприятни мисли в умовете на другите.

Сатана ни насърчава не само да се обличаме нескромно, но и да имаме неморални и неблагоприятни мисли. Той прави това със снимки, филми, разкази, шеги, музика и танци, които внушават неморални действия. Законът за целомъдрието изисква всички наши мисли и действия да бъдат чисти. Пророк Алма учи, че когато бъдем съдени от Бог, “мислите ни също ще ни осъдят; и в това ужасно състояние ние не ще посмеем да погледнем към нашия Бог” (Алма 12:14).

Исус учи, “Чули сте, че е било казано: “Не прелюбодействуй”.

Но аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си” (Матей 5:27–28).

Президент Гордън Б. Хинкли предупреждава: “Живеете в един свят на ужасни изкушения. Порнографията, с нейната долнокачествена нечистотия, залива земята като огромна и всепоглъщаща вълна. Тя е отрова. Не я гледайте и не я четете. Тя ще ви унищожи, ако правите това. Ще ви отнеме самоуважението. Ще ви лиши от усещането за красивите неща на живота. Тя ще ви надвие и завлече в едно блато от лоши мисли и пагубни действия. Стойте далеч от нея. Избягвайте я като заразна болест, защото тя е също така смъртоносна. Бъдете добродетелни в мисъл и действие. С определена цел Бог е вложил във вас един божествен порив, който може лесно да бъде покварен за зли и унищожителни цели. Когато сте млади, не се въвличайте в сериозни връзки и редовни срещи. Когато достигнете възраст, на която да мислите за брак, идва моментът да се обвържете емоционално. На вас, момчета, които още учите в гимназията, това не ви е необходимо, нито на вас, момичета” (в *Conference Report*, окт. 1997 г., 71–72; или *Ensign*, ноем. 1997 г., стр. 51).

Понякога Сатана ни изкушава чрез нашите чувства. Той знае кога ние сме самотни, объркани или подтиснати. Той избира

тези моменти на слабост, за да ни изкушава да нарушим закона за целомъдрието. Нашият Небесен Отец може да ни даде силата да преминем невредими през тези изпитания.

Писанията разказват за един праведен мъж, наречен Иосиф, който успял да спечели пълното доверие на своя господар Петефрий. Петефрий дал на Иосиф да ръководи всички негови притежания. Жената на Петефрий изпитвала страст към Иосиф и го изкушавала да извърши прелюбодеяние с нея. Но Иосиф ѝ устоял и избягал от нея. (Вж. Битие 1:1–18.)

Павел учи, “Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите” (1 Коринтяните 10:13). Алма набляга, че ние няма да бъдем изкушени повече от това, което можем да понесем, ако се смирим пред Господа, като призоваваме светото Му име, бдим и се молим непрестанно (вж. Алма 13:28).

- Как са свързани скромността и целомъдрието? Как родителите могат да учат децата си да бъдат скромни в начина си на обличане, в говора и поведението си?
- Как можем да се противопоставяме на разпространението и влиянието на порнографията?
- Какви обещания ни е дал Господ, за да ни помогне да преодоляваме изкушенията на Сатана?

Нарушаването на закона за целомъдрието е изключително сериозно

Пророк Алма бил наскърбен, защото един от синовете му нарушил закона за целомъдрието. Алма казал на сина си Кориантон, “Не знаеш ли, сине мой, че тези неща са мерзост в очите Господни? Да, най-гнусният грях след проливането на невинна кръв и или отричането на Светия Дух” (Алма 39:5).

За учителите: За напътствие относно въпросите, засягащи скромността и целомъдрието, можете да се обърнете към брошурата, озаглавена *За укрепването на младежите* (36550 112), която е на разположение в центровете за разпространение, на LDS.org и може да бъде намерена в библиотеката на вашата сграда за събрания.

Липсата на целомъдрие е на второ място по тежест след убийството.

Ако мъж и жена, нарушили закона за целомъдрието, заченат дете, те може да бъдат изкушени да допуснат друг сериозен грях: аборт. Рядко абортът може да бъде оправдан. Ръководителите на Църквата са казали, че някои извънредни обстоятелства могат да оправдаят аборта, например когато бременността е настъпила след кръвосмешение или изнасилване, когато животът или здравето на жената е в опасност по мнението на компетентни медицински лица, или когато плодът има, според компетентни медицински лица, сериозни дефекти, които няма да позволят на бебето да оживее след раждането. Но дори и тези обстоятелства не оправдават автоматично аборта. При такива обстоятелства двамата трябва да вземат решение за аборт, само след като са се консултирали със своите местни свещенически ръководители и са получили потвърждение чрез искрена молитва.

“Когато мъж или жена заченат дете без да са сключили брак, трябва да бъде положено всяко възможно усилие те да бъдат насърчени да направят тази стъпка. Когато възможността за успешен брак е малко вероятна поради възраст или други обстоятелства, несемейните родители следва да бъдат посъветвани да дадат детето за осиновяване чрез семейните служби на Църквата, така че бебето да бъде запечатано за достойни за храма родители” (Писмо на Първото Президентство, 26 юни 2002 г. и 19 юли 2002 г.).

За нашия Небесен Отец е изключително важно Неговите деца да се подчиняват на закона за целомъдрието. Членовете, които нарушат този закон или повлияят на друг да направи това, са обект на дисциплинарни мерки в Църквата.

Хората, които нарушат закона за целомъдрието, могат да получат опрощение

Хората, които са нарушили закона за целомъдрието, могат да получат мир. Господ ни казва, “Но ако беззаконникът се обърне от всичките грехове, които е сторил, пази всичките

Ми повеления ... никое от престъпленията, които е извършил, няма да се помни против него” (Езекиил 18:21–22). Мирът идва единствено чрез опрощение.

Президент Кимбъл казва: “За всяко опрощение има условие. ... Постът, молитвите, смирието трябва да бъдат равностойни или по-големи от греха. Трябва да има съкрушено сърце и разкаян дух. ... Трябва да има сълзи и искрена промяна в сърцето. Трябва да има убеждение за греха, изоставяне на злото, изповед на простъпката пред овластените от Господ служители” (*The Miracle of Forgiveness*, 1969 г., стр. 353).

За много хора изповядването е най-трудната част от покаянието. Трябва да се изповядаме не само пред Господ, но и пред човека, когото сме засегнали, например съпруга или съпругата, а също и пред съответния овластен носител на свещеничеството. Свещеническият ръководител (епископ или президент на кол) ще отсъди нашето положение в Църквата. Господ казва на Алма, “който прегреша срещу Мене ... ако той изповяда греховете си пред тебе и Мене, и се разкае искрено в сърцето си, на него ще простиш и аз също ще му простя” (Мосия 26:29).

Но старейшина Кимбъл предупреждава: “При все че прошката ни се обещава толкова щедро, няма нито обещание, нито надежда за прошка за никоя душа, която не се покае напълно. ... Едва ли можем да бъдем прекалено настоятелни като напомняме на хората, че те не могат да грешат и да получат прошка, а после да грешат отново и отново и да очакват повтарящо се опрощение” (*The Miracle of Forgiveness*, стр. 353, 360). Хората, които получат опрощение и после повторят греха, ще бъдат държани отговорни и за предишните си грехове (вж. У. и З. 82:7; Етер 2:15).

Хората, които спазват закона за целомъдрието, са изобилно благословени

- Какви благословии получаваме, когато спазваме закона за целомъдрието?

Когато се подчиняваме на закона за целомъдрието, ние можем да живеем без чувство за вина или срам. Нашият живот и животът на нашите деца са благословени, когато пазим себе си чисти и неопетнени пред Господ. Нашите деца могат да се учат от нашия пример и да следват стъпките ни.

Допълнителни стихове

- Матей 19:5–9; Битие 2:24 (брачните взаимоотношения са свещени)
- Тита 2:4–12 (напътствия за целомъдреност)
- 1 Коринтяните 7:2–5; Ефесяните 5:28 (вярност към брачния партньор)
- Откровението 14:4–5 (благословии за подчинение на закона за целомъдрието)
- Притчи 31:10 (възхвала на добродетелната жена)
- Алма 39:9 (не следвай страстите на очите си)
- У. и З. 121:45 (нека добродетелта непрестанно да украсява мислите ти)
- Алма 42:16 (покаянието не идва без наказание)
- Алма 42:30 (не се извинявай за греховете си)
- У. и З. 58:42–43 (покаяният се изповядва и изоставя греховете си)

Работа в храма и семейна история

Глава 40

Небесният Отец желае Неговите деца да се завърнат при Него

Единението на Исус Христос гарантира, че всеки един от нас ще бъде възкресен и ще живее вечно. Но ако искаме да живеем вечно със семействата си в присъствието на Небесния Отец, трябва да правим всичко, което Спасителят ни заповядва да правим. Това включва кръщение и получаване обредите на храма.

Като членове на Църквата на Исус Христос на Светиите от последните дни всички ние сме били кръстени от човек, притежаващ съответната свещеническа власт. Всеки от нас може също така да отиде в храма, за да получи спасителните свещенически обреди, които се извършват там. Но много от Божиите чеда не са имали същата тази възможност. Те са живели във време, когато Евангелието не е било достъпно за тях.

Небесният Отец желае всички Негови деца да се върнат и да живеят с Него. За тези, които са умрели без кръщение или храмови обреди, Той е дал начин те да бъдат изпълнени. Той желае от нас да извършваме за предците си обреди в храмовете.

Господните храмове

- Защо храмовете са важни в живота ни?

Храмовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни са специални сгради, посветени на Господ. Достойните

За учителите: Картините могат да привлекат интереса на участниците и да подпомогнат тяхното разбиране. Помислете дали да поканите членовете на класа или семейството да се замислят върху чувствата си относно храмовата работа, докато гледат снимката на храм в тази глава.

членове на Църквата могат да отидат там, за да получат свещени обреди и да сключат завети с Бог. Подобно на кръщението, тези обреди и завети са необходими за нашето спасение. Те трябва да бъдат извършени в Господните храмове.

Също така ние отиваме в храма, за да научим повече за Небесния Отец и Неговия Син Исус Христос. Там получаваме по-голямо разбиране за нашата цел в живота и за взаимоотношенията ни с Небесния Отец и Исус Христос. Научаваме за доземното си съществуване, за значението на земния живот и за живота след смъртта.

Храмовите обреди запечатват семействата за вечността

- Какво означава да бъдеш запечатан?

Всички храмови обреди се изпълняват чрез силата на свещеността. Чрез тази сила обредите, извършени на земята, се запечатват или се свързват в небесата. Спасителят учи Своите апостоли, “Каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата” (Матей 16:19; вж. и У. и З. 132:7).

Единствено в храмовете е възможно да бъдем запечатани като семейство за вечността. Бракът в храма обвързва мъжа и жената като съпруг и съпруга за вечността, ако те почитат заветите си. Кръщението и всички други обреди ни подготвят за това свято събитие.

Когато мъж и жена се бракосъчетаят в храма, децата им, родени след това, също стават част от тяхното вечно семейство. Семейните двойки, които са сключили граждански брак, могат да получат тези благословии, като подготвят себе си и децата си да отидат в храма и да бъдат запечатани един за друг. Родителите, които законно са осиновили деца, могат да ги запечатат за себе си.

- Какво трябва да направи една семейна двойка, за може запечатващата сила да бъде активна част от техния брак?

Нашите предци се нуждаят от помощта ни

- Какви отговорности имаме ние към своите предци, които са починали без да получат свещеническите обреди?

Марио Канамела се оженил за Мария Вита през 1882 г. Те живели в Трипани, Италия, където създали семейство и споделили много прекрасни години. Приживе Марио и Мария не чули посланието на възстановеното Евангелие на Исус Христос. Те не били кръстени. Нямали възможността да отидат в храма и да бъдат запечатани като вечно семейство. При тяхната смърт бракът им се прекратил.

След повече от един век било извършено тяхното повторно събиране. Потомци на Марио и Мария отишли в храма в Лос Анджелис, където техният правнук и неговата съпруга коленичили на олтара и служили като пълномощници при запечатването на Марио и Мария. Когато те споделили радостта на Марио и Мария, съзали изпълнили очите им.

Много от нашите предци са сред хората, починали без да чуют за Евангелието, докато са били на земята. Сега те живеят в света на духовете (вж. глава 45 на този учебник). Там им е проповядвано Евангелието на Исус Христос. Хората, които са приели Евангелието, очакват за тях да бъдат извършени храмовите обреди. Когато извършваме тези обреди в храма за своите предци, ние можем да споделим тяхната радост.

- Как учението за спасението на мъртвите показва справедливостта, състраданието и милостта на Бог?
- Какви преживявания сте имали, докато сте изпълнявали храмова работа за своите предци?

Семейна история -- как започваме да помагаме на своите предци

- Кои са основните стъпки при изпълнение на работата по семейна история?

Светиите от последните дни се насърчават да участват в дейности, свързани със семейната история. Чрез тях ние научаваме

историята на нашите предци, така че да можем да извършваме обреди за тях. Семейната история включва три основни стъпки:

1. Да издирим предците си.
2. Да открием кои наши предци се нуждаят от храмови обреди.
3. Да се погрижим тези обреди да бъдат изпълнени за тях.

Повечето райони и клонове в Църквата имат консултанти по семейна история, които могат да отговорят на въпросите и да ни насочат към източниците, от които се нуждаем. Ако в района или клоната няма консултант по семейна история, епископът или президентът на клон могат да ни дадат напътствия.

Да издирим предците си

За да извършим храмовите обреди за нашите предци, ние трябва да знаем техните имена. Днес имаме на разположение много чудесни източници, които да ни помогнат в откриване имената на предците ни.

Добър начин да започнем със събирането на информация за предците си е да разберем с какво разполагаме в собствения си дом. Възможно е да притежаваме удостоверения за раждане, брак или смърт. Може също да открием семейни Библии, некролози, семейни истории или дневници. Освен това можем да попитаме роднини за информацията, с която те могат да разполагат. След като съберем информацията в своите домове и от своите роднини, ние можем да потърсим и в други източници, като например FamilySearch.org. Също така можем да посетим някой от местните църковни центрове по семейна история.

Степента на знанията ни зависи от информацията, с която разполагаме. Възможно е да имаме съвсем малко семейна информация и да можем да открием единствено имената на своите родители, баби и дядовци. Ако вече разполагаме с голяма колекция от семейни документи, тогава може да успеем да открием наши предци от по-далечни поколения.

Можем да записваме информацията, която сме събрали, на семейни групови картони и на родословни схеми.

Да открием кои наши предци се нуждаят от извършване на храмови обреди

Храмови обреди за мъртвите са били извършвани още от ранните дни на Църквата. Следователно някои обреди за нашите предци може вече да са били изпълнени. За да открием кои наши предци имат нужда от храмови обреди, може да потърсим на две места. Нашите семейни документи могат да съдържат информация за вече изпълнените обреди. Ако ни липсва такава информация, Църквата има архив с всички изпълнени храмови обреди. Консултантът по семейна история във вашия район или клон може да ви помогне в това ваше усилие.

Да се погрижим тези обреди да бъдат изпълнени

Много от нашите предци в света на духовете вероятно нямат търпение да получат своите храмови обреди. Веднага щом ги издирим, ние трябва да се погрижим тази работа да бъде изпълнена за тях.

Една от благословиите на работата по семейната история е резултат от посещението на храма и извършването на обреди в полза на нашите предци. Ние трябва да се подготвим да получим препоръка за храма, така че при възможност да извършим тази работа. Ако децата ни са на 12 или повече години, те могат да споделят тези благословии, като бъдат кръстени и потвърдени за своите предци.

Ако не ни е възможно да посетим храма, за да участваме в обредите, там ще бъде уредено те да бъдат изпълнени от други членове на Църквата.

- Как Господ е помагал на вас или ваши роднини да откриете информация за ваши предци?

Допълнителни възможности при работата по семейна история

- Кои са някои от простите начини за човек с множество други отговорности да участва в работата по семейна история?

Освен чрез осигуряване на храмови обреди за известните ни предци ние можем да помагаме на хората в света на духовете по много други начини. Следва да търсим напътствието на Духа, за да обмислим с молитва какво можем да направим. В зависимост от своите обстоятелства, ние можем да правим следното:

1. Да посещаваме храма възможно най-често. След като сме посетили храма за себе си, ние можем да изпълняваме спасителните обреди за хората, които чакат в света на духовете.
 2. Да издирваме имената на наши предци, които е по-трудно да открием. Консултантите по семейната история могат да ни посочат полезни източници на информация.
 3. Да помагаме с индексирания програма на Църквата. Чрез тази програма членовете на Църквата подготвят родословната информация за използване в църковните компютърни програми за семейна история. Тези програми ни улесняват в откриване имената на нашите предци.
 4. Да внасяме информация за семейната история в действащите църковни компютърни програми. Тя съдържа родословия, предоставени от хора по цял свят. Те позволяват на хората да споделят своята семейна информация. Консултантите по семейна история могат да предоставят повече информация за църковните компютърни програми.
 5. Да участваме в семейни организации. Можем да постигнем много повече за предците ни, когато работим съвместно със свои роднини.
- Помислете за това, което можете да направите, за да увеличите участието си в храмовата работа и в семейната история.

Допълнителни стихове

- 1 Петрово 4:6 (Евангелието е проповядвано на мъртвите)
- Малахия 4:5–6; У. и З. 2:2; 3 Нефи 25:5–6 (мисията на Илия)
- 1 Коринтяните 15:29; У. и З. 128:15–18 (работа за мъртвите)
- У. и З. 138 (изкупление на мъртвите)

СВЕТЪТ НА ДУХОВЕТЕ СЛЕД СМЪРТТА

Глава 41

Живот след смъртта

- Какво става с нас след като умрем?

Небесният Отец е подготвил план за нашето спасение. Като етап от този план Той ни е отделил от Своето присъствие, за да живеем на земята и да получим смъртни тела от плът и кръв. След време нашите смъртни тела ще умрат и духовете ни ще отидат в света на духовете. Светът на духовете е място на очакване, на работа, на обучение и на почивка от грижите и скръбта. Нашите духове ще живеят там, докато се подготвим за своето възкресение. След това смъртните ни тела още веднъж ще се съединят с нашите духове и ние ще получим степента на слава, за която сме се приготвили (вж. глава 46 на този учебник).

Много хора са се чудили какво представлява светът на духовете. Писанията и пророците от последните дни са ни дали информация за света на духовете.

- Каква утеха получавате от знанието, че има живот след смъртта? Как можем да приложим своето разбиране за света на духовете след смъртта, за да утешим някой друг?

Къде се намира светът на духовете?

Пророци от последните дни са казвали, че духовете на починалите не са далеч от нас. Президент Езра Тафт Бенсън казва: “Понякога завесата между този живот и отвъдния става много тънка. Нашите обичани близки, които са починали, не са далеч от нас” (в Conference Report, апр. или *Ensign*, май 1971 г., стр. 33). Президент Бригъм Йънг учи, че светът на духовете е на земята,

около нас (вж. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young*, 1997 г., стр. 279).

Каква е същността на нашите духове?

Духовните същества имат същата телесна форма, както и смъртните хора, духовното тяло обаче е със съвършена форма (вж. Етер 3:16). Духовете носят своите земни наклонности на отдаденост или враждебност към праведните неща (вж. Алма 34:34). Те имат влеченията и желанията, които са имали, докато са живели на земята. Всички духове са в зряла форма. Те са били зрели преди своето смъртно съществуване и са зрели след смъртта си, дори и да са умрели като бебета или деца (вж. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, 1998 г., стр. 131–132).

- Защо е важно да знаем, че нашите духове ще имат идентични с настоящите ни наклонности в света на духовете?

Какви са условията в света на духовете след смъртта?

Пророк Алма в Книгата на Мормон учи за две подразделения или състояния в света на духовете:

“Духовете на онези, които са праведни, ще бъдат приети в състояние на щастие, което се нарича рай, състояние на покой, състояние на мир, където те ще почиват от безпокойствата си и от всякакви грижи и скръб.

И тогава ще стане така, че духовете на нечестивите, да на тези, които са зли -- защото ето, те нямат нито част, нито дял от Духа Господен, защото ето, те избраха злите дела вместо добрите; ето защо духът на дявола е влязъл в тях и влиза във владение на дома им -- и те ще бъдат изхвърлени във външния мрак; и там ще има плач и ридание, и скърцане със зъби, и това заради собственото им беззаконие, увлечени в плен по волята на дявола.

Сега, това е именно състоянието на душите на нечестивите, да, в тъмнина и в състояние на страшно и ужасно очакване на огненото негодувание на гнева Божий върху тях; и тъй те

остават в това състояние, както праведните остават в рая до времето на тяхното възкресение” (Алма 40:12–14).

Духовете са разделени според степенята на чистота на живота, който са водили, и подчинението им на волята на Господ, докато са били на земята. Праведните и неправедните са разделени (вж. 1 Нефи 15:28–30), но духовете могат да напредват от едно ниво към друго, като научават евангелските принципи и живеят според тях. Духовете в рая могат да преподават на духовете в затвора (вж. У. и З. 138).

Рай

Според пророк Алма праведните духове ще си почиват от земните грижи и скърби. Но въпреки това те са заети с вършене на Господното дело. Президент Джозеф Ф. Смит видял във видение, че непосредствено след като бил разпънат, Исус Христос посетил праведните в света на духовете. Той назначил вестители, дал им сила и власт и им заръчал да “занесат светлината на Евангелието на онези, които са били в мрак, тъкмо на всичките духове на човеци” (У. и З. 138:30).

В света на духовете Църквата също е организирана, като носителите на свещеничеството продължават да имат отговорности там (вж. У. и З. 138:30). Президент Уилфърд Уудръф учи: “Същото свещеничество съществува и от другата страна на завесата. ... Всеки апостол, всеки седемдесетник, всеки старейшина и т. н., който е починал във вяра, веднага щом премине от другата страна на завесата, се включва в делото на служението” (*Deseret News*, 25 ян. 1882 г., стр. 818).

Семейните връзки също са важни. Президент Джедедая М. Грант, съветник на Бригъм Йънг, видял света на духовете и описал на Хибър Ч. Кимбъл организацията, която съществува там: “Той каза, че хората, които видял там, са организирани в рамките на

За учителите: За да помогнете на членовете на класа или семейството да разберат различията между рая и духовния затвор, помислете дали да начертаете вертикална линия в центъра на дъската или на голям лист хартия, образувайки така две колони. Отгоре на едната колона напишете: *Състояние на праведните*. Отгоре на другата колона напишете: *Състояние на нечестивите*. Поканете членовете да опишат всяко подразделение в света на духовете въз основа на прочетеното в този раздел. Обобщете техните коментари в съответните колони.

семействата си. ... Той каза, “Когато видях семействата, в някои имаше празноти, ... защото видях семейства, на които няма да бъде позволено да дойдат и да живеят заедно, защото не са почитали призованието си тук” (*Deseret News*, 10 дек. 1856 г., стр. 316–317).

Духовният затвор

Апостол Петър говори за света на духовете като за затвор, какъвто е за някои (вж. 1 Петрово 3:18–20). В духовния затвор са духовете на хората, които все още не са приели Евангелието на Исус Христос. Тези духове имат свобода на избор и могат да бъдат привлечени както от доброто, така и от злото. Ако приемат Евангелието и обредите, извършвани за тях в храмовете, те могат да се подготвят за напускане на духовния затвор и за живот в рая.

В духовния затвор се намират и тези, които са отхвърлили Евангелието, след като им е било проповядвано на земята или в духовния затвор. Тези духове страдат в състояние, познато като пъкъл. Те са отхвърлили милостта на Исус Христос, Който казва, “Защото ето, аз, Бог, съм изстрадал тези неща за всички, та да могат те да не страдат, ако се покаят. Но ако те не се покаят, трябва да страдат, тъкмо като Мен, което страдание накара Мен самия, тъкмо Бог, най-великият от всички, да потреперя от болка и да кървя от всяка пора, и да страдам и тялом, и духом” (У. и З. 19:16–18). След като те изстрадат напълно греховете си, ще им бъде позволено да наследят най-ниската степен на слава, която е телестиялното царство.

- Как условията в света на духовете са подобни на условията в този живот?

Допълнителни стихове

- 1 Петрово 4:6 (Евангелието е проповядвано на мъртвите)
- Моисей 7:37–39 (за нечестивите е приготвен духовен затвор)
- У. и З. 76 (откровение за рите царства на слава)
- Лука 16:19–31 (съдбата на просяка и богаташа в света на духовете)

Събирането на Израилевия дом

Глава 42

Израилевият дом е Божият заветен народ

- Какви отговорности носи Божият заветен народ пред народите по света?

Яков бил велик пророк, който живял стотици години преди времето на Христа. Понеже Яков бил праведен, Господ му дал специалното име Израил, което означава “човек, който надделява с Бога” или “нека Бог надделее” (Bible Dictionary, “Israel,” стр. 708). Яков имал дванадесет сина. Те и техните семейства станали известни като дванадесетте израилеви племена или израилтяните (вж. Битие 49:28).

Яков бил внук на Авраам. Господ сключил вечен завет с Авраам, който бил подновен с Яков и неговите деца (вж. глава 15 в този учебник; вж. и картината в тази глава, изобразяваща благословията на Яков над неговите синове). Бог обещал, че израилтяните ще бъдат Неговият заветен народ, ако се подчиняват на Неговите заповеди (вж. Второзаконие 28:9–10). Те щели да бъдат благословия за всички народи по света, като им занесат Евангелието и свещеничеството (вж. Авраам 2:9–11). Те трябвало да спазят завета си с Господ и Той щял да спази завета Си с тях.

Израилевият дом бил разпръснат

Господните пророци многократно предупреждавали Израилевия народ какво щяло да се случи, ако те са нечестиви. Моисей пророкувал, “Господ ще те разпръсне между всичките племена от единия край на света до другия край на света” (Второзаконие 28:64).

Въпреки това предупреждение израилтяните многократно нарушавали Божиите заповеди. Те воювали помежду си и се разделили на две царства – северно, наречено царството на Израил, и южно, наречено царството на Юда. Десет от дванадесетте израилеви племена образували Северното царство. По време на една война те били победени от враговете си и били откарани в плен. По-късно някои от тях избягали в северните земи и се изгубили за останалата част от света.

Около сто години след завладяването на северното царство било покорено южното. Столицата Ерусалим била разрушена през 586 г. пр. Хр. и останалите две израилеви племена били откарани в плен. По-късно част от хората, принадлежащи на тези племена, се върнали и отново построили Ерусалим. Точно преди разрушаването на града Лехий и неговото семейство го напуснали и се установили на американския континент.

След служението на Христос Ерусалим отново бил разрушен, този път от римските войници. Юдеите били разпръснати в голяма част от тогавашния свят. Днес потомци на Израил живеят във всички страни по света. Много от тези хора не знаят, че са потомци на древния Израилев дом.

- Какви благословии са дадени да на Божиите деца поради това, че Неговият заверен народ е бил разпръснат по цялата земя?

Израилевият дом трябва да бъде събран

- Защо Господ желае Неговият народ да бъде събран?
- Как ще бъде събран Израилевият дом?

Господ обещал, че Неговият заветен народ, един ден ще бъдат събрани: “И ще събера останалите Си овце от всичките страни, гдето ги изпъдих” (Еремия 23:3).

Бог събира Своите деца чрез мисионерска работа. Когато хората опознаят Исус Христос, получавайки спасителните обреди и спазвайки свързаните с тях завети, те стават “чедата на завета” (3 Нефи 20:26). Господ има няколко важни цели при

събирането на своите деца. Той ги събира, за да научат ученията на Евангелието и да се подготвят да посрещнат Спасителя, когато Той дойде отново. Събира ги, за да строят храмове и да извършват свещени обреди за своите предци, умрели без да са имали възможност да ги получат. Събира ги, за да могат да се укрепват взаимно и да бъдат единни в Евангелието, намирайки защита от несправедното влияние на света. Също така ги събира, за да могат да се подготвят са споделят Евангелието с околните.

Силата и властта за ръководене на работата по събирането на Израилевия дом била дадена на Джозеф Смит от пророка Моисей, който се явил през 1836 г. в храма Къртлгънд (вж. У. и З. 110:11). Оттогава всеки пророк е държал ключовете за събирането на Израилевия дом и това събиране е важна част от дейността на Църквата. Израилевият дом сега се събира, като приема възстановеното Евангелие и служи на Бога на Авраам, Исаак и Яков (вж. Второзаконие 30:1–5).

Израилтяните трябва да бъдат събрани първо духовно и след това физически. Те се събират духовно, когато се присъединяват към Църквата на Исус Христос на Светиите от последните дни, като сключват и спазват свещени завети. Това духовно събиране, започнало по времето на Пророка Джозеф Смит, продължава и днес по целия свят. Кръстените в Църквата са израилтяни по кръв или по осиновяване. Те принадлежат към семейството на Авраам и Яков (вж. Авраам 2:9–11; Галатяните 3:26–29).

Президент Джозеф Фийлдинг Смит казва: “Има хора от много народи, които са в... Църквата ... Те са дошли, защото Господният Дух ги е докоснал;... получавайки *духа на събирането*, те са оставили всичко заради Евангелието” (*Doctrines of Salvation*, избр. Брус Р. Маконки, 3 тома, 1954–56 г., 3:256; курсив в оригинала).

Физическото събиране на Израил означава, че хората на неговия заветен народ ще бъдат “събрани и отведени в земите на тяхното наследство и ще бъдат установени във всичките техни земи на обета” (2 Нефи 9:2). Племената на Ефрем и Манасия ще бъдат

събрани на американска земя. Племето на Юда ще се завърне в град Ерусалим и околностите му. Десетте изгубени племена ще получат от племето на Ефрем обещаните им благословии (вж. У. и З. 133:26–34).

Когато Църквата била първоначално установена, на светиите им било заповядано да се събират в Охайо, после в Мисури, а след това в долината Солт Лейк. Днес обаче съвременните пророци учат, че членовете на Църквата трябва да изграждат Божието царство в собствената си земя. Старейшина Ръсел М. Нелсън казва: “Изборът да се дойде в Христа не се основава на географско местоположение; става дума за личен ангажи-мент. Хората могат да бъдат “доведени до знанието за Господа” (3 Нефи 20:13) без да напускат родните си земи. Наистина, в ранните дни на Църквата обръщането във вярата често значело и имигриране. Но сега събирането се осъществява във всяка нация. ... Мястото за събиране на бразилските светии е Бразилия; мястото за събиране на нигерийските светии е Нигерия; мястото за събиране на корейските светии е Корея, и така нататък. Сион са “чистите по сърце” (У. и З. 97:21). Сион е там, където са праведните светии” (в доклад на конференцията, окт. 2006 г., стр. 85; или *Лиахона*, ноем. 2006 г., стр. 81).

Физическото събиране на Израил няма да бъде завършено до Второто пришествие на Спасителя и установяването на Милениума (вж. Джозеф Смит – Матей 1:37). Тогава ще се изпълни Господното обещание:

“Затова, ето, идат дни, казва Господ, когато няма вече да рекат: Заклевам се в живота на Господа, Който изведе израилтяните от египетската земя!

Но: Заклевам се в живота на Господа, Който изведе израилтяните от северната земя, и от всичките страни, гдето ги беше изгонил! И Аз ще ги върна пак в страната им, която дадох на бащите им” (Еремия 16:14–15).

- По какви начини сте били събрани духовно като хора, принадлежащи към Господния заветен народ?

- По какви начини сте участвали в събирането на други хора?

Допълнителни стихове

- Битие 17:1–8 (Божият завет с Авраам)
- Римляните 9:4–8; Галатяните 3:29 (хората, които следват Исус Христос и Неговото слово, са чеда на завета)
- 2 Нефи 30:2; Мосия 5:10–11 (хората, които се покаят, следват пророците и имат вяра в Исус Христос, стават Господния заветен народ)
- 4 Царете 17 (Северното царство отведено в робство)
- 2 Летописи 36:11–20 (Южното царство отведено в робство)
- Яковово 1:1 (дванадесетте племена са разпръснати в чужди земи)
- 1 Нефи 10:12–13 (преселението на нефитите е част от разпръсването)
- Еремия 3:14–18 (един от град, двама от род)
- Езекиил 20:33–36 (Израил ще бъде събран от всички страни)
- 3 Нефи 20:29–46 (Юдеите ще бъдат събрани в Ерусалим)
- 1 Нефи 15:13–18; 3 Нефи 21:26–29 (събирането започва с възстановяване на Евангелието)
- У. и 3. 38:31–33 (Господният заветен народ ще бъде спасен)
- Исаия 11:11–13 (Господ ще възвърне людето Си)
- Откровението 18:4–8 (един глас ще провъзгласи събирането)
- У. и 3. 133:6–15 (езичниците в Сион, юдеите в Ерусалим)

За учителите: Когато участниците споделят своите разкази на обръщане във възстановеното Евангелие на Исус Христос, те споделят разкази за своето духовно събиране. Помислете дали предварително да поканите някои участници да разкажат как са били обърнати в Евангелието.

Знамения за Второто пришествие

Глава 43

Исус Христос ще се върне на земята

- Кои са някои от знаменията за Второто пришествие?

Спасителят казва на Джозеф Смит, “Защото Аз ще се покажа от небесата със сила и велика слава ... и ще пребивавам в праведност с човеците на земята хиляда години, а нечестивите няма да са способни да устоят” (У. и З. 29:11; вж. и глави 44 и 45 на този учебник). Исус ни е казал, че определени знамения и събития ще ни предупредят за приближаването на момента за Неговото второ пришествие.

В продължение на хиляди години последователите на Исус са очаквали Второто пришествие като момент на мир и радост. Но преди Спасителят да дойде, хората на земята ще преживеят големи изпитания и бедствия. Нашият Небесен Отец желае да сме подготвени за тези трудности. Той също така очаква от нас да бъдем духовно подготвени, когато Спасителят дойде в славата Си. Затова Той ни е дал знамения, събития, които ни показват приближаването на Второто пришествие на Спасителя. През вековете Бог е разкривал тези знамения на Своите проори. Той е казал, че всички верни последователи на Христос ще знаят кои са знаменията и ще ги очакват (вж. У. и З. 45:39). Ако сме покорни и верни, ние ще изучаваме Писанията и ще познаваме знаменията.

За учителите: Помислете дали да дадете на всеки член на класа или семейството по едно или две от знаменията, описани в тази глава (в по-големите класове някои знаци могат да бъдат дадени на повече от един човек). Като част от урока им дайте време самостоятелно да изучат информацията за тези знаци и да помислят за видени от тях признаци, че те се изпълняват днес. След това ги поканете да споделят тези проникновения едни с други.

Някои от знаменията, които предсказват Второто пришествие на Исус Христос, вече са се изпълнили или пък са в процес на изпълнение. Други ще се изпълнят в бъдеще.

Нечестие, войни и смут

Много от знаменията са страшни и ужасяващи. Пророците са предупредили, че на земята ще настъпи голям смут, нечестие, войни и страдания. Пророк Даниил казва, че времето преди Второто пришествие ще бъде време на такива трудности, каквито земята никога не е познавала (вж. Даниил 12:1). Господ казва, “Любовта на човеците ще охладнее, и ще изобилства беззаконие” (У. и З. 45:27). “И всички неща ще бъдат в размирици, и ... страх ще връхлети всички люде” (У. и З. 88:91). Можем да очакваме земетресения, болести, глад, големи бури, светкавици и гръмотевици (вж. Матей 24:7; У. и З. 88:90). Градушки ще унищожат реколтата на земята (вж. У. и З. 29:16).

Исус казва на учениците Си, че земята ще бъде залята от войни: “Ще чуете за войни и военни слухове ... Защото ще се повдигне народ против народ, и царство против царство” (Матей 24:6–7). Пророкът Джозеф Смит казва: “Но, братя, не се обезсърчавайте, когато ви говорим за усилни времена, защото те скоро ще настъпят, понеже мечът, гладът и морът наближават. Ще има голямо унищожение върху лицето на тази земя, защото не бива да допускате, че някоя точка или чертичка от пророчествата на всичките свети пророци не ще се сбъдне и че има много, които предстои да се сбъднат” (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 268).

Много от тези знамения са в процес на изпълнение. Нечестието е навсякъде. Народите постоянно воюват. Настъпват земетресения и други бедствия. Много хора страдат от опустошителни бури, суша, глад и болести. Можем да бъдем сигурни, че тези бедствия ще станат още по-сурови преди пришествието на Господ.

Но не всички събития, предшествващи Второто пришествие, са ужасяващи. Много от тях носят радост на света.

Възстановяване на Евангелието

Господ казва, “ще избликне светлина сред онези, които седят в мрак, и това ще бъде пълнотата на Моето евангелие” (У. и З. 45:28). Пророците в древни времена са предсказали Възстановяването на Евангелието. Апостол Иоан видял, че Евангелието ще бъде възстановено от един ангел (вж. Откровението 14:6–7). В изпълнение на това пророчество ангелът Мороний и други небесни посетители донесли Евангелието на Исус Христос на Джозеф Смит.

Появата на Книгата на Мормон

Господ изявил на нефитите друго знамение – Книгата на Мормон щяла да бъде дадена на техните потомци (вж. 3 Нефи 21). В старозаветни времена пророците Исаия и Езекиил предсказали появата на Книгата на Мормон (вж. Исаия 29:4–18; Езекиил 37:16–20). Тези пророчества сега са в процес на изпълнение. Книгата на Мормон ни е дадена и се разпространява по целия свят.

Евангелието се проповядва по целия свят

Друг знак за идването на Исус е, че “това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи” (Матей 24:14; вж. и Джозеф Смит – Матей 1:31). Всички хора ще чуят пълнотата на Евангелието на собствения си език (вж. У. и З. 90:11). От момента на възстановяване на Църквата мисионерите са проповядвали Евангелието. Оттогава мисионерската работа се е разраснала и сега десетки хиляди мисионери проповядват в много страни на света на много езици. Преди Второто пришествие и по време на Милениума Господ ще осигури начин всички народи да получат истината.

Идването на Илия

Пророк Малахия пророкува, че преди Второто пришествие на Спасителя пророк Илия щял да бъде изпратен на земята. Той щял да възстанови запечатващата сила, така че семействата да бъдат запечатани в единство. Също така той щял да вдъхнови хората да помислят за своите предци и потомци. (Вж. Малахия 4:5–6;

У. и З. 2.) Пророк Илия се явил на Джозеф Смит през април 4 г. Оттогава интересът към родословието и семейната история е нараствал. Ние също така имаме възможност да изпълняваме в храмовете свързващи обреди за живите и за мъртвите.

Потомците на Лехий ще станат велик народ

Господ е казал, че когато Неговото идване наближи, ламанитите ще станат праведен и почитан народ. Той е казал, “преди великият ден Господен да дойде, ... ламаманитите ще разцъфнат като роза” (У. и З. 49:24). Голям брой от потомците на Лехий сега приемат благословиите на Евангелието.

Изграждане на Новия Ерусалим

Малко преди пришествието на Исус Христос верните светии ще построят праведен град, Божий град, наречен Нови Ерусалим. В него ще управлява сам Исус Христос. (Вж. 3 Нефи 21:23–25; Моисей 7:62–64; Символа на вярата 1:10.) Господ е казал, че този град ще бъде построен в щата Мисури, САЩ (вж. У. и З. 84:2–3).

Това са само някои от знаменията, които Господ ни е дал. В Писанията са описани още много.

- По какво виждате, че знаменията са в процес на изпълнение?

Познаването на знаменията на времената може да ни помогне

- Как можем да останем спокойни и да имаме мир, когато някои от знаменията са страшни и ужасни?

Говорейки за Своето Второ пришествие, Господ казва, “часа и деня никой човек не знае, нито небесните ангели” (У. и З. 49:7). Той учи на това с притчата за смокинята. Той казва, че когато ние видим смокиня, която се разлиства, можем да разберем, че скоро ще дойде лятото. По същия начин когато видим знаменията, описани в Писанията, можем да разберем, че идването Му приближава. (Вж. Матей 24:32–33.)

Господ ни дава тези знамения, за да ни помогне. Можем да подредим живота си и да подготвим себе си и своите семейства за предстоящите събития.

Били сме предупредени за бедствия и ни е казано да се подготвим за тях, но можем също така да очакваме пришествието на Спасителя и да се радваме. Господ казва, “Не се смущавайте, защото когато всички тези неща станат, вие ще узнаете, че обещанията, които са ви били направени, ще бъдат изпълнени” (У. и З. 45:35). Той казва, че при Неговото пришествие праведните хора няма да бъдат унищожени, а “ще преживеят деня. И земята ще им бъде дадена за наследство, ... и децата им ще растат без грях. ... Защото Господ ще бъде посред тях и славата Му ще бъде над тях, и Той ще бъде техен цар и техен законодател” (У. и З. 45:57–59).

Допълнителни стихове

- 1 Коринтяните 15:22–28 (идва краят, смъртта ще бъде унищожена)
- Матей 16:1–4 (тълкуване на знаменията на времената)
- Матей 24; У. и З. 29:14–23; 45:17–57; 88:87–94; Джозеф Смит – Матей 1 (знамения за Второто пришествие)
- 1 Солунците 5:1–6 (следете знаменията и се подготвяйте)
- У. и З. 38:30 (подгответе се, за да не се страхувате)
- У. и З. 68:11 (можем да разпознаваме знаменията)

Второто пришествие на Исус Христос

Глава 44

В очакване на Второто пришествие на Спасителя

Четиридесет дни след Неговото Възкресение Исус и апостолите се събрали на Елеонския хълм. Дошло времето Исус да напусне земята. Той завършил цялото дело, което трябвало да извърши по това време. Трябвало да се завърне при нашия Небесен Отец до момента на Своето второ пришествие.

След като дал напътствия на апостолите Си, Исус се възнесъл в небесата. Докато апостолите гледали нагоре към небесата, два ангела застанали пред тях и им казали, “Галилеяни, защо стоите та гледате към небето? Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде както Го видяхте да отива на небето” (Деянията 1:11).

Оттогава до ден днешен последователите на Исус Христос очакват Второто пришествие.

Какво ще направи Исус, когато дойде отново?

Когато Исус Христос дойде отново на земята, Той ще направи следното:

1. *Той ще пречисти земята.* Когато Исус дойде отново, Той ще дойде в сила и велика слава. Тогава нечестивите ще бъдат унищожени. Всичко, което е покварено, ще бъде изгорено и земята ще бъде пречистена с огън (вж. У. и З. 101:24–25).

За учителите: Помислете дали да дадете на всеки член на класа или семейството по една от точките, дадени в този раздел. Поканете всеки да работи поотделно, като изучава своята точка, включително пасажите от Писанията. След това поканете всеки участник да обсъди наученото.

2. *Той ще съди народа Си.* Когато Исус дойде отново, Той ще съди народите и ще отдели праведните от нечестивите (вж. Матей 25:31–46; вж. и глава 46 на този учебник). Иоан Откровителят описва този съд: “И видях престоли; и на тях, които бяха насядали на тях, бе дадено да съдят; видях и душите на ония, които бяха обезглавени поради свидетелствуването си за Исуса, и поради Божието слово ... и те оживяха и царуваха с Христа хиляда години”. Той видял, че нечестивите “не оживяха, докле не се свършиха хилядата години” (Откровението 20:4–5; вж. и У. и З. 88:95–98).
3. *Ще постави началото на Милениума.* Милениумът е периодът от хиляда години, през който Исус ще царува на земята. Праведните ще бъдат вдигнати, за да посрещнат Исус при Неговото идване (вж. У. и З. 88:96). С идването Му ще започне хилядолетното царство. (Вж. глава 45 на този учебник.)

Президент Бригъм Йънг казва:

“През Милениума, когато Божието царство бъде установено на земята в сила, слава и съвършенство и царството на нечестията, което толкова време е владяло, бъде победено, Божиите светии ще имат привилегията да строят храмовете си и да влизат в тях, да станат, както е казано, стълбове на Божиите храмове (вж. Откровението 3:12), и ще служат за своите мъртви. Тогава ще виждаме как идват наши приятели, хора, които сме познавали тук. ... И ще имаме откровения, за да разберем ясно кои са предците ни назад до татко Адам и майка Ева, и ще влезем в Божиите храмове и ще служим за тях. Тогава (деца) ще бъде запечатани за (родители), докато веригата стане съвършена чак до Адам, така че да се образува съвършена верига на свещеничеството от Адам до края на времето” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young*, 1997 г., стр. 333–334).

4. *Той ще завърши първото Възкресение.* Хората, които са получили привилегията да възкръснат с Възкресението на праведните, ще се вдигнат от гробовете си. Те ще бъдат

вдигнати, за да посрещнат Спасителя, когато Той дойде от небесата. (Вж. У. и З. 88:97–98.)

След като Исус Христос се вдигнал от мъртвите, други праведни хора, които били починали, също възкръснали. Те се явили както в Ерусалим, така и на американския континент. Вж. Матей 27:52–53; 3 Нефи 23:9–10.) Това било началото на Първото възкресение. Оттогава са били възкресени известен брой хора. Тези, които вече са възкресени, и тези, които ще бъдат възкресени по времето на Неговото идване, всички ще наследят славата на селестиалното царство (вж. У. и З. 76:50–70).

След възкресението на хората, които ще наследят селестиалното царство, ще бъде възкресена друга група хора: тези, които ще получат терестриална слава. Когато бъдат възкресени всички тези хора, Първото възкресение ще бъде завършено.

Нечестивите, които са живи по време на Второто пришествие на Господ, ще бъдат физически унищожени. Заедно с неправедните, които вече са умрели, те ще трябва да чакат до последното възкресение. Всички останали мъртви ще се вдигнат, за да се срещнат с Бог. Те или ще наследят телестиалното царство, или ще бъдат отхвърлени във външната тъмнина със Сатана (вж. У. и З. 76:32–33, 81–112).

5. *Той ще заеме полагащото Му се място като Цар на небето и земята.* Когато Исус дойде, Той ще установи Своето управление на земята. Църквата ще стане част от това царство. Той ще управлява всички хора на земята в хилядолетен мир.

Когато Исус Христос дошъл за първи път на земята, Той не дошъл в слава. Родил се в скромен обор и лежал в ясли със сено. Не дошъл с велики армии, както юдеите очаквали от своя Спасител. Вместо това Той дошъл, казвайки, “Обичайте неприятелите си и молете се за тия, които ви гонят” (Матей 5:44). Бил отхвърлен и разпънат на кръст. Но при Своето

второ пришествие Той няма да бъде отхвърлен, “защото всяко ухо ще Го чуе и всяко коляно ще се преклони и всеки език ще изповяда”, че Исус е Христос (У. и З. 88:104). Той ще бъде посрещнат като “Господ на Господарите и Цар на Царете” (Откровението 17:14). Ще бъде наричан “Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира” (Исаия 9:6).

- Какви са вашите мисли и чувства, когато размишлявате върху събитията на Второто пришествие?

Как ще разберем, че идването на Спасителя е близо?

Когато Исус Христос се родил, много малко хора знаели, че бил дошъл Спасителят на света. Когато дойде отново, никой няма да се съмнява кой е Той. Никой не знае точното време, когато Спасителят ще дойде отново. “А за оня ден и час никой не знае, нито небесните ангели, нито Синът, а само Отец” (Матей 24:36; вж. и У. и З. 49:7).

Господ използва една притча, за да ни даде представа за времето на Своето пришествие:

“А научете притчата от смоковницата: Когато клоните ѝ вече омекнат и развият листа, знаете, че е близо лятото;

също така и вие, когато видите, че става това, да знаете, че Той е близо при вратата” (Марка 13:28–29).

Господ ни е дал и някои знамения, които да ни известят, че Неговото пришествие е близо. След като открива знаменията, Той предупреждава:

“Затова бдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ. ...

... Затова бъдете и вие готови; защото в час, когато Го не мислите, Човешкият Син иде” (Матей 24:42, 44).

За повече информация за това как да знаем за приближаването на Второто пришествие на Исус вж. глава 43 в този учебник.

Как можем да бъдем готови, когато Спасителят дойде?

Най-добрият начин, по който можем да се подготвим за пришествието на Спасителя, е да приемем ученията на Евангелието и да ги направим част от живота си. Трябва да живеем всеки ден по възможно най-добрия начин, тъкмо както ни е учил Исус, когато бил на земята. Можем да отправяме поглед към пророка за напътствие и да следваме съвета му. Можем да живеем достойно, за да имаме водачеството на Светия Дух. Тогава ще очакваме пришествието на Спасителя с щастие, а не със страх. Господ казва: “Не бой се, малко стадо, царството е ваше, докато дойда. Ето, Аз идвам скоро. Тъкмо тъй. Амин” (У. и З. 35:27).

- Защо следва да бъдем загрижени по-скоро за нашата подготовка, отколкото за точния момент на Второто пришествие?

Допълнителни стихове

- Иоана 14:2–3; Матей 26:64 (Исус ще приготви място и ще дойде отново)
- Малахия 3:2–3; 4:1; У. и З. 64:23–24 (земята ще бъде изгорена)
- У. и З. 133:41–51 (нечестивите ще бъдат унищожени)
- Матей 13:40–43 (предсказание за Съда)
- 1 Коринтяните 15:40–42; У. и З. 76; 88:17–35 (царства на слава)
- У. и З. 43:29–30; 29:11 (пришествието на Спасителя ще постави началото на Милениума)
- Символът на вярата 1:10 (Исус ще царува)
- Алма 11:43–44; 40:23 (обяснява се Възкресението)
- У. и З. 88:96–98 (мъртвите ще се вдигнат от гроба)
- Захария 14:9; Откровението 11:15; 1 Нефи 22:24–26 (Исус ще царува)

МИЛЕНИУМЪТ

Глава 45

Хората на земята по време на Милениума

- Кой ще бъде на земята по време на Милениума?

При второто пришествие на Исус Христос на земята ще започнат хиляда години на мир, любов и радост. Този период от хиляда години се нарича Милениум. Писанията и пророците ни помагат да разберем какъв ще бъде животът на земята по време на Милениума.

Поради унищожението на нечестивите при Второто пришествие на Спасителя по време на Милениума на земята ще живеят само праведни хора. Това ще бъдат хора, които са водили добродетелен и почтен живот. Тези хора ще наследят или терестриалното, или селестиалното царство.

По време на Милениума на земята ще продължат да живеят смъртни хора, като те ще могат имат деца като нас сега (вж. У. и З. 45:58). Джозеф Смит е казал, че безсмъртни същества често ще посещават земята. Тези възкресени същества ще помагат в управлението и други дела. (Вж. *Teachings of the Prophet Joseph Smith*, избр. Joseph Fielding Smith, 1976 г., стр. 268.)

Хората ще продължат да имат свобода на избор и за известно време много от тях ще вярват в своите религии и идеи. Накрая всички ще приемат Исус Христос като Спасител.

По време на Милениума Исус “ще царува лично на земята” (Символът на вярата 1:10). Джозеф Смит обяснява, че Исус ще “царува над светиите и ще слиза, и ще напътства” (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2007 г., стр. 274*).

За учителите: Темата за Милениума понякога кара хората да правят спекулации и да изразяват идеи, които не се намират в Писанията или ученията на пророците от последните дни. При водене на този урок се погрижете да избегнете такива спекулации.

Делата на Църквата по време на Милениума

- Кои са двете големи задачи, които ще бъдат изпълнени по време на Милениума?

През Милениума за членовете на Църквата ще има две големи задачи – храмовата работа и мисионерската работа. В храмовата работа са включени обредите, нужни за възвисяване. В нея се включват кръщението, полагането на ръце за даване дара на Светия Дух и храмовите обреди – надаряване, брак в храма и запечатване на семейните единици.

Много хора са починали, без да получат тези обреди. Хората на земята трябва да изпълнят тези обреди за тях. Тази работа сега се изпълнява в Господните храмове. Работата е прекалено много, за да бъде извършена до началото на Милениума, така че тя ще бъде завършена през този период. Възкресени същества ще ни помагат да поправяме грешките, които сме допуснали при издирването на своите починали предци. Те ще ни помагат също така да издирваме информацията, която ни трябва за изготвяне на пълни родословни регистри. (Вж. Джозеф Фийлдинг Смит, *Doctrines of Salvation*, избр. Брус Р. Маконки, 3 тома, (1954–1956 г.), 2:167, 251–252.)

Другата голяма задача по време на Милениума ще бъде мисионерската работа. Евангелието ще бъде проповядвано с голяма сила на всички хора. Накрая няма да има нужда да се проповядват първите принципи на Евангелието, защото “те всички ще Ме познават, от най-малкия до най-големия между тях, казва Господ” (Еремия 31:34).

- Как можем сега да се подготвим за работата по време на Милениума?

Условия на живот по време на Милениума

- Как ще се различава животът по време на Милениума от сегашния живот на земята?

Пророкът Джозеф Смит учи, че по време на Милениума “земята ще бъде обновена и ще получи райската си слава” (Символът на вярата 1:10).

Сатана ще бъде вързан

Сатана ще бъде вързан по време на Милениума. Това означава, че той няма да има сила да изкушава хората, които ще живеят тогава (вж. У. и З. 101:28). “Децата им ще растат без грях, за спасение” (У. и З. 45:58). “И поради праведността на (Господния) народ Сатана няма власт; ето защо той няма да може да бъде отвързан в продължение на много години; понеже той няма власт над сърцата на людете, защото те живеят в праведност и Светият Израилев царува” (1 Нефи 22:26).

Мир на земята

По време на Милениума няма да има война. Хората ще живеят заедно в мир и хармония. Всичко, което е било ползвано за война, ще бъде употребявано за полезни цели. “Те ще изковат ножовете си на палечници и копията си на сърпове; Народ против народ няма да дигне нож, нито ще се учат вече на война” (Исаия 2:4; вж. и Исаия 11:6–7; У. и З. 101:26).

Праведно управление

Президент Джон Тейлър учи: “Господ ще бъде цар над цялата земя и цялото човечество ще Му бъде подчинено, като всеки народ под небето ще трябва да признае Неговата върховна власт и да се поклони пред Неговия скиптър. Хората, които Му служат в праведност, ще имат общение с Бог и Исус, ще им служат ангели и те ще познават миналото, настоящето и бъдещето; а останалите хора, които може и да не отдават пълно подчинение на Неговите закони, нито да бъдат упътвани в Неговите завети, въпреки всичко ще трябва да отдадат пълно подчинение на Неговото управление. Това ще бъде царуване на Бог над земята и Той ще наложи Своите закони и ще изисква това подчинение от народите по света, което е Негово законно право” (*Teachings of Presidents of the Church: John Taylor*, 2001 г., стр. 225).

Няма да има смърт

По време на Хилядолетието няма да има смърт такава, каквато я познаваме. Когато хората доживеят до старост, няма да умират и да бъдат погребвани. Вместо това ще бъдат изменени от смъртното си състояние в безсмъртно “в мига на око”. (Вж. У. и З. 63:51; 101:29–31 .)

Всички неща ще бъдат разкрити

Някои истини не са ни разкрити. Те ще бъдат разкрити по време на Милениума. Господ е казал, че ще “разкрие всички неща, неща, които са минали, и скрити неща, които никога човек не познава, неща относно земята, чрез които тя беше създадена, и целта, и края ѝ; неща най-скъпоценни, неща, които са горе, и неща, които са долу, неща, които са в земята, и на земята, и в небесата” (У. и З. 101:32–34).

Други дейности по време на Милениума

В много аспекти животът много ще прилича на сегашния, с изключение на това, че всичко ще бъде извършвано в праведност. Хората ще ядат, ще пият и ще носят дрехи. (Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young*, 1997 г., стр. 333). Хората ще продължават да сеят, да прибират реколтата си и да строят къщи (вж. Исаия 65:21).

- Какви са вашите мисли и чувства за условията на живот, които ще съществуват по време на Милениума?

Последна битка след Милениума

- Каква ще бъде крайната съдба на земята?

В края на хилядата години Сатана ще бъде пуснат на свобода за кратко време. Някои хора ще се отвърнат от Небесния Отец. Сатана ще събере армиите си и Михаил (Адам) ще събере небесното войнство. В тази голяма битка Сатана и неговите последователи ще бъдат отхвърлени завинаги. Земята ще бъде променена в селестиялно царство. (вж. У. и З. 29:22–29; 88:17–20, 110–15.)

Допълнителни стихове

- Захария 14:4–9; 1 Нефи 22:24–25 (Исус ще царува на земята)
- Даниил 7:27 (светиите ще получат царството)
- У. и З. 88:87–110 (условия на живот по време на Милениума)
- Откровението 20:1–3; 1 Нефи 22:26 (Сатана ще бъде вързан)
- У. и З. 101:22–31 (враждебността ще престане; няма да има смърт; Сатана няма да има сила да изкушава)
- Исаия 11:1–9 (вълк и агне ще живеят заедно)
- У. и З. 43:31; Откровението 20:7–10 (Сатана ще бъде отвързан за кратко време)

Страшният съд

Глава 46

Божият съд

- Кога и как ще бъдем съдени преди Страшния съд? Как са свързани тези случаи на съдене?

В Писанията често се казва, че ще дойде ден, когато ще застанем пред Бог и ще бъдем съдени. Необходимо е да разбираме принципите на този съд, така че да бъдем по-добре подготвени за това важно събитие.

Писанията ни учат, че всички ще бъдем съдени според делата си: “Видях и мъртвите, големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите” (Откровението 20:12; вж. и У. и З. 76:111; 1 Нефи 15:32; Авраам 3:25–28). Също така ще бъдем съдени “според желанието на сърцата (ни)” (У. и З. 137:9; вж. и Алма 41:3).

Тук на земята ние често биваме съдени по отношение на нашето достойнство да получим различни възможности в Божието царство. Когато се кръщаваме, се отсъжда нашето достойнство да получим този обред. Когато ни призовават да служим в Църквата или имаме интервю за по-висш свещенически сан или препоръка за храма, ние биваме съдени.

Алма учи, че когато умрем, нашите духове биват предопределени за състояние на щастие или нещастие (вж. Алма 40:11–15). Това е вид съд.

За учителите: Не е необходимо да преподадете целия материал даден във всяка глава. Когато с молитва се подготвите да я преподадете, търсете напътствието на Духа, за да разберете върху кои радели на главата да се спрете.

Ще бъдем съдени според нашите думи, дела и мисли

- Представете си, че сте съдени според вашите мисли, думи и дела.

Пророк Алма свидетелства, “нашите слова ще ни осъдят, да, всички наши дела ще ни осъдят; ... и мислите ни също ще ни осъдят” (Алма 12:14).

Господ казва: “за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш и от думите си ще се осъдиш” (Матей 12:36–37).

Вярата в Исус Христос ни помага да се подготвим за Страшния съд. Ако бъдем Негови верни ученици и се разкаем за всичките си грехове, те ни ще бъдат простени и ние ще станем чисти и свети, така че да можем да живеем в Божието присъствие. Когато се покаяваме за греховете си, отхвърляме всяка нечиста мисъл и действие, Светият Дух ще променя сърцата ни, така че вече да нямаме дори желание да грешим (вж. Мосия 5:2). Тогава, когато бъдем съдени, ние ще бъдем намерени за готови да влезем в Божието присъствие.

- Помислете какво можете да направите, за да направите своите мисли, думи и действия по-добри.

Ще бъдем съдени според записаното

- По кои книги ще бъдем съдени? Кой ще ни съди?

Пророкът Джозеф Смит казва, че мъртвите ще бъдат съдени според записаното в книгите, водени на земята. Също така ще бъдем съдени според “книгата на живота”, водена в небесата (вж. У. и З. 128:6–8).

“Всеки един от вас ... трябва да застане пред “съдийския престол на Светия Израилев ... и те ще бъдат съдени според светия съд Божий” (2 Нефи 9:15.) Според видението на Йоан “едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите” (Откровението 20:12.) “Книгите”, за които се говори са “записите (на вашите дела), водени на земята. ... Книгата на живота е

записът, който се води на небето”. (У. и З. 128:7.)” (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000 г., стр. 226–227).

Има и друга книга, която ще бъде ползвана при нашия съд. Апостол Павел учи, че сам човек е книга на своя живот (вж. Римляните 2:15). В нашия ум и тяло е съхранена пълната история на всичко, което сме направили. Президент Джон Тейлър учи следната истина: “(Човекът) сам разказва историята и свидетелства срещу себе си. ... Тази книга, която е написана от самия човек на плочите на собствения му ум, книга, която не може да лъже, в този ден ще бъде разгърната пред Бог и ангелите и пред тези, които седят като съдии” (*Deseret News*, 8 март 8, 1865 г., стр. 179).

Апостол Иоан учи, че “Отец не съди никого, но е дал на Сина да съди всички” (Иоана 5:22). На Свой ред Синът ще призове други да Му помагат в съденето. Дванадесетте, които са служили с Него на земята, ще съдят дванадесетте племена на Израил (вж. Матей 19:28; Лука 22:30). Дванадесетте нефити ще съдят нефитите и ламанитите (вж. 1 Нефи 12:9–10; Мормон 3:18–19).

Наследяване на царство на слава

- Как нашата вярност през този живот ще повлияе на живота ни във вечността?

При Страшния съд ще наследим царството, за което сме се подготвили. Писанията учат за три царства на слава – селестриалното царство, терестриалното царство и телестриалното царство (вж. У. и З. 88:20–32).

В Учение и Завети 76 Господ описва как можем да изберем да живеем смъртния си живот. Той обяснява, че нашият избор ще определи за кое царство сме се подготвили. От това откровение научаваме, че дори членовете на Църквата ще наследят различни царства, защото няма да бъдат еднакво верни и доблестни в своето подчинение на Христа.

Следва описание на различните начини на живот, които можем да изберем, и царствата, които ще можем да наследим чрез избора си.

Селестиално

“Те са онези, които приеха свидетелството на Исус и повярваха в Неговото име, и бяха кръстени ... (така) че чрез спазване на заповедите те могат да бъдат умити и очистени от всичките си грехове, и да приемат Светия Дух”. Те са онези, които побеждават света чрез своята вяра. Те са праведни и истинни и затова Светият Дух може да запечата благословии върху тях. (Вж. У. и З. 76:51–53.) Онези, които ще наследят най-висшата степен на селестиалното царство, които ще станат богове, трябва също така да са сключили брак за вечността в храма (вж. У. и З. 131:1–4). Всички, които наследят селестиалното царство, ще живеят завинаги с Небесния Отец и Исус Христос (вж. У. и З. 76:62).

Чрез работата, която извършваме в храмовете, всички хора, които са живели на земята, ще имат равна възможност да приемат пълнотата на Евангелието и да получат спасителните обреди, така че да могат да наследят място в най-висшата степен на селестиалното царство.

Терестриално

Това са онези, които са отхвърлили Евангелието на земята, но след това са го приели в света на духовете. Това са почитаните хора на земята, които са били заслепени от лукавството на човеците и не са приели Евангелието на Исус Христос. Това са и онези, които са приели Евангелието и свидетелството за Исус, но след това не са били доблестни. Те ще бъдат посещавани от Исус Христос, но не и от нашия Небесен Отец. (Вж. У. и З. 76:73–79.)

Телестиално

Тези хора не са приели Евангелието или свидетелството за Исус нито на земята, нито в света на духовете. Те ще страдат в пъкъла за собствените си грехове, докато завърши Милениумът, когато ще бъдат възкресени. “Те са онези, които са лъжци и чародейци, и прелюбодейци и блудници, и всеки, който обича и върши лъжа”. Тези хора са многобройни като звездите на

небето и песъчинките на морския бряг. Те ще бъдат посещавани от Светия Дух, но не от Отца или от Сина. (Вж. У. и З. 76:81–88, 103–6, 109.)

Външната тъмнина

Те са онези, които са имали свидетелство за Исус чрез Светия Дух и познават Господната сила, но са позволили на Сатана да ги надвие. Те са отрекли истината и са се противили на Господната сила. За тях няма прошка, защото са отрекли Светия Дух, след като са го получили. Те няма да наследят царство на слава. Ще живеят завинаги във вечна тъмнина, мъчение и нещастие със Сатана и неговите ангели. (Вж. У. и З. 76:28–35, 44–48.)

- Според Учение и Завети 76:50–53, 62–70, кои са характерните черти на човек, който побеждава света чрез вяра и е доблестен в свидетелството за Исус?

Трябва сега да се подготвим за съда

- Какво трябва да правим, за да се подготвяме за Страшния съд?

В действителност всеки ден е ден на съд. Ние говорим, мислим и действваме според селестиалните, терестриалните или телестиалните закони. Нашата вяра в Исус Христос, показана във всекидневните ни действия, определя кое царство ще наследим.

Разполагаме с възстановеното Евангелие на Исус Христос в неговата пълнота. Евангелието е законът на селестиалното царство. Дадени са ни всички необходими за нашия напредък свещенически обреди. Ние сме влезли във водите на кръщението и сме сключили завет да водим живот, подобен на Христовия. Господ ни е казал каква ще бъде нашата присъда, ако сме верни и спазваме заветите, които сме сключили. Той ще ни каже, “Дойдете

вие благословени от Отца Ми, наследете царството, пригответено за вас от създанието на света” (Матей 25:34).

Допълнителни стихове

- Римляните 2:6–9; Откровението 20:12–13 (описание на Съда)
- Алма 11:41, 45; Мормон 7:6; 9:13–14 (ще бъдем съдени, когато възкръснем)
- 2 Нефи 29:11; 3 Нефи 27:23–26 (книгите, ползвани при Съда)
- Алма 41:2–7 (присъдата ни се определя от нашите дела, от желанията на сърцето ни, от покаянието и от издържането до края)
- Мормон 3:22 (покайте се и се подгответе да застанете пред съдийския престол)
- Лука 12:47–48; У. и З. 82:3 (комуто много е дадено, много и ще се изисква)
- У. и З. 88:16–33 (всички получаваме това, за което сме достойни)

Възвисяване

Глава 47

Планът за нашето развитие

Когато сме живели с нашия Небесен Отец, Той ни е разкрил плана, по който да се развиваме. Ние имаме възможността да станем като Него, възвисени същества. Планът е изисквал да бъдем отделени от Него и да дойдем на земята. Това отделяне било необходимо, за да покажем дали ще се подчиняваме на заповедите на Отца дори когато не сме вече в Неговото присъствие. Според този план, когато земният живот свърши, ние ще бъдем съдени и възнаградени според степента на нашата вяра и послушание.

От Писанията научаваме, че в небесата има три царства на слава. Апостол Павел споменава, че познава човек, който бил “занесен до третото небе” (2 Коринтяните 12:2). Павел посочва две от царствата в небесата: селестиалното и терестриалното (вж. 1 Коринтяните 15:40–42). Селестиалното е най-висше, а терестриалното е второ. Чрез откровение от последните дни научаваме, че третото царство е телестиалното царство (вж. У. и З. 76:81). Също така научаваме, че в селестиалното царство има три небеса или степени (вж. У. и З. 131:1).

Възвисяване

- Какво е възвисяване?

Възвисяване е вечен живот, животът, който води Бог. Той живее във велика слава. Той е съвършен. Притежава цялото знание и мъдрост. Отец е на духовни деца. Той е Творец. Ние можем да станем като нашия Небесен Отец. Това е възвисяването.

Ако докажем своята вяроност към Господ, ние ще живеем в най-висшата степен на селестиалното небесно царство. Ще бъдем

възвисени, за да живеем с нашия Небесен Отец във вечни семейства. Възвисяването е най-големият дар, който Небесният Отец може да даде на Своите деца (вж. У. и З. 14:7).

Благословиите на възвисяването

- Кои са някои от благословиите, които ще бъдат дадени на възвисените?

Нашият Небесен Отец е съвършен и се радва да даде възможност да на Своите деца да станат като Него. А неговото дело е “да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека” (Моисей 1:39).

Хората, които получат възвисяване в селестиалното царство чрез вяра в Исус Христос, ще получат специални благословии. Господ е обещал, че “всичко е тяхно” (У. и З. 76:59). Следват някои от благословиите, дадени на възвисените хора:

1. Ще живеят вечно в присъствието на Небесния Отец и Исус Христос (вж. У. и З. 76:62).
2. Ще станат богове (вж. У. и З. 132:20–23).
3. Ще бъдат заедно за вечността със своите праведни роднини и ще могат да имат вечно нарастване.
4. Ще получат пълнота от радост.
5. Ще имат всичко, което имат нашият Небесен Отец и Исус Христос -- всичката сила, слава, владение и знание (вж. У. и З. 132:19–20). Президент Джозеф Фийлдинг Смит пише: “Отец е обещал чрез Сина, че всичко, което Той има, ще бъде дадено на онези, които се подчиняват на заповедите Му. *Те ще израстват в знание, мъдрост и сила, ще преминават от благодат на благодат, докато пълнотата на съвършения ден се излее върху тях*” (*Doctrines of Salvation*, избр. Брус Р. Маконки, 3 тома, 1954–56 г., 2:36; курсив в оригинала).

Условия за възвисяване

Сега е времето да изпълним условията за възвисяване (вж. Алма 34:32–34). Президент Джозеф Фийлдинг Смит казва, “За да получим възвисяване, ние трябва да приемем Евангелието и всички принадлежащи му завети, да вземем върху си задълженията, които ни е предложил Господ, да вървим в светлината и разбирането за истината и да “живее(м) според всяко слово, което излиза из Господните уста” (*Doctrines of Salvation*, 2:43).

За да бъдем възвисени, ние първо трябва да вярваме в Исус Христос и после да устоим в тази наша вяра до края на живота си. Вратата ни в Него трябва да бъде такава, че да се покаяваме за греховете си и да се подчиняваме на Неговите заповеди.

Той заповядва на всички ни да получим определени обреди:

1. Трябва да бъдем кръстени.
2. Трябва да получим полагање на ръце за потвърждаване като член на Църквата на Исус Христос и за даване дара на Светия Дух.
3. Братята трябва да получат Мелхиседековото свещеничество и да увеличават своите призвания в свещеничеството.
4. Трябва да получим надаряване в храма.
5. Трябва да сключим брак за вечността, в този живот или в следващия.

Освен получаването на необходимите обреди Господ заповядва на всички ни и следното:

1. Да обичаме Бог и своите ближни.
2. Да спазваме Божиите заповеди.
3. Да се покаяваме за греховете си.
4. Да издирваме своите починали родственици и да извършваме за тях спасителните евангелски обреди.
5. Да посещаваме неделните събрания възможно най-често, за да подновяваме своите кръщелни завети, като вземаме от причастието.

6. Да обичаме членовете на своето семейство и да ги подкрепяме в Господните пътища.
7. Всеки ден да провеждаме семейна и лична молитва.
8. Да учим другите на Евангелието със слово и пример.
9. Да изучаваме Писанията.
10. Да се вслушваме във вдъхновените думи на Господните пророци и да им се подчиняваме.

И накрая всеки от нас трябва да приеме Светия Дух и да се научи да следва напътствията Му в своя живот.

- Как обредите и заветите ни подготвят за възвисяване?
- Как вярата в Исус Христос ни помага да се подчиняваме на заповедите?
- Защо трябва да се научим да следваме напътствията на Светия Дух, за да бъдем възвисени?

След като били верни и сме устояли до края

- Какво се случва, когато сме устояли до края като верни ученици на Христос?

Господ казва, “Ако спазваш заповедите Ми и устоиш до края, ще имаш вечен живот, който дар е най-великият от всички Божии дарове” (У. и З. 14:7). Президент Джозеф Фийлдинг Смит казва, “Ако продължаваме в Бог, т. е. ако спазваме Неговите заповеди, покланяме Му се и живеем според Неговата истина, тогава ще дойде времето, когато ще бъдем облени от пълнотата на истината, която ще става по-ярка и по-ярка до деня на съвършенството” (*Doctrines of Salvation*, 2:36).

Пророкът Джозеф Смит учи: “Когато се изкачвате по стълба, трябва да започнете от началото и да се изкачвате стъпка по стъпало, докато стигнете до върха; същото е и с принципите на Евангелието -- трябва да почнете с първия и да продължавате,

докато научите всичките принципи на възвисяването. Но ще мине дълго време, след като сте преминали през завесата, преди да ги научите. Не всичко може да бъде научено в този свят; с много усилия ще научим за спасението и възвисяването си тъкмо отвъд гроба” (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 268).

Джозеф Смит учи: “Именно първият принцип на Евангелието е да познаваме със сигурност същността на Бог. ... Той някога е бил човек като нас; ... Сам Бог, Отец на всички нас, е живял на земя, както и самият Исус Христос” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, избр. Joseph Fielding Smith, 1976 г., стр. 345–346).

Нашият Небесен Отец познава нашите изпитания, слабости и грехове. Той е състрадателен и милостив към нас. Той желае ние да успеем, така както Той го е направил.

Представете си каква радост ще изпитва всеки от нас, когато се завърнем при нашия Небесен Отец и можем да Му кажем: “Отче, живях според Твоята воля. Бил съм верен и спазвах Твоите заповеди. Щастлив съм да се завърна у дома”. След това ще Го чуем да казва, “Хубаво... над малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си” (Матей 25:23).

- Прегледайте Матей 25:23. Помислете как бихте се почувствали, ако чуете Господ да ви казва тези думи.

Допълнителни стихове

- У. и З. 132:3–4, 16–26, 37 (информация за възвисяването)
- У. и З. 131:1–4 (вечният брак е ключ към възвисяването)
- У. и З. 76:59–70 (обяснени са благословиите на селестиалната слава)
- У. и З. 84:20–21 (силата на божествеността е видна чрез свещеническите обреди)

За учителите: Когато давате на членовете на класа или семейството време да се замислят върху истините на Евангелието, върху живота си или своята любов към Небесния Отец и Исус Христос, вие им давате възможност да бъдат учени от Светия Дух.

СПИСЪК НА ИЛЮСТРАЦИИТЕ

- Корица:** *Жива вода*, от Саймън Дюи, © Simon Dewey. Фон © Artbeats
- Стр. 4:** Снимка © NASA and STScI
- Стр. 8:** Снимка © NASA and STScI
- Стр. 14:** Фрагмент от *Христос в Емаус*, от Карл Хайнрих Блох. Използвано с позволение на Националния исторически музей Фредериксборг в Хилеръод, Дания
- Стр. 18:** Снимка Димитри Вервисиотис/Digital Vision/Getty Images
- Стр. 24:** Снимка © Corbis
- Стр. 28:** *Напускане на Едемската градина*, от Джозеф Брики. © 1998 Joseph Brickey
- Стр. 42:** *Джозеф Смит*, от неизвестен художник, предоставено от Community of Christ. *Бригъм Йънг*, от Данкуърт Антън Уегеланд, предоставено от Музея за история на Църквата. *Джон Тейлър*, от неизвестен художник, предоставено от Библиотека за църковна история и архиви. *Уилфърд Уудръф*, от Х. Е. Питърсън. *Лоренцо Сноу*, от Люис Рамзи, предоставено от Музея за история на Църквата. *Джозеф Ф. Смит*, от А. Салзбренър, © IRI. *Хибър Дж. Грант*, от С. Дж. Фокс, © IRI. *Джордж Албърт Смит*, от ЛийГрийн Ричардз, © IRI. *Дейвид О. Макей*, от Еверет Кларк Торп, © Everett Clark Thorpe. *Джозеф Фийлдинг Смит*, от Шауна Кук Клингър, © 1983 IRI. *Харолд Б. Лий*, от Грант Ромни Клосън, © IRI. Снимка на Езра Тафт Бенсън © Busath Photography. Снимка на Томас С. Монсън © Busath Photography
-

- Стр. 54:** *Христос възкресява дъщерята на Яир*, от Грег К. Олсън. © 1990 IRI
- Стр. 64:** *Не обаче, както Аз искам, а както Ти искаш*, от Хари Андерсън. © Църква на адвентистите на седмия ден. Не копирайте
- Стр. 88:** Фрагмент от *Авраам в равнините на Мамре*, от Хари Андерсън. © IRI
- Стр. 94:** Фрагмент от *Христос ръкополага дванадесетте апостоли*, от Хари Андерсън. © IRI
- Стр. 102:** Фрагмент от *Желанията на сърцето ми*, от Уолтър Рейн. Предоставено от Музея за история на Църквата
- Стр. 110:** Фрагмент от *Исус Христос*, от Хари Андерсън. © IRI
- Стр. 144:** *Тайната вечеря*, от Саймън Дюи. © Simon Dewey
- Стр. 160:** Фрагмент от *Христос и богатият млад управител*, от Хайнрих Хофман. Предоставено от С. Harrison Congro Co., Inc.
- Стр. 174:** Фрагмент от *Исус мие краката на апостолите*, от Дел Парсън. © 1983 IRI
- Стр. 180:** Снимка © Getty Images
- Стр. 186:** Фрагмент от *Добрият самарянин*, от Джозеф Брики. © 2001 Joseph Brickey
- Стр. 194:** Снимка Джордж Дойл/Stockbyte/Getty Images
- Стр. 204:** Фрагмент от *Идете, прочее, научете всички народи*, от Хари Андерсън. © IRI
- Стр. 218:** *Адам и Ева принасят жертви*, от Кейт Ларсън. © 1996 Keith Larson
- Стр. 230:** Снимка Робърт Кейси. © 2004 Robert Casey
- Стр. 268:** Снимка Робърт Кейси. © 2004 Robert Casey
- Стр. 268:** Фрагмент от *Яков благославя Иосиф*, от Хари Андерсън. © IRI
- Стр. 274:** *Второто пришествие*, от Хари Андерсън. © IRI
-

Стр. 280: Фрагмент от *Второто пришествие*, от Хари Андерсън. © IRI

Стр. 286: Фрагмент от *Без никакъв гняв*, от Нанси Глазиър-Колър. © 1984 Nancy Glazier-Koehler

Стр. 292: Фрагмент от *Страшният съд*, от Джон Скот. © 1974 IRI

Стр. 297: Фрагмент от стенопис от Дан Бакстър

Азбучен указател

А

- Аароново свещеничество
кворуми на, 83–84
санове и задължения на,
81–82
Вж. и Мелхиседеково свеще-
ничество; свещеничество
- Авраам, Божият завет с, 91
- Адам и Ева
бракосъчетание на, 29
заповядано им е да имат деца,
30
отделяне на, от Бог, 30–31
падението на, 30
първите хора на земята, 29
Светият Дух дошъл при, 32
смели духове, 29
- Алкохол, 182, 184
- Апостол, сан и задължения на,
83, 105
Вж. и Дванадесет апостоли

Б

- Бащи, отговорности на, 232–233
- Безделие, 169–171
- Библия, 47–48
- Бог. *Вж.* Небесен Отец
- Божият съд, 291
- Брак
вечен, 237–241
цитат за, от Спенсър У.
Кимбъл, 241

В

- Велик съвет, 11
- Вероотстъпничество, голямо,
98–100
- Вино, 182, 184
- Висш свещеник, сан и
задължения на, 83
- Власт
възстановена, 105
характеристика на истинната
Църква, 97
- Война в небесата, 15–16
- Второ пришествие на Исус
Христос, 279–284
знамения за, 273–282, 282
- Възвисяване, 299–303
вечния брак необходим за,
237–238
да станеш достоен за, 18
цитат за, от Джозеф Фийлдинг
Смит, 301
- Възстановяване, част от процеса
на покаяние, 121
- Възстановяване на Църквата
предречено, 100–102, 103–104
чрез Джозеф Смит, 104–109
- Външна тъмнина, 296
- Вяра в Исус Христос, 111–116
благословии, които следват,
115–116
духовен дар, 111, 143
защо се нуждаем от, 113
-

как можем да я увеличим,
113–115
определение за, 111, 113
цитат за ефектите на, от
Lectures on Faith, 115–116
цитати за необходимостта
за дела заедно с нея, от
Спенсър У. Кимбъл, 115
Вяра в свидетелството на други
хора, дар за, 139

Г

Горещи напитки, 182
Господен ден, 149–153
Вж. и Съботен ден
Грях
всички сме грешни, 117
определение на, 117

Д

Даване, 200
цитат за, от Стивън Л. Ричардз,
200
Дарения, 199–203
цитат за, от Гордън Б. Хинкли,
202
цитат за, от Ибър Дж. Грант,
202
цитат за, от Стивън Л. Ричардз,
200
Дарения от пост, 157, 201
Дар на Светия Дух, 131–134
един от най-великите Божии
дарове, 133
определение на, 131–132
получаване на, 132–133
разпознаване на влиянието на
Светия Дух, 143

Дарове на Духа. *Вж.* Духовни
дарове
Дванадесет апостоли, съдени от,
291–294
Вж. и Апостол
Дела, ще бъдем съдени според,
293
Ден за пост, 157
Десятъци, 199–202
цитат за, от Гордън Б. Хинкли,
202
цитат за, от Стивън Л. Ричардз,
200
цитат за, от Хибър Дж. Грант,
202
Деца
на Адам и Ева им е заповядано
да имат, 30
отговорности на, 234–235
Думи, ще бъдем съдени за, 293
Духа, даровете на. *Вж.* Духовни
дарове
Духове, в телесна форма, 264
Духовен затвор, 266
Духовни дарове, 135–142
внимание при ползване, 141
описание на, 135–140
развиване на, 140–141
Сатана ги имитира, 141
характеристика на истинната
Църква, 99
Дявол. *Вж.* Сатана
Дякон, сан и задължения на, 81

Е

Ева. *Вж.* Адам и Ева
Евангелските истини
възстановени, 108–109
Едемска градина, 30

Единение, 65–72

Възкресението резултат от, 66
единствено Христос могъл да
го извърши, 67
история на Бойд К. Пакър,
илюстрираща, 66–71
необходимо за спасение, 65
спасението от греха е
резултат от, 66–71

Христос страдал и умрял, за
да го извърши, 56–59, 67
цитат за, от Джозеф Фийлдинг
Смит, 119

Вж. и Исус Христос

Езици, дар за, 137

Епископ, сан и задължения на,
82–85

Ж

Жертва, 161–167

Жито, 184

З

Завеса покрива спомена ни за
небесния ни дом, 11

Завет

кръщелен, 127–128

на Авраам, 91–92

нов и вечен, 94

определение на, 89, 91

подновен чрез причастието,
146

Заветен народ, 89–94

Запечатване, сила на,

възстановена от Илия, 276

Заповеди, спазване на, част от
процеса на покаяние, 121–122

Здраве, Господният закон за.

Вж. Слово на мъдростта

Зеленчуци, 183

знамения на времената.

Вж. Второ пришествие на

Исус Христос

Знание, дар за, 138

Знание, че Исус Христос е

Синът Божий, дар за, 138–139

Зърнени храни, 183

И

Изкушения, преодоляване на,
цитат за, от Гордън Б. Хинкли,
249

Измама, 196

Изоставяне на греха, стъпка на
покаянието, 120

Изпитание, земният живот е,
10–11

Изпитания, необходими за, 11

Изповядване, част от процеса
на покаяние, 120–121

Израил

името на Яков променено на,
267

разпръсване на дома
Израилев, 267, 269

събиране на дома Израилев,
267–272

цитат от Джозеф Фийлдинг
Смит за събирането на, 270

цитат от Ръсел М. Нелсън за
събирането, 271

Израилтяни, 267

Изцеление, дар за, 139

Илия, идване на, 276

Исус Христос

видение на Орсън Ф. Уитни
за страданията на, 65

въвел причастието, 143, 145

Единородният Син на Отца,
56–57

желае от нас да служим на другите, 175
жертва на, 61, 161, 163
живот на, 55–64
изкупление чрез, 59–61
любов на, 60–64
организира Църквата, 59
подчинявал се на Отца, 221
предопределен в доземния живот, 9
пример за милосърдие, 187–189
пример за служба, 171–172
раждане и мисия предизвестени, 55–56
Спасител и водач в земния Си живот, 15
съвършен живот на, 57–58
Творец, 23–24
учения на, 57–58
чрез Единението ни е дал благословии, 61
Вж. и Второ пришествие на Исус Христос; Вярa в Исус Христос; Единение

К

Кафе, 182
Книгата на Мормон, 47–49
Книги, ще бъдем съдени по тях, 293
Кол, 106
Кражба, 195
Кръщение, 125–129
завети на, 127–128
кои следва да бъдат кръщавани, 127
начин на изпълнение на, 126–127

ново начало чрез, 129
нужда от, 125–126

Л

Лекарства, злоупотреба с, 182
личност, развита в доземния живот, 9–10
Луцифер. *Вж.* Сатана
Лъжа, 195

М

Майки
отговорности на, 233–234
цитат за, от Бойд К. Пакър, 234
Мелхиседеково свещеничество
кворуми на, 84–85
санове и задължения на, 82–83
Вж. и Аароново свещеничество; Свещеничество
Месо, 183
Милениум, 285–289
цитат за, от Бригъм Йънг, 281
цитат за, от Джон Тейлър, 288
Милосърдие, 187–192
цитат за, от Джозеф Смит, 191
цитат за, от Томас С. Монсън, 189
Мисионерска работа, 205–210
цитат за, от Езра Тафт Бенсън, 207
Мисли, ще бъдем съдени според, 293
Молитва, 40–43
защо се молим, 34–36
как да се молим, 38
как молитвите получават отговор, 39–40
кога да се молим, 37–38
Мъдрост, дар за, 137–138

Мъртви, обреди за, характеристика на истинната Църква, 98–99

Н

Небесният Отец

бащинство на, 9

Владелец над всичко, 5

дело и слава на, 6

желанието на, да развием

Неговите качества, 10–12

знание на, 6–7

нашият потенциал да станем

като, 9

реално съществуване на, 5–6

Творец на всичко, 5

тяло на, 6

характерни черти на, 6

хората създадени по Негов

образ, 6

цитат за нашата връзка с, от

Джозеф Ф. Смит, 9

цитат за ролята му като наш

Отец, от Джозеф Смит, 5–6

Неделя като Господен ден,

151–152

Непокорство, резултати от,

220–221

Нов и вечен завет, 93

О

Обреди

възстановени, 106–109

характеристика на истинната

Църква, 98–99

опрощение на греховете,

кръщение за, 125

Отдых, 171

Отец в Небесата. *Вж.* Небесен

Отец

Откровение, характеристика на истинната Църква, 95, 97

П

Падението, 28–31

резултати от, 29–31

Патриарх, сан и задължения на,

83–84

патриархални благословии, 10,

83, 140

цитат за, от Томас С. Монсън,

10

Писания, 47–49

изучаване на, 48–50

съдържащи се в четири книги,

47–50

План на спасението, 10–12, 23

Плод, 182–183

Подчинение, 217–223

кръщението дава израз на,

126

цитат за, от Джозеф Смит, 221

Покаяние

благословии от, 122

нужда от, 117

определение на, 119

принципи на, 109–12119–122

сега е времето за, 133

цитати за, от Спенсър У.

Кимбъл, 129, 131–132, 252

Постене, 155–158

благословии от, 158–159

правилен, 155–157

Потвърждаване. *Вж.* Дар на

Светия Дух

Почивка, 171, 184

Превеждане, дар за, 137

Предопределение, 9–10

цитат за, от Джозеф Смит, 10

Предци, помагане на, 257–259

Президент на Църквата, 41
 благословии за подчинението
 на, 43
 води Църквата, 106
 жив пророк днес, 42–44
 подкрепа на, 43
 цитат за, от Уилфърд Уудръф,
 42–44
 Вж. и Пророци
 Преподаване
 дар за, 138
 от този учебник, 1–3
 признаване на греховете, стъпка
 на покаянието, 120
 Причастие, 143–147
 завети подновявани чрез, 146
 отношение при вземане на,
 147
 отслужване на, 145–146
 Христос го въвел, 143, 145
 Пророкуване, дар за, 139
 Пророци, 42–44
 Божии представители на
 земята, 41
 предопределени, 9–10
 призовавани от Бог през
 вековете, 42
 словата на, са Писание, 49–50
 Прошка
 за нарушаване на закона за
 целомъдрието, 253
 радост от, 122
 цитати за, от Спенсър У.
 Кимбъл, 252
 Прощаване на другите, стъпка
 на покаянието, 131
 Първи принципи и обреди, 98
 дадени в своята пълнота чрез
 Възстановяването, 106–107
 Първо Президентство, 105–106

Р

Работа, 167–172, 170–171
 цитат за, от Дейвид О. Макей,
 172
 цитат за, от Ибър Дж. Грант,
 169
 Радост, пълнота на, 11
 Раждане, момент и място
 избрани от Небесния Отец, 10
 Развитие, земен живот
 необходим за, 10–11
 Рай
 в света на духовете, 2265
 цитат за, от Джедедая М.
 Грант, 265
 цитат за, от Уилфърд Уудръф,
 265
 Райони, 106
 Растения, 182
 Родители, отговорности на, 169,
 231–232

С

Сатана
 жедае ние да нарушим закона
 за целомъдрието, 248–250
 завързан по време на
 Милениума, 288
 за кратко отвързан на края на
 Милениума, 289
 изкушава нас, 16
 изкушил Ева, 28–29
 имитира даровете на Духа, 141
 низвергнат от небесата, 15–16
 опълчил се срещу Исус в
 небесата, 15
 поискал да отнеме свободата
 на избор, 13, 15
 противопоставя се на
 доброто, 19–20

- Светият Дух, 32–33
кръщението необходимо, за да се получи дара на, 126
мисия на, 32–34
посетил Адам и Ева, 32–33
характерни черти на, 33
цитати за, от Джозеф Фийлдинг Смит, 34
Вж. и Дар на Светия Дух
- Свещеник, сан и задължения на, 82
- Свещеничество, 73–75
благословии за правилното му ползване, 77
как го получават мъжете, 75–76
как се ползва правилно, 76
ключове на, 79–81
нужда от, 73, 75
определение на, 73
организация на, 79–88
подразделения на, 79–80
цитат за, от Джозеф Ф. Смит, 80–81
Вж. и Аароново свещеничество; Мелхиседеково свещеничество
- Свидетелство, цитат за, от Дейвид О. Макей, 138–139
- Свобода на избор
един вечен принцип, 17
изисква избор, 19–20
необходима според плана на спасение, 17, 19
Сатана поискал да я отнеме, 17
упражняване на, без спомен от доземния живот, 11
- Свободен избор. *Вж.* Свобода на избор
- Свят на духовете, 263–266
учения на Бригъм Йънг относно, 263–264
цитат за, от Езра Тафт Бенсън, 263
- Седемдесетник, сан и задължения на, 83
- Селестиално царство
възвисяване в, 295, 299–304
кръщението необходимо за влизане в, 126
- Семейна история, 257–260
- Семейство
важността на, 225
вечно, 226–230
грижа за, 169–170
семейни взаимоотношения, 226–227
семейни отговорности, 223–227
успешно, 227–228
цитат за, от Дейвид О. Макей, 225
цитат за, от Харолд Б. Лий, 227
- Семейството: прокламация към света, 10, 225, 228, 229, 231, 232, 233, 235, 240
- Силни напитки, 182, 183
- Скъпоценен бисер, 49–50
- Слава, царства на, 294–295
- Словото на мъдростта, 181–185
цитат за, от Хибър Дж. Грант, 184
- Служба, 173–178, 201
цитат за, от Спенсър У. Кимбъл, 176–177
- Смит, Джозеф
истината възстановена чрез, 104–107
- Църквата възстановена чрез, 104–107

Спасител. *Вж.* Исус Христос
 Старейшина, сан и задължения
 на, 80–82
 Съботен ден, 149–153
 благословии от спазване на,
 153–154
 история на, 151
 неделя, 151
 определение на, 149
 спазване свят на, 152–153
 цел на, 149–151
 Съвет в небесата, 11
 Съд
 думи, дела и мисли при, 293
 книги ползвани при, 293–294
 от Исус Христос, 291
 подготовка за, 296
 Страшен, 291–295
 Съжаление за греха, стъпка на
 покаянието, 120
 Създаване на живот, сила за, 268
 Сътворение
 изпълнение на, 23–24
 от Исус Христос, 23–25
 показва Божията любов, 24–25

Т

Таланти
 развиване на, 213–215
 развивани в доземния живот,
 9–10
 цитат за отговорността за тях,
 от Джозеф Ф. Смит, 215
 цитат за развиването им, от
 Марвин Дж. Ашгън, 215
 цитат за развиването им, от
 Хибър Дж. Грант, 199
 Телестиална слава, 295
 Терестиална слава, 295

Тълкуване на езици, дар за, 137
 Тютюн, 182

У

Устояване до край, благословии
 за, 302–303
 Учение и Завети, 53–54
 Учител, сан и задължения на, 81

Х

Храмове
 вечен брак сключван в,
 236–237
 работа извършвана в, 255–260
 работа извършвана в, по
 време на Милениума, 281,
 287
 Христос. *Вж.* Исус Христос

Ц

Целомъдрие, 245–252
 Църква на Исус Христос
 вероотстъпничество от, 98–99
 власт в, 97, 105
 в минали времена, 95–101
 възстановена, никога няма да
 бъде унищожена, 109–110
 възстановяване на, пророку-
 вано, 100–101, 103–106
 днес, 103–109
 на американския континент,
 98
 организация на, 97–100,
 105–106
 организирана чрез Джозеф
 Смит, 105–106
 откровение в, 95, 97
 ставане на член на, чрез
 кръщение, 125
 характеристики на, 95–98

Ч

- Чай, 181–182
- Честност, 193–195
- цитат за, от Бригъм Йънг, 193
- цитат за, от Джозеф Ф. Смит,
 197
- цитат за, от Марк Е.
 Питърсън, 193
- Човек
- да владее над Божиите
 творения, 5
- дете на Бог, 9
- създаден по Божия образ, 6
- цитат на Джозеф Ф. Смит за
 божествения му произход, 9
- Чудеса, дар за вършене на,
139–140

Я

- Яков
- Божият завет с, 267
- името му променено на
 Израил, 267

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

